Jude Deveraux

ÎMPREUNĂ PENTRU TOTDEAUNA

DARCI

1

Minţea. Nu ştiu cât de mult sau despre ce, dar eram sigur că minţea.

De asemenea, se prefăcea. Ba mai mult de atât, intrase în pielea personajului din serialul de televiziune, detectivul Paul Travis, un tip timid, plăcut şi extrem de inteligent. Paul Travis, un bărbat superb, dar cu minte puţină. Lăsa capul în jos şi se uita la mine pe furiş de parcă se aştepta ca eu să leşin în faţa frumuseţii sale, dar se înşela amarnic. Când eşti măritată cu un bărbat ca Adam Montgomery, alţii nu mai contează.

M-am aşezat în faţa lui încercând să mă concentrez şi să-l forţez să-mi spună adevărul.

Nu doream să fac acest lucru, dar mama îmi trimisese o scrisoare. Era prima scrisoare pe care o primisem de la ea şi, desigur, a avut un impact asupra mea. Spunea: „Îmi aparţii”. Lipită de scrisoare era poza unui actor, Lincoln Aimes.

Scrisoarea m-a chinuit zile întregi. Ştiam ce vrea să-mi spună: „Îmi eşti datoare pentru că ţi-am dat viaţă, aşa că revanşează-te”. Dar ce voia să fac în legătură cu frumosul actor de culoare?

Îmi cerea oare mama să fac tot ceea ce-mi stătea în puteri ca acest bărbat să fie viitorul său amant? Dar nu avea niciun sens pentru că ea nu avea nevoie de ajutorul nimănui pentru a prinde în mreje un bărbat, chiar dacă era mai tânăr decât ea.

După ce am primit scrisoarea şi fotografia, am comandat pe Internet un DVD cu serialul în care juca Lincoln Aimes, Dispariţia.

Personajul Paul Travis a apărut abia în cel de-al şaselea episod, şi într-un rol secundar, dar a avut un succes atât de mare încât a devenit personajul principal. Sau cel puţin aşa scria în broşura care însoţea DVD-ul. Am căutat pe Internet şi am aflat că actorul a avut anumite probleme, pentru că era distribuit doar pentru înfăţişarea sa. Săracul

de el, m-am gândit. Cu toţii avem astfel de probleme.

După cât se vede, Lincoln Aimes dorea să joace mai mult în roluri care se potriveau fizicului său. Ceva de genul tipul sărac cu părinţi răi, dar care reuşeşte să se ridice deasupra tuturor şi ajunge primul preşedinte al Americii cu reputaţia nepătată.

În schimb, agenţii de distribuţie i-au aruncat o singură privire, s-au uitat la chipul şi corpul lui perfect, iar după aceea l-au distribuit... ei bine, în rolul unui blond nu foarte inteligent, cu tenul măsliniu.

Am mai citit despre Lincoln Aimes că a jucat în câteva roluri, dar nu i-a plăcut niciunul, iar după aceea a rămas fără contract pentru o perioadă de câţiva ani.

Cred că murea de foame, pentru că în final a acceptat un rol secundar în serialul de succes Dispariţia, personajul lui trebuind, în fiecare săptămână, să caute o persoană dispărută. După o singură apariţie a ajuns să fie unul dintre cele trei personaje principale.

Rolul a avut succes numai pentru faptul că a luat în râs frumuseţea lui Lincoln Aimes. Pe tot parcursul serialului nu a fost altceva decât o glumă continuă. Celelalte personaje îl foloseau pentru a o informa pe femeia furioasă despre cererile lor. Paul Travis, sau doar Travis, cum îl numea

toată lumea, trebuia să-i înmâneze femeii cererile, să vorbească cu ea într-o manieră formală şi să plece. Camera de filmat o arăta pe ea suspinând şi zicând: „Da Travis”, după care introducea imediat informaţia în computer. Iar în secunda următoare, ea trebuia să taie capul unui bărbat urât care se plângea că aşteaptă această informaţie de trei zile.

Întreaga premisă era falsă şi se baza pe ridicolul situaţiei, dar anima un spectacol aidoma altor producţii de televiziune.

Şi era amuzant să vezi cum în fiecare săptămână scenariştii inventau câte ceva astfel încât să scoată în evidenţă frumuseţea lui Lincoln Aimes.

Într-adevăr, era un serial bun, iar eu, la fel ca majoritatea americanilor, îl urmăream cu regularitate. Bineînţeles că nimeni nu credea că cineva poate arăta atât de bine şi să n-o ştie, dar era un gând frumos. Travis făcea publicul să râdă când spunea: „Omul acela mi-a oferit o slujbă de stripper, ciudat, nu?” Noi, publicul, chicoteam de fiecare dată când îl vedeam. Şi în fiecare săptămână speram să aflăm ceva despre viaţa personală a lui Travis – dar nu ni se spunea nimic. Vedeam soţiile, soţii, copiii altor personaje. Dar nimic despre viaţa personală a lui Travis.

Aşadar, actorul care-l interpreta pe Paul Travis stătea la mine în sufragerie, privindu-mă cu timiditate, ca şi cum eu aş fi crezut că mă aflam în faţa personajului respectiv. Dar mă minţea.

Mă uitam la el, foarte concentrată, şi curând el şi-a ridicat privirea şi s-a uitat la mine fix.

Mama ta mi-a spus că poţi să mă ajuţi să-mi găsesc fiul. I-a trebuit mult până să scoată aceste cuvinte, şi-l simţeam foarte agitat şi emoţionat. De ce? mă întrebam.

Cât despre copil... Din câte ştiam, acest actor nu era însurat, nu fusese niciodată, şi nu avea copii.

Desigur, avea o iubită: Alanna Talbert, preferata ecranelor, cea mai dorită femeie, cum se spunea.

Era înaltă, zveltă, cu pomeţi foarte proeminenţi, cu un fizic perfect, şi se potrivea foarte bine cu Aimes. Şi ea era afroamericană.

Nu ştiam că ai un fiu, am spus, încercând să aflu cât de multe i-o fi spus mama despre mine.

— Nici eu nu ştiam, a spus el aruncându-mi o privire gen Paul Travis.

— Vrei să termini cu toate astea şi să-mi spui ce doreşti? l-am repezit un pic.

A clipit de câteva ori vizibil consternat. Evident, nu era

obişnuit să i se vorbească în felul acesta de către o femeie heterosexuală.

Adevărul este că am anumite calităţi care-mi permit... urăsc să spun asta, dar pot vedea înăuntrul unei persoane. Nu pot citi gândurile, dar am o intuiţie foarte puternică.

Şi acum intuiţia îmi spunea că acest bărbat credea că poate să obţină de la mine tot ce dorea.

Mă gândeam că dacă l-aş fi pus puţin pe gânduri, n-ar mai fi pozat. Poate că mi-ar fi spus ceea ce dorea, eu aş fi spus nu, şi el ar fi plecat.

Voiam să mă întorc la ceea ce făceam zilnic, adică să zac pe canapea în dormitor şi să mă concentrez asupra soţului meu cel dispărut.

Eu... a început el, apoi s-a oprit şi a pornit să se plimbe prin cameră. Era o cameră drăguţă, cu albastru şi galben.

Până acum un an era cea mai veselă încăpere din lume.

S-a uitat spre mine şi l-am simţit puţin mai relaxat, dar îmi dădeam seama că nu mă considera o persoană de încredere. Pot să-l condamn? Mai ales după cele scrise de omul acela despre mine. Toată lumea îmi spunea Hillbilly[1] Honey. Asta s-a întâmplat după dispariţia soţului meu şi a

1 Provincial, necioplit (în engl. amer.).

surorii sale. Am devenit cea mai detestată persoană din America. Toată lumea credea că mi-am ucis soţul pentru bani. Le-am spus tuturor – poliţiei, reporterilor, – că inima îmi spunea că soţul meu şi cumnata mea erau încă în viaţă, dar nimeni nu m-a ascultat.

Şi acum iată-mă, singură, izolându-mă de lume, şi cu acest bărbat care mă ruga să-l ajut să-şi găsească fiul.

Şi ştiam că ori minţea, ori îmi ascundea ceva important.

Linc

2

Nu arăta aşa cum mă aşteptam. Mi-o închipuiam mai impunătoare şi mai ameninţătoare. Mă aşteptam să văd ceva în ochii ei, să văd femeia despre care vorbea toată America.

Am auzit prima dată despre Darci Montgomery de la Alanna. În timp ce răsfoia o carte a exclamat: „Biata de ea!

Am fost surprins, deoarece Alanna nu este genul de om care să compătimească pe cineva. Singura urmă de compătimire a Alannei se îndreaptă către ea însăşi.

Am ridicat cartea şi m-am uitat la ea. Se numea Cum să ispiteşti un milionar. Fusesem atât de preocupat să mă contrazic cu producătorii serialului Dispariţia încât eram probabil singura persoană din lume care nu citise cartea. Săptămâni întregi am ţipat şi m-am certat cu producătorii să înceteze cu toată nebunia aceasta, cu „Travis frumosul”. Am spus că acest lucru scădea audienţa serialului. CSI sau Lege şi ordine nu aveau nevoie de această „glumă”, noi de ce avem nevoie de aşa ceva? Ei au spus că dacă se renunţă la glumele despre frumuseţea lui Travis serialul n-o să mai aibă succes. Le-am propus câteva idei. Ce-aţi zice, spre exemplu, de o poliţistă care noaptea face striptease? Sau de un copil genial care ajută la prinderea unui criminal?

Puţin câte puţin, au renunţat la toate ideile mele. Stupiditatea atrage un public stupid care nu apreciază tehnicile de investigaţie pe care le foloseam. O femeie care să facă striptease ne-ar fi eliminat. Bărbaţii se puteau dezbrăca, dar femeile trebuia să-şi păstreze hainele pe ele. Cât despre copii, duceţi-vă la Disney.

În sfârşit, foarte târziu am ajuns să citesc cartea despre care vorbea întreaga Americă. Un tinerel, care studia jurnalismul, se pare că a găsit mijlocul de a pătrunde în

cercul inefabilei şi înstăritei familii Montgomery, şi atât de bine a făcut acest lucru, încât a fost invitat de familie să petreacă, împreună, câteva zile, în timpul verii. În introducere a recunoscut că planul său a fost să scrie o carte în care să dezvăluie toate secretele familiei Montgomery. Voia să se strecoare printre ei şi să asculte toate certurile, să-i convingă pe servitori să vorbească despre scandaluri. A vrut să scrie despre aceste extravaganţe la care o familie obişnuită din America se mulţumeşte doar să viseze.

Dar după doar trei zile petrecute cu familia Montgomery în casa lor de marmură, din Colorado, era pregătit să plece acasă. Tot ceea ce putea să spună despre ei era că sunt nişte oameni foarte drăguţi. Într-adevăr, erau bogaţi şi aveau servitori, dar aceştia erau trataţi şi plătiţi foarte bine. Oricât s-a străduit, niciunul dintre servitori n-a spus nimic rău despre ei.

Copiii lor erau politicoşi, nu aveau telefoane mobile şi nici nu primeau maşini scumpe de ziua lor de naştere.

Abia în a patra zi scriitorul a întrezărit posibilitatea unei poveşti. Citise despre tragedia familiei, provocată de răpirea unui copil şi de dispariţia, mai târziu, a părinţilor lui. Copilul, Adam Montgomery, fusese găsit rătăcind prin

pădurile din Connecticut; era foarte bolnav şi nu-şi mai amintea absolut nimic din calvarul prin care trecuse.

Părinţii, însă, n-au fost găsiţi niciodată.

Scriitorul a rămas la reşedinţa familiei fiindcă trebuia să sosească Adam Montgomery, iar el voia să vadă dacă fusese afectat cumva de această traumă suferită în copilărie.

În momentul în care Adam Montgomery şi familia sa au coborât din maşina care îi adusese de la aeroport, tânărul a ştiut că găsise subiectul cărţii.

Adam era un bărbat înalt, foarte prezentabil, un fel de Charlton Heston. Lângă el stătea soţia, micuţă şi foarte drăgălaşă, cu nişte ochi mari şi părul blond tuns scurt, dar cu un mod de a privi oamenii foarte ciudat.

Lângă ea erau două fetiţe, despre care, iniţial, scriitorul a crezut că erau ale ei, însă una dintre ele era nepoţica. Din maşină au mai coborât încă două persoane. Una dintre ele era o femeie înaltă şi foarte elegantă, dar cu oarecare răutate în privire. Când cineva a atins-o, s-a dat înapoi pentru că nu suporta apropierea nimănui. S-a aplecat spre un bărbat mult mai scund decât ea, iar modul în care acesta a prins-o de talie dovedea faptul că între ei era o legătură.

Scriitorul a uitat de zilele plictisitoare, de gândul de a se întoarce la prietena lui. Ceea ce a aflat despre ciudatul său grup nu era tocmai ceea ce aştepta. Faptul că femeia înaltă, Boadicea, fusese ţinută prizonieră toată viaţa ei era interesant, dar familia Montgomery îşi proteja bine secretele. Şi erau la fel de protectori şi cu tânăra soţie a lui Adam. În ciuda tuturor eforturilor, scriitorul nu a putut să scoată nimic de la ei, dar ştia că exista o poveste.

După mult timp, a găsit un bărbat care lucrase cândva pentru familia Montgomery şi fusese concediat, dar era dispus să vorbească pentru o sumă de bani. În afara faptului că fura, se pricepea să asculte pe la uşi. I-a spus că familia Montgomery o presa pe Darci în privinţa banilor, iar când a aflat motivele scriitorul a rămas fără cuvinte. Se pare că un mediu îi spusese lui Adam că are o soră, prizonieră la o vrăjitoare din Connecticut. Vrăjitoarea avea o oglindă fermecată ale cărei dezvăluiri numai o fecioară le putea înţelege. Scriitorul rămăsese şocat Râzând, bărbatul i-a mai spus că Adam era atras de tânăra fecioară pe care o găsise cu ajutorul mediului, dar ştia că nu o putea atinge pentru că astfel i-ar fi răpit puterea de a intra în legătură cu oglinda. În cartea sa, scriitorul a povestit cum Adam a reuşit să reziste tuturor provocărilor tinerei

femei, încercând să-şi găsească sora.

Cartea descrie obsesia lui Darci în privinţa banilor. Situaţii prosteşti, ca aceea în care Darci, care suferise de foame toată viaţa, suportase cheltuielile pentru o maşinărie de preparat bomboane, în timp ce Adam încerca să găsească tuneluri subterane unde se spunea că se ascunde vrăjitoarea. Până la sfârşitul cărţii, cititorul ajunge la concluzia că Adam era un sfânt, în ciuda tuturor neplăcerilor produse de Darci Monroe care, şi-a salvat sora precum şi mulţi copii dispăruţi de mult timp.

Frapant este finalul din care cititorul află că Adam s-a însurat cu Darci.

Familia Montgomery l-a dat în judecată pe scriitor, iar cartea a fost retrasă de pe piaţă, fapt ce a declanşat curiozitatea cititorilor. Drept urmare, aproape imediat cartea era disponibilă gratis pe Internet

Avocaţii familiei Montgomery au făcut în aşa fel încât scriitorul să fie nevoit să folosească toţi banii primiţi din vânzarea cărţii pentru achitarea costurilor procesului, dar acest lucru nu a contat prea mult pentru el, căci a mai scris încă trei cărţi şi a vândut milioane de exemplare.

Am citit cartea la un an de la apariţia ei.

Exemplarul Alannei era vechi şi trecut dintr-o mână în

alta. Ca tuturor celor care au citit-o, mi-a luat mult timp s-o înţeleg. De ce un om inteligent ca Montgomery s-a căsătorit cu o persoană ştearsă ca Darci Monroe? În timpul aventurii lor, ea şi-a pierdut virginitatea, iar el, ca un erou de modă veche, a luat-o de soţie. La puţin timp, au avut o fiică. Să fi fost sarcina motivul căsătoriei lor?

Într-o zi, la scurt timp de la apariţia cărţii, Adam şi sora lui Boadicea, s-au urcat într-un avion, pilotat de Adam, şi de atunci nu s-a mai auzit nimic despre ei. Au lăsat un plan de zbor, însă Adam nu l-a respectat în totalitate. La un moment dat, avionul său fusese reperat de turnul de control al unui aeroport aflat la două sute de mile distanţă în direcţia opusă celei înscrise în plan. Dar încercările de a-i contacta au fost zadarnice.

După trei zile de la dispariţie, Darci a apărut pe prima pagină a unui tabloid; râdea, ţinând un pahar în mână. Titlul informa că văduva lui Adam urma să moştenească un miliard de dolari. Se presupunea că petrecăreaţă Darci era implicată în dispariţia soţului ei.

Încă o dată familia Montgomery a intentat proces, dar tabloidul a jucat inteligent. Ei nu au acuzat-o pe Darci de nimic. Faptul că poza a fost făcută înainte de dispariţia lui Adam nu era vina lor, era singura poză pe care o aveau.

Până la urmă, ziarul a fost de acord să-şi ceară scuze şi nu pe ultima pagină, ci pe prima.

În următorul număr se putea citi: „Ne pare rău. Ea va moşteni numai două sute de milioane de dolari, iar această poză a fost făcută înainte de dispariţia soţului său”. A fost tipărită o altă fotografie în care Darci dansa cu un bărbat care nu era soţul ei. Acesta a fost momentul în care a fost poreclită Hillbilly Honey, şi nimeni nu se mai îndoia de faptul că şi-a omorât soţul pentru bani.

Nimic din toate acestea nu m-au afectat. În timpul zilei mă certam cu producătorii să-mi schimbe rolul; iar noaptea mă certam cu Alanna: eu îmi doream copii, ea, în schimb, voia să facă patru filme pe an.

În urmă cu două săptămâni Jerlene Monroe fusese distribuită ca invitat special în serialul Dispariţia. Desigur, o văzusem la lucru. Îl sedusese pe Russell Crowe într-unul din acele filme în care el fusese vedetă pentru că este alb şi are o voce specială. Dar nu, nu sunt invidios. A primit aceste roluri pentru că le merită. Este un actor excepţional.

În fine, Jerlene Monroe trebuia să tragă o dublă cu noi şi toţi eram nerăbdători s-o cunoaştem.

Toţi criticii au fost de acord cu faptul că Jerlene furase

filmul în care jucase cu Russell Crowe. Când Crowe a trebuit s-o omoare ca să salveze lumea de trădători ca ea, publicul a fost de acord cu el.

După succesul pe care-l avusese, toţi ne întrebam de ce acceptase să apară într-un serial, dar tot ce ne-a spus a fost: „Am promis cuiva”.

Greu de imaginat, însă Jerlene Monroe este mult mai frumoasă în realitate decât la televizor. În lumea noastră ştim că o actriţă fără machiaj este ca oricare altă femeie. La serviciu vine îmbrăcată foarte simplu: şapcă, nişte pantaloni uzaţi şi un tricou nu foarte sofisticat. Te uiţi la ea şi te gândeşti cât a încasat la ultimul film.

Dar nu şi Jerlene. Când a sosit la studio, era asemeni acelor fetiţe care-şi imaginează cum ar trebui să arate o vedetă de cinema. Nu cerea niciodată nimic, dar noi toţi alergam să o servim. Zâmbea seducător cameramanului, fără să spună nimic, pur şi simplu zâmbea. SOB o făcuse să arate mai bine decât arătasem noi vreodată.

În serial, Jerlene juca rolul soţiei unui bărbat foarte bogat care urma să fie omorât; în final, noi descopeream că ea era criminala. Scenariul suna ca multe altele; noi o arestam, şi, în cătuşe, o conduceam până la secţie; noi eram inteligenţi; ea nu.

În a doua zi de filmări, Jerlene a spus:

— Ce păcat să-i punem cătuşele! Soţul ei merita să moară.

N-a fost o plângere, dar regizorul a schimbat tot scenariul.

I-au dat lui Jerlene un rol mai mare. În noul scenariu, Jerlene se întâlnea cu trei amante de-ale soţului ei, şi îl ucideau împreună. Se acopereau una pe cealaltă. Noi, poliţiştii, ştiam că Jerlene era vinovată, dar ştiam şi anumite lucruri murdare despre el, aşa încât până şi noi am fi vrut să-l omorâm.

Spre sfârşitul filmărilor, Jerlene a spus:

— Poate ar fi mai bine să mă bucur de unul dintre bărbaţi.

Toţi am rămas uimiţi. Adică... ce a vrut să spună? „Să mă bucur?” Adică sex? Cu unul dintre noi? Toţi ne spuneam: „Eu! Eu! Eu!”

Poate el, a spus Jerlene arătând spre Ralph Boone. Ralph? Dar este bătrân, are burtă... iar când Jerlene a arătat spre el a început să tuşească atât de tare încât am crezut că o să-l ducem la spital.

Politicos, regizorul a întrebat-o:

— Ce spui despre Linc?

Nici măcar nu s-a uitat la mine, s-a întors şi a spus:

— Poate.

Juca teatru, dar curând mi-am dat seama că Jerlene asta făcea tot timpul. Îşi închipuia că se afla mereu în faţa camerei de filmat.

Nu am avut o aventură adevărată. Nu pentru că nu eram dispus, ci pentru că nu a vrut ea. Mă certam mult cu Alanna pe această tema, iar ea a ajuns să mă ocolească. Faptul că două femei mă refuzau a condus la nişte scene fierbinţi între mine şi Jerlene.

Atât de fierbinţi şi atât de reale încât puteau fi considerate bune pentru Emmy. Îmi este ruşine să recunosc faptul că am spus tuturor că şi eu ar trebui să fiu nominalizat Ralph mi-a zis:

— Toţi am văzut că nu te prefăceai, totul era cât se poate de real.

Un avantaj datorat culorii pielii mele era că nu se vedea când roşesc.

În fine, datorită micii aventuri de pe ecran, ajunsesem să petrec ceva timp cu Jerlene. Bine, recunosc, i-am spus că ar trebui să repetăm în cabina ei de probă – care era mai mare decât a mea şi tocmai fusese zugrăvită.

Într-o zi, în timp ce eram singur cu Jerlene, „Best Boy” a

venit să-mi aducă o scrisoare de la agentul meu. Acest lucru m-a surprins. Când a învăţat Barney să scrie?

Am deschis-o: „Copilul tău a dispărut”, scria. Nu ştiam ce să cred. Copilul meu? Eu nu am niciun copil. Încet, mi-am amintit Connor... sau Conan? Oricum, ceva legat de Schwarzenegger. Acea femeie iubea filmele.

Când Jerlene mi-a luat scrisoarea din mâna nu am protestat. A citit-o şi pentru prima dată am văzut o expresie adevărată pe chipul ei.

— Copilul tău! a spus îngrozită.

Îşi iubeşte fiica, m-am gândit surprins.

Bineînţeles că eu, ca toată lumea, de altfel, ştiam că Jerlene Monroe era mama lui Hillbilly Honey. Cum se putea ca o persoană atât de elegantă ca Jerlene Monroe să dea naştere unei lacome ca Darci Montgomery? Şi, pe deasupra, să-şi mai şi rişte viaţa pentru ea!?

Toată lumea citise în finalul cărţii că Adam Montgomery, împreună cu nişte veri de-ai săi, cu Jerlene şi cu încă un bărbat au reuşit să îi salveze pe Darci şi pe copii. Au ajuns la timp, i-au omorât pe răufăcători şi au dus-o pe Darci la spital.

Cu alte cuvinte, nu era nevoie de virginitatea lui Darci pentru a descoperi secretele unei oglinzi fermecate, care,

de altfel, nici măcar nu exista. Mai întâi Adam şi-a salvat sora, iar acum şi-a riscat viaţa pentru Darci.

Cartea o prezenta pe Jerlene ca pe o eroină, care înfruntase orice primejdie să-şi salveze fiica. O fiică ce toată viaţa nu îi provocase decât neplăceri.

— Spune-mi tot, a spus Jerlene cu o voce dulce.

Şi cine putea să-i reziste? În mod cert, nu eu. Aşadar, i-am spus care era marele secret: cu ceva timp în urmă, disperat, fără bani, acceptasem o slujbă, iar rezultatul fusese... într-adevăr, aveam un fiu, dar nu l-am văzut niciodată, nici pe el şi nici pe mama lui. Tot ce ştiam despre el era că avea şapte ani, că îl chema Connor, cred, şi aveam o poză în care era împreună cu mama lui. Fiul meu are părul blod-cenuşiu şi ochi căprui. Ce-i drept, semăna mai mult cu mama lui decât cu mine.

După ce i-am spus lui Jerlene toate acestea, l-am sunat pe agentul meu, pe Barney. De când semnasem un nou contract, nu prea mai avea timp şi pentru mine. Dar dacă trebuia să îl reînnoiesc, eram prietenul său cel mai bun.

În fine, Barney mi-a spus că fiul meu şi mama lui dispăruseră, iar detectivul pe care îl angajase îl informase despre asta în urmă cu câteva săptămâni. Aştepta o recompensă, dar cum aceasta nu se ivise, s-a gândit să

nu-mi spună nimic.

— De ce mi-ai scris, în loc să mă suni? am întrebat.

— Ce să-ţi scriu? Eu nu scriu mamei mele... De ce să-ţi fi trimis o scrisoare? Uite care-i treaba, am de lucru.

Am închis, am privit-o pe Jerlene câteva momente, după care m-am uitat din nou la scrisoare. Nu era nimic, niciun indiciu care să-mi arate dacă era sau nu de la Barney. Hârtia era de cea mai bună calitate, ceva ce agentul meu n-ar folosi.

Jerlene nu trebuia să mă roage; i-am zis, pur şi simplu, tot. Când am terminat, ea mi-a spus:

— Stai aici! şi a ieşit.

După câteva minute s-a întors şi mi-a spus că un bărbat mic şi gras, care fuma un trabuc, i-a dat scrisoarea lui Best Boy şi i-a zis să-mi transmită că e de la agentul meu.

Nimeni de pe platou nu l-a văzut.

Nu ştiam ce să fac în legătură cu această scrisoare ciudată, nu ştiam ce să cred. Jerlene m-a sfătuit să aştept câteva zile să văd dacă se întâmplă ceva. Cred că a vrut să spună să aştept să mi se ceară o recompensă.

Bineînţeles că aş fi plătit-o. Copilul era şi al meu.

Am aşteptat, dar tresăream din orice. Norocul meu s-a schimbat în ultima serie din Dispariţia, pentru că Travis

era urmărit de o femeie îndrăgostită de el. În timp ce filmam, când cineva a scăpat un teanc de hârtii, am tresărit. Femeia s-a strecurat în spatele meu şi mi-a pus pistolul la cap; am transpirat tot, şi când i-am spus să nu mă omoare, nu mă prefăceam.

Mă gândeam la copilul meu, sechestrat de un nebun, şi aceasta doar pentru că avea un tată faimos. Din cauza mea era posibil ca băieţelul să fie torturat.

Eram atât de chinuit de gândurile mele, încât nu înţelegeam ce se întâmpla în jurul meu, deşi eram conştient de faptul că toţi mă priveau ciudat.

Jerlene a terminat filmările şi s-a întors la casa ei din Malibu, unde o aşteptau numeroase scenarii care îi fuseseră oferite. Mi-a spus s-o sun în cazul în care mai aflam ceva.

Imediat ce s-a încheiat ultimul episod am sunat-o şi i-am spus că nu aveam nicio veste. M-a invitat la ea, şi m-am dus. Am lipsit la petrecerea de pe platou, dar eram prea nervos ca să-mi pese. Jerlene m-a servit cu băutură şi mâncare. Mi-a spus că se gândise că poate băieţelul fusese răpit aşa, din întâmplare, şi nu pentru că era fiul meu.

M-am simţit şi mai rău. Un copil care nu fusese răpit

pentru recompensă... atunci, pentru ce motiv? Mi-am băut paharul de bourbon şi mi-am turnat altul.

— Vreau să ştiu absolut tot despre copil şi mama lui, a spus Jerlene.

Eram puţin emoţionat.

— Se numeşte Lisa Henderson şi numele băiatului este Conan sau Connor... cred că are şapte ani. Mama lui iubeşte filmele.

— Cum se întreţine? a întrebat Jerlene.

— Nu ştiu, nu-mi amintesc. Agentul meu a angajat un detectiv care-mi trimitea rapoarte. Nu cred să aibă o slujbă stabilă. A lucrat prin magazine, ca recepţioneră, a fost şi şofer pe autobuz... Am zâmbit amintindu-mi de ceva... Odată şi-a rupt mâna şi a lucrat ca mediu, la telefon. Era denumită Spiritul Cristalului şi le spunea oamenilor ceea ce voiau să audă.

Când am văzut-o pe Jerlene pălind, mi-am amintit ce se scria în carte, despre rolul ei în povestea cu vrăjitoarele din Connecticut. Fiica ei fusese răpită de o aşa-zisă vrăjitoare. Şi de una rea, ca acelea din poveşti. Nimeni nu ştia foarte bine ce se întâmplase în noaptea respectivă. Dar când totul se sfârşise patru oameni erau morţi. Oare Jerlene a trebuit să omoare pe cineva ca să-şi salveze

fiica?

— Uite care-i treaba, am spus, femeia nu se pricepe la aşa ceva. Pur şi simplu a fost mediu până ce i s-a vindecat braţul.

Imediat după aceasta mi-a spus că ar trebui să mă duc la fiica ei, care mă va ajuta să-mi găsesc fiul. Apoi a apăsat pe un buton şi a apărut un bărbat.

— Virgil, condu-l, te rog, acasă pe domnul Aimes.

Nu aveam cum să mă împotrivesc; Virgil m-a însoţit până la maşină. El a condus. A doua zi m-am trezit în patul meu, îmbrăcat şi foarte mahmur.

După-amiază m-am simţit mai bine şi mă gândeam că tot ce s-a întâmplat nu a fost altceva decât un vis – sau cel puţin încercam să mă conving de acest lucru.

Pentru nimic în lume nu aş contacta-o pe Hillbilly Honey, mai ales ca să-i cer ajutorul. Probabil că şi-a omorât soţul şi cumnata pentru bani. Nu voiam să am de-a face cu ea.

M-am gândit mult la această poveste. Probabil că mama băiatului l-a luat cu ea în altă parte, poate că-şi găsise alt loc de muncă. Mi-am promis că o să mă ocup de această problemă la întoarcere. Plănuisem să petrec ceva timp cu Alanna în Scoţia, cam şase săptămâni. Alanna, în ultimul an, făcuse cinci filme, în locuri diferite, şi nu apucasem să

ne vedem prea des. Aveam amândoi un program foarte încărcat şi ne vedeam rar. De câte ori vorbeam cu ea plângea şi-mi spunea că îi e dor de mine, că este foarte obosită, că se săturase şi că nu mai poate. Tot ce dorea era să meargă undeva departe, într-un loc răcoros.

— Vreau să merg într-un loc unde nimeni să nu mă cunoască, să fim doar noi doi.

Naiv cum sunt, am crezut-o. Aşa că, fără să-i spun nimic, am închiriat un castel în Scoţia. Trebuia să fim numai noi doi, în afară de o bucătăreasă şi doi paznici.

Când i-am zis acest lucru, la lumina lumânărilor, Alanna s-a uitat foarte ciudat la mine şi mi-a spus că urma să plece spre Key West să facă un film cu Denzel Washington.

M-am enervat foarte tare. I-am spus că am refuzat două oferte de film doar ca să petrec acele şase săptămâni cu ea. Că în ambele scenarii eu eram personajul frumos, dar prost; nici nu mai trebuia să spun asta.

I-am zis că pentru mine ea înseamnă mai mult decât orice film, şi că ar trebui să simtă acelaşi lucru.

Foarte calmă, Alanna mi-a spus:

— Cât timp crezi că o să mai arăt aşa? Când o să ai şaizeci de ani o să ţi se ofere roluri importante, şi o să fii înconjurat de tinere de douăzeci de ani care vor fi

îndrăgostite de tine. Când eu o să am treizeci şi cinci de ani, o să mi se ceară să joc rolul mamei lui Denzel Washington.

Avea dreptate. Dar nu-mi plăcea acest lucru. Am renunţat la tot ca să petrec şase săptămâni în Scoţia cu femeia pe care o iubeam. Ce puteam să fac? Să-mi sun agentul, şi ce să-i zic? O să ţipe la mine şi o să-mi spună că am fost un prost.

La câteva zile de la această întâmplare, Virgil mi-a adus un pachet de la Jerlene. I-am mulţumit. Instinctul îmi spunea că, înainte să desfac pachetul, ar trebui să beau ceva, şi aşa am şi făcut.

Jerlene îmi scria că angajase un detectiv particular ca să afle câte ceva despre mama fiului meu. Lisa Henderson avusese două-trei locuri de muncă pe an şi locuise în patru state.

„Ce viaţă dură”, m-am gândit. Fiul meu a fost târât de colo până colo toată viaţa lui. Probabil Că fiul meu nu a fost răpit. În mod sigur Lisa a plecat în alt stat. „Unde o fi acum?” m-am întrebat.

Când privirile mi-au căzut pe ultima pagină, am avut un şoc. Era un articol din ziar cu poza unei maşini care se izbise de un copac şi alături o fotografie a Lisei.

Era drăguţă, avea părul blond şi drept şi nişte ochi mari, albaştri. Am luat o înghiţitură de bourbon după care am citit articolul. În urmă cu câteva săptămâni, Lisa Henderson avusese un accident de maşină şi murise pe loc.

Se scria destul de puţin despre viaţa ei. Am fost surprins să aflu că era membru activ al unei biserici şi că lucra în folosul comunităţii. Cum nu avea bani, serviciile funerare au fost plătite de către biserică, iar pe piatra ei de mormânt scria „îi vom simţi lipsa”.

Dar despre fiul meu nu se spunea nimic. Ce se întâmplase cu el? În articol se menţiona că nu lăsase în urmă nicio rudă.

Am mai citit încă o dată. Nu mai înţelegeam nimic. M-am dus la seiful din dormitor unde aveam nişte acte pe care mi le trimisese agentul meu.

În urmă cu opt ani, Lisa Henderson lucra într-o clinică din Los Angeles. Pe atunci muream de foame şi am făcut nişte bani ca donator de spermă. Se păstra confidenţialitatea, dar condiţia era ca, în cazul în care rezulta un copil, acesta, la împlinirea vârstei de optsprezece ani, trebuia să-mi poarte numele.

Mi-a plăcut foarte mult această idee. Îmi propusesem

ca, până la cei optsprezece ani ai copilului, eu să devin un star de cinema, mult mai renumit decât Mel Gibson. Îmi plăcea să-mi imaginez ce emoţionat ar fi fost când avea să afle cine este tatăl său.

Când începusem să devin cunoscut, i-am spus lui Barney că, într-o zi, un copil va avea surpriza vieţii lui, şi după aceea i-am explicat de ce. Barney n-a râs deloc, a devenit foarte nervos şi a început să dea tot felul de telefoane. Rezultatul a fost că sperma a fost distrusă.

Totuşi, Barney mi-a spus că o femeie care lucra la clinică m-a văzut într-un film şi m-a recunoscut.

E mama copilului tău! mi-a zis el.

Eram curios să ştiu cum arăta acest copil, dar Barney mi-a spus că într-o zi aş putea avea probleme dacă femeia ar ridica unele pretenţii. O lună mai târziu, el mi-a trimis un dosar despre Lisa Henderson şi de-atunci, în fiecare an, mai adăuga o pagină. În fiecare casă în care mă mutam aveam un seif în care păstram actele acelea.

Acum însă nu mai găseam dosarul. Nu ştiu ce se întâmplase, că doar îl pusesem în seif.

Am scos afară tot ce era acolo; nici urmă de dosar. Toate erau la locul lor, chiar şi inelul pentru Alanna.

M-am aşezat pe pat, încercând să analizez situaţia. Era

imposibil ca cineva să-mi fi spart seiful. Ce fel de hoţ ar lua nişte hârtii şi ar lăsa un inel în valoare de douăzeci şi cinci de mii de dolari? M-am gândit să-i telefonez lui Barney care avea nişte copii. Între timp a sunat mobilul – era Alanna.

— Te-ai răzgândit în privinţa plecării în Scoţia? Nu doream să ştie că eram supărat şi, în afară de asta, ea nu avea nicio idee despre copilul meu şi nici nu voiam să aibă.

— N-ai aflat? m-a întrebat ea.

— Ce să aflu?

— Barney a murit, într-un incendiu din biroul lui. Îmi pare rău. Te sun mai târziu.

Alanna nu era genul de persoană compătimitoare. După ce a citit cartea despre Darci Montgomery a spus „Biata de ea”, ceea ce însemna de fapt că-i părea rău că fusese prinsă.

Pur şi simplu nu ştiam ce să fac. Am sunat-o pe Jerlene. Mi-a răspuns imediat şi am întrebat-o cum să dau de fiica ei.

Apoi m-am dus în sala de gimnastică. Poate aşa reuşeam să mă mai calmez. Era cât se poate de evident că Barney fusese omorât, şi Lisa la fel, şi asta din cauza fiului

meu nelegitim.

După trei ore mă simţeam mai bine. Mi-am verificat mesajele de pe mobil. Jerlene mi-a dat o adresă din Virginia şi mi-a spus să merg acolo a doua zi, la ora trei, asigurându-mă că fiica ei mă va ajuta să-mi găsesc fiul. Mi-am rezervat un loc la avion; am făcut acest lucru personal, pentru că nu voiam să ştie nimeni unde mă duc. Mi-am luat câteva haine şi m-am dus la hotel; nu mă mai simţeam în siguranţă în propria mea casă.

A doua zi am întâlnit-o pe Darci Montgomery pentru prima oară. Încă nu eram sigur ce căutam acolo şi ce voiam de la ea, dar ştiam că trebuie să fiu vigilent. Mă gândeam să-i spun câte ceva despre cele întâmplate, nu chiar tot. Ce putea să facă, să-mi citească gândurile?

DARCI

3

Lincoln Aimes era foarte greu de convins. De când a apărut acea carte toată lumea mă privea cu alţi ochi. Orice aş fi zis sau aş fi făcut, lucrurile nu se schimbau.

Foarte puţini oameni ştiau ce se întâmplase cu adevărat

în acel tunel plin cu vrăjitoare din Camwell, Connecticut. Era mai bine să se ştie că soţul meu împreună cu verii săi le omorâseră pe toate. Faptul că oamenii credeau că mama mă salvase nu i-a afectat cu nimic cariera.

Într-adevăr, era mai bine ca lumea să creadă în continuare povestea asta decât adevărul despre implicarea mea în aceste decese. Dacă ar fi ştiut adevărul, probabil că m-ar fi târât afară din casă şi ar fi aprins torţe – nici nu vreau să mă gândesc la aşa ceva.

Oricât de oribil, moartea vrăjitoarelor a fost cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat până acum.

Îl găsisem pe tatăl meu, care s-a însurat cu Boadicea, sora bărbatului cu care urma să mă mărit. Bo şi cu mine am născut în acelaşi timp.

Pentru un timp, viaţa mea a fost foarte frumoasă, pentru că eram o familie. Poate puţin bizară, de vreme ce tatăl meu era un om de ştiinţă renumit, cumnata mea fusese crescută în captivitate, soţul meu avusese o copilărie tragică, fiica şi nepoata mea puteau face lucrurile din jurul lor să zboare, iar eu eram cea mai ciudată dintre toţi.

Dar în ochii noştri nu eram ciudaţi şi eram înconjuraţi de dragoste. M-au protejat de lumea din afară, m-au iubit şi ştiau adevărul despre ceea ce se întâmplase în

Connecticut. Era bine.

Dar acum nu erau aici. În urmă cu un an soţul meu a venit la mine, vizibil încântat de ceva, dar eu nu i-am dat atenţie pentru că în momentul acela mă ocupam de cele două fetiţe. M-am oferit să am grijă şi de nepoţica mea după ce am văzut cum Bo încerca să o înveţe pe fetiţa ei de trei ani să împuşte. Fiind crescută de o mamă diabolică, Bo se comporta ca atare. A trebuit să renunţăm la poveştile cu zâne şi vrăjitoare pentru că Boadicea le-a spus fetelor că sora vrăjitoarei din Hansel şi Gretel trăia în New York şi, pe deasupra, mai mânca şi copii.

În ziua aceea Adam era foarte încântat şi emoţionat, dar atenţia mea era distrasă de fiica şi nepoata mea care făcuseră ca păpuşile lor de pluş să danseze pe tavan. I-am zis că o să ne vedem mai târziu, iar el mi-a spus că trebuie să plece undeva. Abia după mai multe ore mi-am dat seama că şi Boadicea plecase cu el.

În acea noapte, singură în pat, m-am trezit brusc. Simţeam că ceva nu era în regulă. Pot să comunic cu soţul meu telepatic. El mă poate auzi, iar eu pot să-l simt. Acest lucru îl deranja oarecum pentru că ştiam tot timpul unde este şi ce face, mai ales că lui îi plăcea intimitatea.

Când mi-am dat seama că nu pot să stabilesc o legătură

cu el, mi s-a făcut frică şi am alergat în dormitorul tatălui meu. Patul era gol. M-am gândit că este la el în birou, petrecându-şi timpul cu Oglinda lui Nostradamus, un „suvenir” de la vrăjitoare. M-am gândit că poate şi Boadicea era cu el, aşa cum se întâmpla adesea.

M-am dus la birou, am bătut la uşă, dar nu a răspuns nimeni. Am luat cheia şi am deschis uşa. Când l-am văzut pe tatăl meu prăbuşit peste birou, am înţeles că se întâmplase ceva rău. De vreme ce Boadicea nu era acolo, am ştiut că era cu soţul meu.

L-am trezit pe tata şi în câteva minute casa s-a umplut de poliţişti. După câteva ore, a început să apară şi familia soţului meu din toate colţurile ţării. La un moment dat, tata m-a luat deoparte şi mi-a spus că oglinda a dispărut. Dacă Adam şi Boadicea au dispărut, la fel şi Oglinda lui Nostradamus, cu siguranţă că era ceva necurat la mijloc. Nu era vorba despre o răpire oarecare.

Am început să tremur şi tata m-a luat în braţe. După ceva timp, Michael Taggert, o rudă, a venit în cameră. E vărul lui Adam şi unul dintre puţinii oameni care ştiau ce s-a întâmplat în Connecticut – şi care, de asemenea, ştia adevărul despre mine.

Michael m-a luat de mână, m-a privit în ochi şi m-a rugat

să-i spun ce simt. Îl iubeam pe Michael pentru acest lucru. Majoritatea oamenilor, dacă află că pot intui câte ceva despre ei, se sperie foarte tare. Au secrete care nu vor să fie dezvăluite. Dar nu şi Michael. Lui nu-i păsa de ceea ce vedeam; lui nu-i era ruşine de nimic.

I-am spus că simt că Adam şi Boadicea sunt în viaţă, dar, cumva, prinşi ca într-o capcană şi nu puteam să-mi dau seama cum. Toţi i-am căutat, s-au cheltuit foarte mulţi bani, dar avionul lor nu a fost găsit.

N-am putut nici măcar să dorm în prima lună. Verii lui Adam au avut grijă de fete. Adam, tata, Bo şi cu mine ne-am străduit foarte mult ca ceilalţi oameni, rudele, să nu afle ce însuşiri deosebite aveau fetele.

Zi şi noapte m-am concentrat încercând să aflu unde sunt Boadicea şi Adam, dar ştiam că cineva îi ţine ca într-o vrajă astfel încât eu să nu-i pot găsi.

După trei luni de la dispariţie m-am trezit într-o noapte, pe la două, cu aceeaşi convingere că se întâmplase ceva rău. Nu mă simţeam deloc bine. Făceam eforturi ca să mă pot concentra.

După ceva timp, mi-am dat seama că oglinda nu mai era cu Adam şi Boadicea. Aproape că o vedeam. Deşert. Nisip. Cămile. Tractoare... M-am dus să-l trezesc pe tata,

dar el era la birou, lucra; îi era foarte dor de soţia lui. I-am povestit despre ceea ce simţisem.

— Trebuie să găsim oglinda; ea ne va duce la ei, mi-a spus el.

După-amiază s-a urcat într-un avion şi a plecat în Orientul Mijlociu ca să caute oglinda.

După ce tatăl meu a plecat, am rămas singură cu fetele şi cu câţiva angajaţi. Am fost acuzată că am încercat să scap de soţul meu şi de cumnata mea pentru ca să moştenesc toţi banii.

Michael Taggert a fost alături de mine, şi m-a rugat să plecăm în Colorado. Dar nu am putut Nu puteam să părăsesc locul în care mă simţeam atât de aproape de Adam. I-am spus lui Michael că o să rămân în Virginia, că o să am grijă de fete şi că o să fac tot posibilul să-i găsesc pe Adam şi pe Bo. I-am promis tatălui meu că, dacă aflu ceva, îl voi contacta imediat.

Prima dată când le-am dus pe fete la film a fost îngrozitor; o femeie m-a scuipat şi a trebuit să am mare grijă ca ele să nu-i facă nimic rău. Apoi am fost nevoită să le mut de la o şcoală la alta pentru că provocau tot felul de mici accidente.

Până la urmă, Susan Montgomery, femeia care îl

crescuse pe soţul meu după ce părinţii lui dispăruseră, a venit în Virginia şi mi-a sugerat că ar fi mai bine să-i duc pe copii în Colorado, până învăţau să se „controleze”. De asemenea, a spus că ar trebui să-şi continue studiile acasă.

Am protestat, pentru că acest lucru putea fi aranjat şi în Virginia.

Susan nu făcea altceva decât să se uite la mine, iar eu mă puteam vedea în ochii ei. Eram groaznică. Când nu mă concentram să-i localizez pe Adam şi pe Bo, plângeam tot timpul. Am avut o copilărie tristă, mereu singură, apoi am găsit un om care să mă iubească, un tată extraordinar, o cumnată care avea nevoie de dragoste. Şi mai presus de toate, aceste fetiţe care erau dragostea personificată.

Şi iată că, într-o zi, am pierdut totul.

Mi-am trimis fetiţa şi nepoata în Colorado, la rude. Aveau nevoie să râdă; de la dispariţia celor doi, numai de lacrimi avuseseră parte.

Zburam cu avionul personal în Colorado ca să petrec ceva timp cu fetele, iar după aceea mă întorceam în Virginia, încercând mereu să-i localizez pe Adam şi Boadicea.

Mă consultam cu tata tot timpul. Mi-a spus că de câteva

ori depistase oglinda, dar de fiecare dată o pierduse.

Îmi era dor de soţul meu. Nu ieşeam din casă. Nu am fost văzută în public, pentru că mi-era groază de reporteri.

Iar acum, după atâtea luni, mama mi-a trimis o scrisoare în care spunea că-i sunt datoare şi că vrea să ajut un actor. Aş fi vrut să-i spun că trebuia să continuu cercetările, dar mi-am dat seama că nu făcusem progrese. Începusem să cred că Adam şi Bo erau adormiţi, fermecaţi, ca în Frumoasa din Pădurea Adormită.

În timp ce vorbeam cu Lincoln Aimes, mă gândeam la Boadicea şi mi-au dat lacrimile.

Nu cred că te pot ajuta, i-am spus.

La asta mă gândeam şi eu, a spus el, ridicându-se. Dacă într-adevăr ai fi putut descoperi persoane dispărute, ţi-ai găsit soţul până acum. Doar dacă...

L-am privit, iar el, dându-şi seama la ce mă gândeam, a fost vizibil stânjenit.

N-am vrut să zic asta... a spus el. M-am gândit cum m-ai putea ajuta. Cu banii familiei Montgomery?

Când şi-a dat seama că înrăutăţeşte lucrurile, a tăcut. Mai interesant era faptul ca mama nu îi spusese nimic despre mine.

Nu am dezvăluit niciodată nimănui, nici măcar lui Adam,

ce se întâmplase în încăperea în care erau vrăjitoarele. Dar mama fusese acolo şi ar fi putut să-i spună, dar nu o făcuse.

Lincoln stătea în picioare, eu şedeam jos. Înstinctul îmi spunea că este un om bun. E drept, se cam îndoia de mine.

Iată, i-am spus, întinzându-i o bucată de hârtie şi un creion. Scrie aici denumirea unor obiecte pe care le-ai pierdut.

A zâmbit ironic. Dar nu m-am supărat.

Mi-a dat o listă cu vreo cinci obiecte pierdute. Cu patru dintre ele nu era nicio problemă.

— Tatăl tău a călcat pe cerc, l-a rupt şi mama ta l-a aruncat.

— M-au minţit părinţii?

— Era atât de şocat, încât nu mi-am dat seama dacă glumea sau nu.

— Zi-mi mai departe, a continuat nerăbdător.

— Un copil cu o cicatrice a furat banii de lapte.

— M-am gândit că el a fost, dar nu aveam nicio dovadă.

— A urmat o cămaşă furată de un coleg de-al său, actor, un ceas care îi căzuse de la mână în timp ce se plimba cu barca, şi care încă se găsea pe fundul lacului.

Cu al cincilea obiect lucrurile erau foarte serioase şi am simţit că omul aşteaptă cu nerăbdare răspunsul meu.

— Acest obiect a fost distrus... Este un dosar, dar e mai mult de-atât. Este din piele şi are o încuietoare. Hârtiile care se găseau înăuntru au ars.

L-am privit cu atenţie pentru că m-am gândit că hârtiile erau foarte importante.

Îl vedeam pe el dormind, în timp ce o persoană slăbuţă, îmbrăcată în negru, a deschis seiful şi a furat dosarul.

— Care este combinaţia de la seif? Codul tău de asigurare socială, nu-i aşa? Nu e o idee prea strălucită.

Nu mi-a răspuns, stătea acolo şi se holba la mine.

După un moment, a luat un plic pe care îl adusese cu el, dar nu mi l-a dat.

— Am citit cartea despre tine, dar nu m-am gândit că poţi face anumite lucruri. Se spune că te interesează mai mult bomboanele decât s-o găseşti pe sora lui Adam Montgomery.

Ştiam că urmăreşte să afle adevărul despre ceea ce se întâmplase în Connecticut, dar nu intenţionam să-i spun.

Îl impresionase faptul că îi vorbisem despre cercul pe care îl avusese când era mic. Dacă ar fi ştiut într-adevăr de ce eram în stare, probabil că ar fi rupt-o la fugă.

— Ai un copil? L-am întrebat. Eram sigură că în acel plic erau poze de-ale copilului său. Speram să nu fiu nevoită să-i spun că fiul lui nu mai trăia.

— Da, am. Şi mi-a dat plicul. L-am deschis, dar nu am simţit ceea ce ar fi vrut el să simt.

— Mama mea ţi-a trimis aceste hârtii?

— Da.

Am închis ochii. Jerlene Monroe şi cu mine nu prea vorbim una cu cealaltă; n-am făcut asta nici când eram copil. Nu m-a dus niciodată la film, la circ sau la o îngheţată. Dar, după cum s-a şi spus, şi-a riscat viaţa pentru mine.

— Nu simt niciun copil, îmi pare rău.

— Uită-te pe spate, la articole.

Erau două articole dintr-un ziar, dar nu puteam simţi nimic, pentru că mama mea le atinsese, iar atingerea ei era foarte puternică.

M-am uitat la fotografia femeii. Era tânără, destul de simplă şi nu am simţit ceva deosebit în legătură cu ea.

— Nimic important, am spus. Îi place să-i facă pe oameni să râdă.

Era foarte nerăbdător să audă cât mai multe lucruri. Prima persoană căreia i-am spus deschis despre aceste

„puteri” ale mele a fost soţul meu. Tata a petrecut mult timp cu mine încercând să-şi dea seama ce pot face. Ştia că mi-am folosit mintea să omor patru persoane.

Lincoln Aimes era fascinat.

— Nu văd niciun copil, am spus. Această femeie nu a avut niciodată copii.

— Ba da, a avut. A avut copilul meu.

Începuse să-şi piardă încrederea în mine.

— Poate din această cauză a fost omorâtă, am spus.

— Omorâtă?

— Da. Cineva a tăiat frânele maşinii. Moartea ei a fost bine plănuită.

— De ce? m-a întrebat.

— Nu ştiu exact. I-am dat înapoi dosarul plin cu hârtii. Am văzut tot ce am putut.

Voiam să plece. Dar el era foarte supărat. Simţeam că mă minte, dar era foarte necăjit din pricina acestui copil. Aşa că, în loc să-i spun să plece, l-am invitat la cină. Speram ca reporterii să nu mă vadă cu Lincoln Aimes; în mod sigur aş fi fost pe prima pagină în dimineaţa următoare.

O oră mai târziu, eu şi Lincoln eram la masă în bucătărie şi mâncam spaghetti, pâine cu usturoi şi salată. Şi mai

aveam şi căpşune.

De când a dispărut Adam, n-am mai mâncat, şi am avut probleme digestive.

După un timp a început să-mi povestească tot. Fără să-şi dea seama, îl manipulam să-mi spună cât mai multe. Trebuie să recunosc că era o poveste foarte interesantă, dar ceva lipsea.

Mi-a spus că fusese foarte sărac şi donase spermă, că o asistentă îl văzuse într-un film şi furase sperma. Lisa Henderson a născut copilul lui Lincoln Aimes şi, timp de şapte ani, ea şi fiul ei s-au mutat din oraş în oraş.

— Şi acum agentul tău e mort.

Şi Lisa. Aveam tot felul de hârtii cu informaţii despre ea, şi despre fiul meu, dar toate au dispărut.

— Bine că nu te-ai trezit când ţi-a fost spart seiful, te-ar fi omorât şi pe tine.

A rămas puţin şocat.

— Nu ţi-am spus despre asta?

— Nu, nu mi-ai spus. Ce altceva nu mi-ai mai spus?

— Despre prietena ta...

— Nu vreau să aud despre ea.

Am zâmbit, şi a zâmbit şi el.

— Bun, şi acum ce să fac? Să uit totul? Ce să cred? Că

femeia asta nu a avut copii, sau dacă a avut... De unde să ştiu dacă băiatul este al meu sau nu?

— Nu ai nimic legat de copil? l-am întrebat.

— Doar o fotografie, a spus pornind spre hol să-şi ia haina.

Cum casa e mare, iar el nu o cunoştea, am luat-o pe alt drum şi am ajuns înaintea lui. Am scos portofelul din buzunarul hainei. L-am ţinut în mână şi am simţit foarte multe lucruri. Nu-mi plăcea prietena lui deloc.

Mă întreb dacă ştia că se culcă cu un bărbat sau poate chiar doi.

M-a străbătut un fior ciudat şi am simţit că, dacă-l ajut pe Lincoln, o să-mi găsesc mai uşor soţul. Nu ştiam cum, dar trebuia să-l ajut pe Lincoln Aimes.

— Pot să...? m-a întrebat şi mi-a luat portofelul din mână.

I-am zâmbit, dar el a rămas încruntat.

Mi-a dat o poză cu o femeie şi un copil.

— Această femeie nu e cea care a fost omorâtă. Aceasta este poza mamei copilului, şi tu eşti tatăl copilului, şi amândoi trăiesc.

— Unde?

— Nu ştiu.

— Cum adică nu ştii?

Ne-am întors în bucătărie.

— Te-am văzut făcând tot felul de lucruri, de ce nu-mi poţi spune unde sunt? Şi de ce apare în ziar poza ei şi necrologul, dacă nu este moartă?

— Mai vrei căpşune?

— De ce nu-mi răspunzi?

Nu voiam să mă enervez. Nu reacţionez foarte frumos în asemenea împrejurări, ba chiar aş fi în stare să dărâm câteva case.

Acest om, un străin pentru mine, era furios şi voia să ştie cât mai multe. Am trântit uşa de la frigider şi m-am îndreptat spre el.

— Mai mult! Asta vreţi toţi de la mine! Ţi-am spus tot ce ştiam, dar tu vrei mai mult! Crezi că dacă aş fi avut puterile necesare, n-aş fi depistat până acum persoanele dispărute? Crezi că n-aş fi acum într-un birou la poliţie, privind nişte fotografii şi spunând unde sunt dispăruţii?

L-am văzut ducându-şi mâinile la tâmple şi, cu toate că ştiam cât de mult suferă, nu puteam să mă opresc.

Tatăl meu mă forţa tot timpul să zic mai mult, să fac mai mult. Boadicea se aştepta să prevăd viitorul. Doar soţul

meu... oh, Doamne!

Lui Lincoln a început să-i curgă sânge din nas. M-am calmat imediat şi am încercat să-i opresc sângerarea.

— Îmi pare rău, i-am spus în timp ce-i dădeam prosopul. Nu l-a luat, dar s-a aşezat pe un scaun aplecându-şi capul pe spate.

Am vrut să-i pun prosopul pe nas.

— Îmi pare atât de rău, îi tot ziceam întruna. N-am făcut-o intenţionat. Chiar n-am făcut-o. Încerc să nu mă enervez, dar uneori nu mă pot abţine.

Linc se uita la mine.

— Dacă nu te opreai, cred că-mi exploda capul.

Am început să curăţ prin bucătărie şi după ce am terminat, Linc mi-a sugerat să mergem în sufragerie, să bem nişte vin.

— Am să-ţi fac o propunere, mi-a zis el.

Şi l-am urmat.

LINC

4

Cu siguranţă, oamenii ca ea există numai în cărţi şi

filme. Să fim serioşi... nimeni nu poate face să-i sângereze nasul cuiva sau să-i explodeze capul. Bineînţeles că nu!

Dar ea, cu puterile ei, putea să-l detroneze pe Russell Crowe şi să facă în aşa fel încât să joc eu în rolurile lui.

În timp ce mergeam în spatele ei am observat foarte multe lucruri.

Cu o minte ca a ei, cine ar mai fi avut nevoie de o oglindă veche?

Cât despre Jerlene care îşi salvase fiica, aveam o mică bănuială în legătură cu persoana care o omorâse pe vrăjitoare şi pe tovarăşele ei. Să lupţi cu răul împotriva răului, cum se spune, în cazul de faţă, să lupţi împotriva vrăjitoriei cu vrăjitoria. Ce să fac acum? O parte din mine îmi spunea să fug. Mă întrebam de ce nu văzusem la Jerlene în casă poze cu fiica. Şi mă întrebam de ce nu le-am văzut niciodată împreună, în realitate sau în ziare. Bănuiesc că Jerlene se teme de Darci.

I-am dat paharul ei de vin, l-am luat pe al meu, şi m-am aşezat pe scaun. Nu prea ştiam ce să spun. „Nu mă mai răni”, a fost singurul lucru ce mi-a venit în minte.

— Şi ce altceva mai poţi să faci? m-am auzit întrebând.

Darci era relaxată.

— O singură dată am mai făcut acest lucru, când Adam

m-a enervat foarte tare. Dar nu-mi folosesc mintea împotriva altora, pentru că am avut experienţe neplăcute.

A lăsat capul în jos şi am crezut c-o să înceapă să plângă.

— Dacă te mai enervezi, cunosc un tip pe care ţi-ai putea vărsa nervii, am spus.

— Bărbatul pe care-l urăşti?

Ştiam de unde a aflat acest lucru, din portofel.

— Spune-mi ceva, Darci... dacă devii mai apropiată de cineva sau ceva, poţi simţi mai multe lucruri?

— Imediat mi-am dat seama că ştie unde vreau să ajung. Sunt actor, nu scriitor.

— Nu, mi-a răspuns.

M-am uitat în ochii ei şi am avut un sentiment foarte ciudat, de parcă ea ar fi încercat să-mi vâre în cap anumite idei. Dar aşa ceva e imposibil, nu?

După ceva timp, a zâmbit şi am simţit că am câştigat o bătălie. Încă mă mai gândeam să fug, dar mă gândeam şi la altceva.

— Am şase săptămâni... am început eu, dar Darci m-a întrerupt:

— Nu!

— De obicei nu am timp liber, dar prietena mea,

Alanna...

— Nu, nu şi nu.

— Ai văzut filmele ei. Chiar acum face unul cu Denzel Washington şi...

— Şi ce dacă? Mama mea joacă alături de Russell Crowe.

Simţeam că explodez.

— De cine?

Surâsul ei m-a făcut să mă opresc. Evident că simţise ceva în mine, nu că Crowe şi cu mine... sau ceea ce credeam eu despre Crowe...

— M-am hotărât să merg pe o cale diferită.

— Bine, nu mă ajuta. Cineva mi-a furat actele din seif care conţineau informaţii despre fiul meu. Cineva mi-a omorât agentul şi a dat foc fotocopiilor. Cineva a ucis o femeie, apoi a spus că era mama fiului meu, dar nu era. Şi o mulţime de credincioşi şi colegi de-ai ei au plătit pentru piatra ei de mormânt şi toţi spuneau că nu sunt rude cu ea.

M-am aplecat spre ea peste măsuţa pentru cafea, simţind cum creştea în mine furia. Dacă ea nu mă ajuta să-mi găsesc fiul, nu ştiam ce-aş mai fi putut face.

Voi merge acolo şi voi întreba oamenii de pe stradă

dacă au văzut un copil cu părul de culoarea nisipului. Sigur că nu ştiu cum arată, dar pentru mine toţi copiii albi seamănă între ei, aşa că, ce contează?

Când a zâmbit ştiam că fac progrese. Chiar mai mult, că aveam public.

— Deci, voi pleca chiar acum acolo, şi voi pune întrebări şi probabil că voi fi omorât, dacă cineva vrea să o facă. Şi acesta va fi sfârşitul lui Paul Travis.

Ea s-a uitat la mine cu ochii sclipind şi mi-a spus:

— Dacă va fi omorât, crezi că mai apucăm să-i vedem apartamentul?

Am râs amândoi. Era greu s-o faci să se simtă vinovată, asta era sigur.

— Darci, adevărul este că nu pot să fac nimic fără tine. Poţi să-mi spui ce se va întâmpla cu copilul meu dacă nu va fi găsit?

N-aveam nevoie de capacităţi paranormale ca să-i citesc gândurile.

— Va muri, nu-i aşa?

— Nu, zise ea, mama va muri, nu şi copilul. E ceva în legătură cu el... nu ştiu exact ce.

— Poate că e ca tine... şi cineva vrea să se folosească de el pentru a-şi îndeplini scopurile murdare.

Când am văzut-o pălind, am ştiut că îmi ascundea ceva important.

— Spune, am ridicat tonul, spune tot.

Ea şi-a golit paharul, apoi mi l-a întins ca să i-l umplu din nou.

— Nu pot, a zis ea, n-am timp.

În acel moment am parcurs cu privirea locuinţa ei goală. Fără soţ, fără copii, fără angajaţi, fără angajamente. Ce naiba făcea toată ziua?

— Nu înţelegi, a oftat ea trecându-şi degetele peste gura paharului de vin. Eu simt multe lucruri. De pretutindeni. Eu sunt una singură, iar ei sunt mii, chiar milioane.

— Ei? am întrebat eu, nedumerit.

— Da, ei. Oamenii răi. Ba nu, nu oamenii răi, asta e altceva. Oamenii lacomi şi necinstiţi. Peste tot în lume se petrec escrocherii şi înşelăciuni. Nu pot să merg la o petrecere, pentru că simt gândul pianistului de a-şi ucide nevasta, sau gândul femeii din bucătărie de a fura de la angajatorul ei... sau simt că doi dintre copiii care se joacă în piscină nu vor mai avea de trăit nici măcar un an de zile. Eu nu pot să intervin... adică nu pot să schimb în bine toate ororile care se întâmplă în lume.

— Şi preferi să te închizi în casă, să nu faci chiar nimic?

— Nu tocmai, a răspuns ea.

Ştiam că vrea să mă convingă că e toată ziua ocupată cu proiecte importante. Probabil aşa şi era. Probabil se chinuia să-şi aducă soţul înapoi şi nimic mai mult.

— Îl cauţi de peste un an de zile. Crezi că peste şase săptămâni situaţia va fi alta?

M-am bucurat s-o văd şocată. Poate că nu puteam citi gânduri, însă un actor învaţă întotdeauna să descifreze expresiile oamenilor.

— Imposibil, a zis ea şi a lăsat paharul din mână.

— Ce e imposibil? am întrebat eu, cu un aer nevinovat.

Ea a respirat adânc şi a început să vorbească încet, calm:

— Bine... facem un târg. Tu te duci acolo unde a fost ucisă femeia, îmi aduci toate informaţiile pe care poţi să le obţii, iar eu îţi voi spune tot ce ştiu.

— Sigur, am răspuns, doi oameni au murit, dar eu o să fiu în siguranţă. O să întreb despre copil şi o să aflu tot ce se poate afla.

Luă o înghiţitură din paharul cu vin şi păru că se gândeşte la ceea ce îi ceream eu.

— Unde a lucrat ultima dată femeia asta?

— Într-o staţiune turistică, am zis eu repede – prea repede şi apoi mi-am domolit vocea. E o fermă veche sau aşa ceva. Proprietarele sunt nişte surori – fete bătrâne – care au transformat-o într-o staţiune turistică. Acolo se duc femei pentru masaje şi alte chestii.

M-a privit pătrunzător şi n-am putut să nu-i evit privirea.

— Ce îmi ascunzi? a întrebat.

— Citeşte-mi gândurile, i-am spus, şi când mi-a răspuns că nu poate, n-am crezut-o. M-am ridicat, am luat broşura din buzunarul hainei, apoi m-am întors şi i-am arătat-o.

A privit-o câteva clipe şi ochii i s-au deschis larg. După aceea s-a uitat din nou la mine.

— E o plantaţie numită 13 Ulmi, în Alabama. Locuinţele sclavilor au fost transformate în camere de primire pentru oaspeţi. Aparţine urmaşilor proprietarilor iniţiali, care. Era din ce în ce mai uluită. Printre altele, li se oferă vizitatorilor posibilitatea participării la şedinţe de spiritism.

I-am aruncat zâmbetul pe care Paul Travis îl folosea ca să scoată cât mai multe informaţii de la o femeie. Teoretic, această expresie le dezarmează şi le dă încredere. Însă cu Darci n-a funcţionat. Am privit înspre broşură şi am întrebat-o:

— Ce altceva mai simţi?

— Acolo se întâmplă ceva. Nu e neapărat ceva rău, dar e necinstit şi ele se îmbogăţesc. Da, se poate să fi avut loc acolo şi o crimă... sau poate două...

— Măcar nu e ceva rău, am zis eu, şi ea a zâmbit. Apoi zâmbetul ei a dispărut:

— Tu nu ai face bine să te duci acolo.

— Grozav, am răspuns şi am dat să ies. Du-te tu, găseşte-mi fiul şi anunţă-mă când te întorci cu el.

— Foarte nostim. Ştii, mi-e foame. Vrei şi tu ceva?

— Dar abia am luat masa...

— Da, dar... haide, totuşi, să mâncăm ceva...

— Nu-şi dădea seama că eu n-o înţelegeam – poate glumea? dar am urmat-o şi am văzut-o pregătindu-şi un sandviş enorm. Dacă ar putea să-şi îmbutelieze capacitatea de a mânca fără a se îngrăşa, Hollywood-ul ar ridică-o în slăvi. Cunosc femei care ar mânca rahat de urs, sau şi l-ar injecta în vene, dacă ar slăbi astfel un kilogram şi jumătate.

— Trebuie să stabilim cum o să rezolvăm problema asta, a zis ea cu gura plină.

— Vrei să zici că eşti de acord să...

— Nu ştiu. Mă mai gândesc. Poate...

S-a oprit brusc la sunetul telefonului. Imediat s-a ridicat

şi s-a dus să răspundă. Am auzit paşii ei grăbiţi, probabil că s-a dus într-unul din dormitoare, pentru a avea mai multă intimitate.

Telefonul se afla de partea cealaltă a barului la care eram aşezat, dar am văzut beculeţul aprins la linia patru. Încet, am înconjurat barul şi am început să fac ordine. Vai, am scăpat un cuţit greu pe telefon şi, ridicându-l, am apăsat din greşeală câteva butoane. Când am auzit în difuzor vocea unui bărbat, m-am gândit să-i recomand lui Darci un sistem telefonic care să nu permită oricui să tragă cu urechea.

— Turcia, l-am auzit pe bărbat zicând. Sunt în Turcia, dar n-am găsit nimic.

— Ai găsit, a zis Darci, şi nu mă mai pune la încercare.

— Da, a chicotit bărbatul, am găsit geanta mare, brodată, a lui Bo.

— Minunat! Unde? Spune-mi totul.

— Mi-ai spus că ai simţit ceva într-un magazin, şi aşa a fost. Am găsit-o într-un magazin de antichităţi. Era aşa de uzată că, într-adevăr, părea o antichitate.

— De unde o aveau?

— M-a costat trei sute de dolari răspunsul şi nu sunt convins că e adevărat. Omul zice că i-a adus-o un bătrân,

printre alte vechituri... haine, articole de gospodărie şi...

— Şi oglinzi, a zis Darci.

— Da. O oglindă, cu rama crăpată şi atât de veche încât abia te vedeai în ea. N-a primit-o. A aruncat-o la gunoi.

— L-ai găsit pe acel bătrân care i-a vândut lucrurile?

— Nu, mă gândeam că tu...

— A plecat, tată. Simt că a plecat. Nu locuieşte în Turcia şi s-a dus acasă. Soţia lui e bolnavă. Egiptul. Piramide. Văd piramide.

— Bine, dragă, o să iau primul avion într-acolo. Tu eşti bine?

— Da, a spus Darci nehotărâtă.

— Ce s-a întâmplat? Pe lângă celelalte...

— E un bărbat aici, tată. E actor şi mama l-a trimis la mine. Vrea să-l ajut să-şi găsească fiul.

— Un actor cu un fiu pierdut te-ar face foarte cunoscută...

— Nu, nu e aşa. E mult de explicat, lumea nu ştie de fiul lui şi...

— Uite, dragă, nu mai pot să vorbesc, dar dacă mă întrebi pe mine, da, e bine să ajuţi pe cineva...

— Ar trebui să plec undeva. Nu pot să-l găsesc de aici.

— Da! a strigat bărbatul în receptor. Da! Pleacă din casa

aia. Ia celularul lui Adam, ştiu numărul. Ajută-l pe omul acela. Şi, Darci, sun-o pe mama ta. Te iubeşte.

— Da. Sigur.

— Te iubesc! a zis omul. O să te mai sun când voi avea ocazia.

Încet, am apăsat butonul de întrerupere şi am terminat de făcut ordine. Când Darci s-a întors, s-a aşezat şi o vreme n-a scos niciun cuvânt.

Când m-am uitat la ea, mă privea fix:

— Ai auzit ce voiai să auzi?

M-am chinuit să nu roşesc.

— Am auzit că poţi să faci ce trebuie şi fără să stai în casa asta, am zis eu şi m-am aplecat deasupra barului spre ea. Uite, Darci, trebuie să ştiu dacă mă poţi ajuta sau nu.

— Nu pot să prevăd viitorul, dar pot să văd că...

— Ce vezi?

— Văd că în viaţa mea se va schimba ceva dacă te ajut. Nu ştiu ce şi cum, dar văd o mare schimbare pe care nu sunt sigură că mi-o doresc.

— Are legătură cu soţul tău? Sau că vor afla oamenii de tine? Sau de mine? Poate o să creadă că noi doi...

— Nu, identitatea nu e o problemă. Pe tine nu o să te

recunoască nimeni. Pe mine, poate. Dar nu ziariştii. Altcineva, nu-mi dau seama cine...

A trebuit să mă abţin să întreb de ce nu m-ar recunoaşte nimeni pe mine. Am întrebat, în schimb:

— Bine sau rău? Schimbările pe care le vezi sunt în bine sau în rău?

— Nu ştiu, a zis ea mai derutată decât mine. Dar simt că, dacă nu te voi ajuta, nu-mi voi găsi soţul niciodată. Într-un fel, călătoria spre locul acela groaznic mă va ajuta... sper că mă va ajuta să-l găsesc.

— Bine, acum explică-mi de ce crezi că nu mă va recunoaşte nimeni.

— Oh, a râs ea de parcă aceasta n-ar avea nicio importanţă. O să creadă că eşti homosexual şi că eşti doar o imitaţie, nu adevăratul Lincoln Aimes.

— Homosexual? m-am mirat eu. Eu nu sunt ho...

— Apropo de asta, m-a întrerupt ea, dacă te atingi de mine, îţi voi provoca multă durere.

— Nu vreau să mă ating de tine şi de nicio femeie albă. Pe lângă asta, eşti...

M-am oprit, ştiind că Darci simţea totul. Adevărul era că, dacă mai întârziau mult rezultatele, eram în stare de ceva ce m-ar fi adus sigur pe prima pagină a ziarelor de

scandal.

— Bine, am spus. Nu încerc nimic. Promit.

— Pe viaţa mamei tale?

— Da, am oftat eu, pe viaţa mamei.

DARCI

5

N-aveam ce face decât să-l las să petreacă noaptea la mine. Pentru că era aşa de curios, nu puteam să-l cazez aproape de studioul tatălui meu, aşa că până la urmă l-am instalat în camera menajerei. Fusese camera de fumat pentru nu-ştiu-care bărbat pe care nevasta nu-l lăsa să fumeze în casă, iar el a reacţionat adăugând câteva camere până a ajuns să locuiască într-un apartament separat. După aceea au fost un cuplu fericit.

Aşadar, l-am instalat pe Linc în fundul casei şi m-am gândit să bat o scându-ră de-a curmezişul uşii. Omul ăsta avea nevoie urgentă de un partener de sex.

Toată noaptea m-am răsucit în pat. Şi eu aveam nevoie de un partener de sex, dar nu de oricine. Aveam nevoie de

Adam Montgomery, adevărata mea dragoste.

Actorul acesta, Lincoln Aimes, credea că puterea mea mă face un fel de vrăjitoare, sau personaj de film SF, dar eu ştiam că este inutilă de vreme ce nu mă ajuta să-mi găsesc soţul.

Ar trebui să fiu recunoscătoare pentru clipele pe care le-am petrecut cu Adam. Presupun că nimeni nu merită o asemenea fericire, cel puţin nu una permanentă.

Adam era un om atât de complicat, furios din cauza celor suferite de familia sa, însă nu a permis ca această supărare să se transforme în răutate. Putea să fi folosit banii familiei tale pentru a face rău multor oameni, dar el i-a ajutat.

Pentru oamenii din Putnam, Kentucky, unde m-am născut şi am crescut, Adam Montgomery era un erou, numai Dumnezeu era mai respectat. „Iisus mi-a mântuit sufletul, dar Adam Montgomery mi-a salvat fundul”, obişnuiau să zică oamenii din Putnam. Nu-mi plăcea folosirea atât de des a numelui Mântuitorului, dar era adevărat ceea ce spuneau ei.

În acea carte oribilă scrisă despre mine se zicea că sunt obsedată de bani, că eram plătită cu un salariu enorm, dar că nu voiam să achit nimic din banii mei, ci îl convingeam

pe Adam să plătească tot. În principiu, era adevărat, iar când Adam, care cunoştea circumstanţele, mă tachina din când în când, familia lui voia să ştie de ce... Cum nu putea să vorbească despre puterile mele şi nici despre familia Putnam – proprietarii oraşului Putnam –, le spunea că adunam banii pentru zestre.

Din păcate, toată familia – mai puţin cei care cunoşteau adevărul – a început să-şi bată joc de mine, dar nu mă deranja. Ba chiar îmi plăcea. Mă făcea să mă simt normală. În familia mea, eram privită ca o persoană ciudată, ce trebuie evitată.

Adevărul era că Putnam – fiul, nu tatăl – afirmase că, dacă mă voi mărita cu el, îi va ierta de datorii pe toţi locuitorii oraşului, şi era vorba de aproximativ şapte milioane de dolari, în Putnam, nimănui nu i se refuza un împrumut şi toţi se înfundau din ce în ce mai adânc în datorii.

Nu voiam să mă mărit cu Putnam. Era drăguţ, dar avea inteligenţa unei stafide şi cam aceeaşi profunzime. Mă dorea numai pentru că eram singura fată din oraş care nu voia să iasă cu el, adică nu voia să se culce cu el.

Am fost şi mai presată atunci când Putnam a spus cuiva ceea ce înseamnă că tot oraşul a aflat după treizeci şi trei

minute şi treizeci de secunde – că toate datoriile vor fi şterse dacă mă voi mărita cu el. În mintea locuitorilor, afacerea era deja încheiată. Eu mă voi mărita cu el şi ei vor scăpa de datorii.

Putnam a înrăutăţit totul afirmând că va şterge datoriile chiar dacă m-aş mărita cu el pentru o singură zi – adică, bineînţeles, o singură noapte.

Adam a întrebat cândva ce părere avea Putnam-tatăl despre această afacere, dar oraşul îi fusese dăruit tânărului Putnam la împlinirea vârstei de şaisprezece ani, pentru că tatăl său era prea ocupat cu cumpărarea Dallas-ul pentru a se mai îngriji şi de oraşul nostru.

Ştiind că nu pot trăi cu povara datoriilor oraşului şi nevoind să mă mărit cu Putnam, l-am convins să-mi lase un răgaz de un an de zile ca să le plătesc eu pe toate.

Am prevăzut că un an îmi va fi de ajuns, şi ori voi reuşi să adun toţi banii, ori voi muri. În acel moment, moartea era preferabilă unei căsnicii cu Putnam.

Familia Montgomery râdea de modul în care adunam fiecare bănuţ, de refuzul meu de a-mi cumpăra haine deşi Adam îmi dăduse bani în acest scop. Mai bine să râdă decât să ştie adevărul, gândeam eu.

Dar Adam ştia şi, după ce ne-am căsătorit, s-a dus la

Putnam şi au negociat ştergerea datoriilor. Brusc, oamenii au devenit proprietarii caselor şi maşinilor lor. Oraşul s-a schimbat şi a devenit prosper peste noapte. Pentru că se zbăteau în datorii, oamenii nu avuseseră înainte curajul de a porni o afacere. Cu toţi banii pe care îi strângeau cumpărau de la familia Putnam marfa Putnam. Când s-au trezit independenţi, cu casele şi banii lor, au devenit mult mai energici.

„Comunism, zicea Adam. Când Rusia era stat comunist, nouăzeci la sută din hrană creştea pe acea porţiune de zece la sută din teren care era proprietate privată. Oamenii sunt egoişti”.

Oricum, totul se rezolvase. Oraşul Putnam începuse să înflorească, Putnam-fiul se însurase şi avea doi copii, iar Putnam-tatăl se mutase la Louisville pentru că nu reuşise să cumpere Dallas-ul.

Eu nu puteam să mă apăr. După ce a apărut acea carte înfiorătoare, dragul meu soţ a vrut să publice o alta în care să spună adevărul, dar era imposibil. Nu puteam să povestim lumii despre bani. Nu voiam să se afle de sistemul de-a dreptul feudal care domnise în Putnam timp de o sută cincizeci de ani. Munţii statului Kentucky erau deja destul de defăimaţi. Oamenii din Putnam abia îşi

recăpătau mândria, cum aş fi putut eu să le-o fur?

Boadicea mă făcuse să scap de starea aceea. „Eşti liberă; ai tot ce-ţi trebuie”, zicea în felul ei copilăresc. Deoarece fusese crescută de o cotoroanţă, nu avea un vocabular prea elevat; se pare că aceste cotoroanţe nu se ocupă de educaţia copiilor pe care îi răpesc. Ha, ha!

Până la urmă, cu trecerea timpului, având familia lângă mine şi fiind înconjurată de dragoste, totul intrase pe un făgaş normal.

Acum, acele vremuri păreau de mult apuse. Fiica mea şi nepoata mea erau fericite în Colorado. Era un loc minunat pentru copii, cu animale, copaci şi mulţi tovarăşi de joacă. Cel mai bine pentru ele era faptul că verii lor nu le considerau... ciudate. Când fetele făceau ca păpuşile să urce în copaci, se amuzau copios. Fusese o mică problemă când unul dintre copiii lui Mike Taggert începuse să vândă bilete la aceste „spectacole, dar Mike l-a pus imediat la punct

Am lovit perna cu pumnul şi am început să mă gândesc la ce trebuie să fac de-acum încolo. Tatăl meu îşi dorea să ies din casă, îmi repeta mereu că asta trebuie să fac Nu voia să devin obsedată de dispariţia lui Adam şi a lui Bo Spunea că, de dragul copiilor ar trebui să încerc să-mi

refac viaţa.

Dar el putea da sfaturi pe care, cu siguranţă, nu le-ar urma. Ieşise în lume curând după ce Adam şi Bo dispăruseră şi din acel moment, n-a mai avut tihnă – sau viaţă – deloc.

Când Line m-a întrebat dacă, apropiindu-mă de el mi-ar fi mai uşor să găsesc ceva, aproape că mi-am vărsat matele

Da, categoric da. Tata era picioarele mele, ca să zic aşa, în continua noastră căutare. El m3 chema din diferite locuri ale lumii şi eu nu spuneam ce simţeam şi unde să încerce în continuare.

Desigur, simţeam că acum găsise ceva foarte important geanta lui Bo. Era geanta în care Adan, scosese oglinda din casa vrăjitoarelor din Connecticut, aşadar în ea se înmagazinase multă energie. Părerea mea era ci geanta fusese furată. Mai devreme, îi spusesem tatălui meu ca îl simţeam, că Adam şi Bo erau ţinuţi prizonieri undeva şi ca unul dintre gardieni îi furase geanta lui Bo cu acea veche oglindă în ea.

Dacă toate astea ar fi fost adevărate atunci cele mai rele temen ale mele ar fi fost spulberte. Mă temusem mereu ca Adam şi Bo fuseseră rapiti pentru oglinda aia

blestemată. Şi la urma urmelor, de ce luaseră acel obiect cu ei când plecaseră? De ce plecaseră fără să spună nimănui? De ce Adam mi mi-a spus din ce pricină fusese aşa tulburat? De ce nu-i ascultasem? Am petrecut luni de zile învinuindu-mă pentru lipsa mea de atenţie din în acea zi, dar nu puteam schimba trecutul.

Dar poate că aş putea schimba viitorul. I-am spus lui Linc că în lume era prea multă răutate şi ticăloşie, şi că nu sunt capabilă să schimb chiar totul, dar nu acesta era adevărul.

Ştiu că majoritatea oamenilor nu cred în clarvăzători şi nu-i de mirare, cu aşa de mulţi şarlatani. Spune-le oamenilor că ei au o viaţă publică şi alta particulara şi ei or să-ţi spună: „Ea chiar mă cunoaşte”.

Dar, după ce m-am căsătorit cu Adam, am aflat că FBI crede în clarvăzători. Se pare că FBI foloseşte orice mijloc pentru a aduce criminalii în justiţie – sau pentru a-i întriedica să mai acţioneze.

Un clarvăzător care intră în orice secţie locală de poliţie va fi luat în râs, dar la FBI i s-ar spune: „Arată-ne”.

Adam avea un prieten la FBI care ne ajutase să învingem acea femeie rea din Connecticut, aşa că amândoi ne simţeam datori faţă de el. A apărut la noi într-

o vineri după-amiază cu trei cutii mari, pline cu dosare. N-a plecat până joia următoare. În acest timp am pus în ordine fiecare dosar, fiecare caz în parte şi i-am spus tot ce am putut.

Nu-mi plăcea deloc treaba asta. În acele dosare erau lucruri mai mult decât oribile care depăşeau orice imaginaţie. În ciuda a ceea ce i-am spus lui Linc, aveam puterea de a opri unele fapte îngrozitoare. Nu e uşor să întrevezi dacă o persoană doar îşi imaginează o crimă sau este chiar pe punctul de a o înfăptui. Sau dacă oamenii acţionează sub impulsul momentului. Unii sunt capabili să-şi îmbrăţişeze soţia într-o zi şi, a doua zi, s-o ucidă.

Dar, deşi uram să fac asta, am verificat fiecare dosar şi am vorbit despre criminali ca şi despre oamenii nevinovaţi din închisori, şi despre persoanele dispărute care erau moarte sau locuiau în altă parte.

Tatăl meu ştia, pentru că îmi studiase strămoşii, că puteam găsi oameni şi lucruri. Dă-mi o hartă şi, cu ochii închişi, îţi găsesc persoane dispărute sau răpite. Adesea am găsit morminte.

Din acel prim moment, în fiecare săptămână, FBI mi-a trimis tot felul de documente despre tot felul de cazuri pe care încercam să le rezolv.

Dar puteam face lucruri despre care soţul meu, Bo sau tata nu vorbiseră niciodată celor de la FBI sau altcuiva. Sunt capabilă să determin oamenii să facă anumite lucruri, să le induc anumite gânduri. Am sentimentul că cei de la FBI ştiau mai mult decât lăsau să se înţeleagă, pentru că au muşamalizat moartea celor patru oameni în tunelul subteran. Concluzia raportului lor final era că Adam şi vărul lui, Mike Taggert, îi omorâseră. De altfel, raportul autopsiei specifica faptul că nu existau semne de leziuni corporale, doar creierele lor arse „dispăruseră aproape imediat”.

M-am tot răsucit în pat până pe la patru dimineaţa. Noaptea trecută am avut o premoniţie, şi anume că trebuia să merg în Alabama cu acest bărbat. Trebuia să găsesc şi să iau ceva de acolo. Bine, să fur. Dar să fur ce? Dumnezeu să mă ajute, am sperat că nu era o altă oglindă stupidă. Uram acel lucru din tot sufletul. Tatăl meu rareori ne-o lăsa şi Bo era foarte supărată că ea nu-şi mai putea vedea viitorul în oglindă pentru că nu mai era virgină.

Eu nu văzusem niciodată nimic în oglindă şi nici nu voiam. Am scăpat de virginitate aproximativ la o oră după ceremonia nunţii. Adam a sărit pe mine şi m-a posedat cu brutalitate.

Nu. Nu ar trebui să mă gândesc la asta. Era ceva ce învăţasem curând după plecarea lui Adam. Pentru că amintirea clipelor pline de bucurii petrecute în pat mă făcea să înnebunesc.

Am aprins lumina de lângă pat şi am luat poza pe care mi-o dăduse Linc. O ştiam pe femeia care dăduse naştere copilului lui Linc. Atunci cine era cea care fusese ucisă în maşină? Am luat în mână extrasul din ziar şi am putut vedea că femeia care fusese ucisă era înaltă, slabă şi avea părul mai negru decât mama copilului lui Linc.

Am închis ochii şi am încercat să pun cap la cap tot ceea ce vedeam. Poate că dacă aş fi avut acea oglindă înspăimântătoare, tatăl meu ar fi privit-o şi ne-ar fi spus ce era dincolo, căci învăţasem că ceea ce vedea el era ceea ce putea fi. Viitorul poate fi schimbat – schimbat de ceea ce era în oglindă, asta e.

Cum să fac asta? am şoptit, apucând poza. Şi ce legătură are cu soţul meu şi cu Bo?

Mi-a venit un alt gând şi am deschis ochii străbătută de un frison. Mama! I se ceruse o probă de film doar pentru că purta numele Montgomery, dar talentul care i-a adus aceste roluri principale era al ei. Am fost foarte şocată când am auzit că lucra în televiziune. De ce acceptase?

Citisem fiecare interviu pe care îl dăduse – şi erau multe dar niciodată nu a explicat de ce fusese de acord să facă o emisiune de televiziune.

M-am ridicat în capul oaselor. Era prea mult pentru ca să fie o coincidenţă? Mama a părăsit marele ecran ca să facă o emisiune TV, şi următorul lucru pe care îl aflu este că mă trimite să petrec un weekend plin de mistere despre crime reale. În sufletul meu ştiam că era mai mult decât găsirea unui copil dispărut. Era o legătură cu soţul meu. O legătură, deci! M-am gândit puţin şi apoi am zâmbit. Poate cu Linc? M-am întins pe perne zâmbind în continuare. Este tipic mamei mele să folosească pentru comisioane un tânăr superb. Probabil că n-aş putea să mă aflu în aceeaşi cameră cu mama mai mult de cincisprezece minute fără să mă simt în plus, dar mă salvase. Şi-a riscat viaţa ca să o salveze pe a mea.

Dar ce făcea ea acum? m-am întrebat. Şi, mai important, cum de aflase ea atâtea informaţii, iar eu nu?

Am luat broşura pe care mi-o dăduse Linc, am ţinut-o în mâini şi m-am concentrat. Simţeam că acolo era ceea ce căutam şi am vrut să mă asigur că existau camere libere pentru noi. Şi voiam să ştiu că Linc putea intra acolo pentru că acolo era o staţiune numai pentru femei.

Ceea ce am văzut m-a făcut să zâmbesc. Durerea de cap pe care i-o provocasem nu era nimic în comparaţie cu ce avea să simtă în curând. Toate acele femei – atât moarte cât şi vii... şi el nu va putea să se atingă de niciuna dintre ele.

LINC
6

Tot ce mi-a trecut prin cap a fost că acest puşti ar face bine să mă venereze, altfel îl voi trimite înapoi de unde a venit.

Nu ştiu ce i s-a întâmplat lui Darci în timpul nopţii, dar, când s-a trezit, parcă nu mai era ea. Mă gândeam că era încântată să plece undeva cu mine. Am spus că nu eram interesat de femeile albe, dar minţeam. De fapt, dacă aş avea de ales, aş prefera...

Ei bine, oricum nu contează. Mi-a spus că trebuie să vadă dacă pot să joc rolul unui homosexual. Nu mi-a plăcut ideea, dar nu am avut încotro, aşa că m-am etalat puţin, cu un rezultat bunicel: bun-gust, în ceea ce priveşte eleganţa. Mi-am închipuit că sunt un negustor de artă, cu

multe cunoştinţe, umblat.

Lui Darci nu i-a plăcut.

— Ai văzut vreodată Colivia?

Am oftat. Homosexualii au criticat filmul. Spuneau că îi caricaturizează, că e prea exagerat

La început, Darci m-a urmărit cu o privire dură. Simţeam o durere slabă în ceafă. Cu voce tare, am început să recit Gettysburg Address. Când ea a râs, durerea a încetat. Am refuzat să mă gândesc la ce făcea şi la ce ar putea face. Dacă credeam ceea ce gândeam, m-aş fi putut aştepta ca mici fiinţe extraterestre să ţâşnească din pântecele meu.

— Vrei să faci asta sau nu? m-a întrebat ea. Am sunat în acel loc, numit 13 Ulmi, azi-dimineaţă. Vei intra numai pentru că le-am spus că eşti frumos şi homosexual. Nu ştiu de ce frumuseţea este atât de importantă, dar au spus că femeile care vin în staţiune trebuie să semneze un document prin care ele se angajează că nu vor face sex cât timp vor rămâne acolo.

— Este legal?

— Probabil nu, dar cred că pot face ceea ce vor. După părerea lor sexul interferează cu spiritele.

— Ce fel de loc este acesta? am întrebat.

— Un loc unde e permis jaful. Li se spune acestor femei

bogate că nu pot face sex ca şi cum li s-ar spune că nu au voie ciocolată – şi asta le face să tânjească. Sunt cuprinse de un fel de frenezie a negării, aşa că vor crede ceea ce li s-a spus să creadă. Am impresia că una dintre proprietărese a afirmat că îndrumătorul său spiritual este un indian mort. Probabil că poartă numai o pânză în jurul şalelor. Sau purta.

— Cred că aş putea accepta această slujbă, am zis, şi nu am putut rezista să nu-mi etalez un biceps.

— Fără sex, a spus ferm Darci.

— Păi, cum vor şti?

— Încăperile sunt înţesate de camere de luat vederi. Femeile aplică ceea ce aud în şedinţele de spiritism.

— Dacă poţi să spui toate astea dintr-o broşură, cum...? M-am oprit. Nu trebuia să o supăr. Mi-am frecat nasul gândindu-mă la ceea ce putea face.

— De ce nu am ştiut ce vrăjitoare a fost în Connecticut? a încheiat ea pentru mine, nepărând totuşi supărată. Avea multă putere. Şi, pe vremea aceea, nu ştiam multe. Abia părăsisem micul meu oraş şi tot ce făcusem vreodată fusese... Ea a făcut un gest cu mâna. Uită asta. Poţi să faci Colivia sau nu?

Mi-a scăpat o grimasă. Fireşte că puteam să fac Colivia

şi sunt sigur că ea ştia – dar nu-mi plăcea deloc asta. Mi-am pus o mâna în şold, m-am sprijinit pe celălalt picior şi mi-am flexat încheietura mâinii.

— Perfect, a spus ea zâmbind. Voi fi o femeie divorţată, bogată, din Texas, şi tu vei fi asistentul meu personal. Poţi să dactilografiezi?

— Nu, i-am spus şi i-am aruncat o privire dură. Nu asta a fost ceea ce aveam în minte.

— Să foloseşti un computer, să scrii după dictare, să faci cafea?

— Nu, nu şi nu.

— Ce poţi să faci? a zâmbit ea cu îngâmfare.

— Să joc orice rol scris vreodată.

— Chiar şi un gladiator?

— Dragă, am spus cu stereotipia unui bărbat homosexual, pot să strunesc chiar şi un bipolar. Dacă aş fi fost într-un tratament de şoc... Mi-am rotit ochii în aşa fel încât să-i dau de înţeles că aş fi făcut o treabă mai bună decât Russell Crowe.

Spre încântarea mea, Darci a început să râdă şi nu ştiu să mă mai fi simţit vreodată aşa de mulţumit de reuşită. Poate din cauză că ea, care văzuse şi simţise atâtea în viaţa ei, râdea acum la glumele mele.

— În regulă, am spus. Când plecăm? Şi apropo, explică-mi de ce tu, o tânără atât de bogată, vrei să mergi acolo?

— Soţul meu, cu treizeci şi unu de ani mai în vârstă decât mine, a murit fără să îmi spună unde ascunsese prima sa soţie bijuteriile. Vreau să contactez spiritul lui şi să văd dacă-l pot face să-mi spună unde sunt bijuteriile.

— Bună treabă, am spus eu. Aşadar, când plecăm?

— Cam în trei ore. Vărul soţului meu trimite un avion să ne ia. Ce?! a întrebat ea ca şi cum simţise panica mea.

— Am adus doar o sacoşă cu haine. Îmi trebuie...

— M-am oprit, pentru că o vedeam luptându-se cu sine.

Ceva o făcuse să-şi dorească să meargă acolo, iar acum părea că se luptă cu o forţă contrară. Peste noapte, trecuse de la refuzul la dorinţa de a merge imediat.

— Amână zborul şi dă-mi două ore pentru cumpărături într-un mall şi...

— Nu este timp, a spus ea. Trebuie să mergem acum... sau... A ridicat privirea spre mine şi i-am văzut durerea pe chip. Soţul meu. Este mai înalt decât tine şi mai puţin solid, dar cred că hainele lui ţi se vor potrivi. A părăsit bucătăria şi s-a îndreptat spre centrul casei mari.

— Solid? am şoptit. Eu sunt solid?

— Vii sau nu? m-a întrebat, şi am pornit în urma ei.

M-a condus către sanctuarul său – dormitorul; mi-a venit s-o tachinez când am văzut graba cu care a trecut pe lângă patul elegant aranjat. Nu ştiu cum îi venise ideea că o plăceam, pentru că nu era adevărat. Cred că sexul era un domeniu în care abilităţile sale psihice eşuaseră. Într-adevăr, nu eram interesat deloc de ea. Nu era genul meu, indiferent de culoarea pielii. Urmând-o în încăperea pentru haine am contemplat-o de sus în jos. Purta o pereche de pantaloni din lână neagră şi o bluză în culori şterse. Fundul ei era micuţ şi curbat. Prea curbat pentru o persoană aşa slabă ca ea. Şi picioarele sale...

— Termină! mi-a spus ea peste umăr.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

Mi-a aruncat o privire care aproape mi-a incendiat genele. Nu o vrajă voodoo, ci privirea unei fete spunându-mi să mă retrag. Privirea ei părea să mă intereseze. De la şaisprezece ani, puţine femei mi-au rezistat. De fapt, dacă mă gândesc bine, singura femeie care m-a refuzat vreodată a fost mama lui Darci. Refuzul Alannei nu a contat.

Când ea a aprins lumina, am spus:

— Eşti la fel ca mama ta, ştiai?

— E bine sau rău?

Mi-am făcut de lucru uitându-mă la hainele soţului ei.

— Tu eşti cea cu puteri paranormale aşa că găseşte singură răspunsul. Credeam că i-am stârnit curiozitatea, dar nu părea să fie aşa.

A revenit în dormitor şi s-a aşezat pe un mic scaun de unde mă privea, păstrând distanţa. Lasă, am gândit. Dar am constatat că era într-adevăr dezinteresată de ceea ce mai tuturor femeilor le plăcea la mine.

M-am uitat la haine. Totul era de cea mai bună calitate, dar ultraconservator. Nu fusese omul care să poarte cămaşă roşie de mătase, în oraş, la cină.

— Deci, ce pot împrumuta? am întrebat.

— Orice! mi-a spus, pe jumătate adormită.

— Nu te deranjează să port aceste haine?

— Hainele sunt lucruri. El nu este în ele.

— Aşadar unde este el?

Părea să vrea să-mi răspundă la întrebare, dar încă nu avea încredere în mine. Deocamdată, am gândit. Poate nu era interesată de sexualitatea mea, dar femeilor le plăcea să vorbească cu mine.

Am scos câteva lucruri din dulap şi le-am pus pe pat în spatele lui Darci, apoi am început să-mi deschei cămaşa. Când s-a uitat la mine surprinsă, am zâmbit.

— Trebuie să le încerc, nu?

S-a ridicat, cu intenţia de a ieşi din cameră.

— Nu ar trebui să vorbim despre încurcătura în care m-am băgat? Mă vei prezenta acestor doamne drept Lincoln Aimes? Şi poate ar trebui să-mi spui ce s-a întâmplat noaptea trecută de eşti aşa fericită în această dimineaţă. Soţul tău te-a vizitat sub formă de spirit?

Mi-a aruncat o privire care mi-a readus mica durere din ceafa, dar am zâmbit. Am privit-o în timp ce s-a dus în partea cealaltă a camerei şi s-a aşezat pe un scaun cu spatele la mine. Spusese că îi eram indiferent, atunci de ce nu a vrut să mă vadă în lenjerie intimă?

Am luat o pereche de pantaloni de-ai lui Montgomery, ca să-i probez. M-am gândit că aş fi vrut să pot petrece câteva ore cu Alanna înainte ca eu şi Darci să plecăm.

La sfârşit, ne-au trebuit câteva ore să împachetăm fiindcă i-am arătat lui Darci fiecare obiect de îmbrăcăminte pe care l-am încercat. Avea dreptate, părea că Adam era mai înalt decât mine, iar Darci mi-a explicat destul de brutal:

— Dosul tău este mai proeminent decât al lui, aşa încât pantalonii par mai scurţi.

Tot aşa şi despre diferenţele rasiale.

După ce am ales câteva haine pentru mine – şi mi-am exprimat dorinţa să mergem la cumpărături de îndată ce ajungem acolo –, am întrebat-o pe Darci cu ce se va îmbrăca. Mi-a aruncat o privire absentă, ca şi când nu s-ar fi gândit deloc la asta, apoi m-a dus la şifonierul ei. Era foarte mare, dar pe jumătate gol.

— Adam îmi cumpără hainele, a spus ea. Are gusturi excelente...

M-am hotărât să-mi pun în practică abilităţile de a înveseli femeile inaccesibile.

— Dulceaţă, am spus eu cu mâna la şold, culoarea pielii îţi permite să porţi aproape orice.

Am luat un costumaş albastru foarte nostim, i l-am fluturat în faţa ochilor şi i-am spus (cu vocea pe care, eu, personal, o credeam la fel de seducătoare şi de profundă ca a ştim noi cui) că trebuia să-şi schimbe culoarea părului.

Urmă prima noastră ceartă. Sau a douăzeci şi cincea? Nu eram sigur. Darci plecă de lângă şifonier.

— O, nu, spuse ea. Soţului meu îi place această culoare. Este un blond-căpşuniu şi lui îi place.

Dacă tipului îi plac capetele roşii, poate că nu era atât de înfiorător de plicticos cum mă făcea să cred garderoba

sa.

Şi ziarelor de scandal le place părul tău roşu. Nu se scrie despre temperamentul tău care bate culoarea părului? Şi nu a dat coafeza ta interviuri ziarelor de scandal? Oare n-ar trebui să schimbi ceva pentru acel loc din Alabama?

Când s-a oprit pe loc, mi-am dat seama că o convinsesem.

— Nu mai e timp să-mi schimb culoarea părului, chiar dacă ar mai fi nişte vopsea în casa asta, ceea ce nu cred.

Nu ştiu cum, dar mi-am dat seama că minţea. Chiar dacă avea tot felul de puteri, era, în fond, o simplă fiinţă omenească şi nu o mare actriţă. Pentru mine, care petrecusem mult timp în anturajul actorilor şi mincinoşilor, ea era cu totul transparentă.

— Spune-mi, Darci, minţi des şi, dacă da, te crede cineva?

Mi s-a părut că am zărit un uşor zâmbet în colţul buzelor ei. Ghicisem că minţea adeseori. Dacă aş fi avut talentele ei, i-aş fi minţit pe toţi, mereu.

— Deci, cine are vopsea de păr în casa asta? am întrebat-o.

— Menajera, poate.

— În camera unde m-ai ţinut? am întrebat. Cea din aripa

laterală a casei? Cea atât de îndepărtată de dormitorul tău care are alt cod de intrare?

A început să râdă.

— Aceea. M-a privit o clipă şi a spus: Cine ajunge primul şi a fugit.

A câştigat numai fiindcă nu s-a pierdut în casa aceea ca un labirint. Când am ajuns, răscolea deja în dulapul menajerei; în spate, sub cutii de pantofi, erau ascunse cutii cu vopsea de păr neagră. Când am văzut-o pe Darci scoţându-le, m-am gândit că n-aş suporta să muncesc pentru ea, căci n-aş fi fost în stare să păstrez un secret.

Douăzeci de minute mai târziu, Darci se apleca peste chiuvetă şi eu întindeam vopseaua pe părul ei frumos şi mătăsos. Când mi-a trecut gândul ăsta prin minte, ea făcu să mă doară puţin ceafa, dar i-am împins capul în jos până când s-a ciocnit de chiuvetă.

— Credeam că nu poţi citi gândurile! am spus, în timp ce mâinile mele vârâte în mănuşi îi masau capul.

— Pot simţi lucrurile şi tu eşti... s-a întors puţin şi a privit spre mine.

— Atât de excitat încât aş putea s-o iau razna?

— Asta-i problema ta, a răspuns ea zâmbind.

— De copilaşul acesta merită să ne ocupăm, am

murmurat eu. Apropo, avionul acesta privat care ne va lua, este un turboreactor? Cu unul sau doi însoţitori de bord?

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, dar este unul vechi folosit la pescuit. Urât mirositor, prăfuit, zboară încet şi zgomotos. Nu putem ajunge niciunde dacă pe avion apare numele Montgomery.

— Desigur, am spus eu. Nu ştiu de ce m-am gândit la asta. Bine, ridică-te. Trebuie să laşi vopseaua să acţioneze douăzeci de minute. Hai, lasă-mă să-ţi fac sprâncenele.

— O să arăt îngrozitor.

— Nu şi pentru mine, am spus, apoi i-am dat o palmă peste fund. Pentru un moment mi-am ţinut răsuflarea. Avea de gând să-mi dea una să-mi curgă sânge din nas?

Şi-a frecat fundul şi a spus:

— Păstrează asta pentru cineva care e interesat, şi dacă mă mai atingi îţi voi arăta ce le-am făcut celor patru vrăjitoare din Connecticut.

Cu aceasta, părăsi baia, se duse dormitor şi începu să împacheteze hainele.

La naiba, m-am gândit, avea un fel de a fi foarte ciudat. Şi, vai mie, eram tot mai intrigat pe măsură ce trecea timpul.

DARCI

7

Tot drumul spre Alabama, în acel avion îngrozitor pe care îl trimisese Mike Taggert, m-am gândit la mama mea, deşi n-aş fi vrut.

Mike nu-mi pusese multe întrebări. Voise să ştie doar dacă eram sau nu în pericol.

— Nu, am spus, minţind în timp ce-mi foloseam mintea să fac să mă creadă. Probabil că m-a crezut, dar nu sunt sigură. Pe de altă parte, cu siguranţă ştia că nu prea avea de ales. Contactase o persoană cunoscută şi-mi trimisese un avion pentru Alabama. Îmi pusese câteva întrebări, dar nu am răspuns, deoarece adevărul era că nici eu nu ştiam prea multe.

Pe măsură ce ziua trecea, simţeam că ceva mă cheamă în acel loc din Alabama. Dacă nu aş fi fost o laşă, mi-aş fi chemat mama şi aş fi întrebat-o ce ştie. Dar eram exact ca acele persoane, femei şi bărbaţi, puternice în cadrul unor corporaţii, dar slabe în faţa propriilor mame. Aş sări în foc pentru cei pe care îi iubesc, însă gândul de a-mi chema

mama m-a făcut să mă aşez şi să trag aer, adânc, în piept.

Călătoria cu avionul a fost foarte obositoare din cauza zgomotului; nu am putut face conversaţie, aşa că am încercat să mă concentrez asupra a ceea ce simţeam. „Un obiect”, atât era în mintea mea. Un obiect magic mă atrăgea spre el.

Era un obiect sau era o persoană? Dacă era persoană, avea trup? Şi dacă era un obiect, ce făcea? Pentru un moment am închis ochii şi mi-am imaginat că găsesc lampa lui Aladin. Dacă Oglinda lui Nostradamus exista, de ce n-ar fi existat şi lampa fermecată? Ştiam cu siguranţă ce mi-aş fi dorit.

Avionul luă, brusc, altitudine şi huruiala lui mă aduse înapoi la realitate. Îl priveam pe Linc prăbuşindu-se în el însuşi. Simţeam că se aştepta să moară în orice moment.

Nu a mai durat mult şi am aterizat pe o fâşie de pământ, proprietate particulară, unde ne aştepta o limuzină lungă şi neagră. Îi spusesem lui Mike că trebuie să arăt ca o femeie bogată şi el aranjase lucrurile.

Am mers mai mult de o oră până să ajungem la 13 Ulmi, ultimul loc cunoscut unde lucrase mama fiului lui Linc. Oficial, fusese maseuză, dar simţeam că făcuse altceva, ceva ce implica şi copilul.

Poate eram paranoică, dar nu am vorbit cu Linc în limuzină. Ştiam că Mike trimisese limuzina şi că şoferul nu era de pe plantaţie, dar încă aveam sentimentul că suntem priviţi. Priviţi şi ascultaţi, şi examinaţi minuţios.

— Ce se întâmplă cu tine? a întrebat Linc. Te-ai schimbat la faţă.

I-am zâmbit. Bietul om! Era total incapabil să-şi mascheze dorinţele sexuale. Poate ar fi trebuit să vorbesc cu el despre negarea de sine.

Imediat ce am descoperit cum să-mi depăşesc propriile dorinţe, m-am hotărât să-i vorbesc.

— Ce mama... zise Linc, ţinându-şi respiraţia.

— Te rog, nu blestema, am spus eu, dar vocea mea nu era prea convingătoare pentru că şi eu vedeam ceea ce vedea el. Broşura despre 13 Ulmi era o aiureală. Nu se pomenea de grupul care participa la şedinţe de spiritism, sau de faptul că cineva prezicea viitorul. În broşură se spunea că era „un loc de reîntinerire” care făcea să-ţi dispară toate necazurile. Am simţit adevărul despre ceea ce se întâmplase acolo.

De fapt, nu am văzut locul real, deoarece viziunile mele nu erau perfect clare. În majoritatea cazurilor erau doar frânturi de imagini, înfăţişând cărămizi şi pomi şi coloane

albe. De aici am tras concluzia că 13 Ulmi era o casă-tip de pe o veche plantaţie, ceva ca în Pe aripile vântului. Broşura arăta doar interioare şi o frumoasă grădină însorită.

Dar ceea ce Linc şi cu mine am văzut nu era frumos, nu era mic şi nu arăta foarte caracteristic Sudului. Arăta mai mult a fortăreaţă decât a casă, cu două turnuri, unul înalt şi unul mic. Totul era din cărămizi făcute manual, eram sigură, în faţă, erau coloanele albe, care apăruseră în viziunea mea, ce sprijineau o a doua terasă, dar aceasta era îngustă şi arăta ca şi cum ar fi fost ieşită artificial în afară.

Foişoare, un acoperiş în formă de con ascuţit, ferestre rotunde şi mici erau împrăştiate pe toată faţada.

— Cine a construit asta a fost nebun, spuse Linc.

— Sunt întru totul de acord.

— Vrei să plecăm? a spus încet, ca să nu-l audă şoferul.

— Nu pot, am spus, şi eram convinsă de asta. Era ceva în casă care mă atrăgea.

— Darci, a spus Linc, forţându-mă să mă uit la el. Dacă urmează să faci lucruri înspăimântătoare, cred că ar trebui să plecăm acum.

— Vrei să spui să hoinărim pe afară noaptea chiar dacă

auzim lupii urlând?

— Linc nu a zâmbit.

— Nu există lupi, nu-i aşa? Dar ce zici de vampiri?

— Nu din aceia pe care-i ştiu, am spus.

— Nu am încercat să-i explic lui Linc ceea ce simţeam. Ştiam doar că, din prima clipă, trebuia să încep să caut acel vechi loc şi să văd ce puteam găsi.

Şoferul limuzinei se opri în faţa terasei. Linc şi cu mine am coborât parcă adulmecând în jur. Nu simţeam râul în acel loc dar era, cu siguranţă, sinistru. Nu aş fi fost surprinsă să văd lilieci zburând din turn – lilieci cu feţe mici, omeneşti.

— Acest loc îmi dă fiori.

— Şi mie, i-am spus. Şoferul descărca bagajele noastre şi asistentul meu ar fi trebuit să-l ajute, dar nu-l vedeam pe Linc comportându-se ca un simplu angajat. După ce a terminat de descărcat, şoferul a urcat în maşină şi a accelerat, lăsându-ne acolo. Era de-al locului sau poate ştia anumite lucruri despre casa aceasta.

— Asta este chiar înfricoşător, a spus Linc uitându-se după maşină. Omul nici măcar nu a aşteptat un bacşiş.

— Poate că vărul soţului meu a avut grijă de asta, am spus, uitându-mă încă la casă.

— Când m-am oprit în dreptul soneriei, Linc a spus:

— Dacă sună ca un urlet de lup, am fugit de aici.

— Şi eu.

— Ar trebui să-mi spui dacă simţi că locul ăsta e sigur.

— Simt doar că cineva se uita la noi.

— De obicei, îmi place, a spus Linc. Dar nu acum.

— Am apăsat pe sonerie şi am auzit un clinchet plăcut. O femeie, purtând o rochie neagră cu guler alb, ne-a deschis uşa. Nu ne-a zâmbit şi nici nu ne-a salutat în vreun fel. Am păşit înăuntru, ea a închis uşa în spatele nostru şi apoi a părăsit încăperea.

Am rămas pe loc, în linişte, privind spre holul de la intrare. Era larg, dar nu ca vastele spaţii pe care mi le arătase Adam în castelele din Anglia şi Scoţia. De fapt, încăperea era destul de drăguţă. Era lambrisată în stejar care se învechise şi devenise maro deschis. În dreapta noastră se afla un şemineu în care trosnea plăcut focul, iar în stânga, o scară lungă. Ducea la o balustradă care înconjura tot etajul al doilea. Pe peretele din spate erau dulapuri cu cărţi, iar în faţa lor un birou mare, rotund.

Erau cel puţin patru uşi în această cameră şi prin una dintre ele au venit două femei despre care eram sigură că erau surorile cărora le aparţineau casa şi terenurile. Le-am

aruncat o privire şi am decis că nu trebuie să am încredere în ele. Una era scundă, grasă şi drăguţă, iar cealaltă era negricioasă şi slabă. Am simţit că amândouă erau puse pe rele. Când s-au uitat la mine şi la toate bijuteriile mele – Linc mă făcuse să golesc cutia cu bijuterii –, păreau nişte personaje din desene animate, cu semnele dolarilor în ochi.

— Iată-vă, a spus grăsuţa, luându-mi amândouă mâinile în ale ei, iar când m-a atins mi-am simţit braţul străbătut de un curent slab de electricitate.

„Dumnezeule, am gândit, femeia are puteri supranaturale şi încearcă să-mi citească gândurile”. I-am transmis chiar gândul pe care voiam să-l primească, şi anume că eram lacomă şi supărată, şi că voiam să iau ce simţeam că era al meu. Speram cel puţin că asta îi transmiteam. De când am intrat, m-am simţit puţin ciudat, parcă îmi pierdeam echilibrul.

— Sunt Narcissa Barrister şi aceasta este sora mea Delphia, ca în Philadelphia, a spus ea. Narcissa avea ochi albaştri şi obraji roz şi îmi zâmbea amabil. Şi tu eşti Darci Nicodemus, aşa este?

Linc inventase numele. Nu mi-a plăcut, dar având în vedere că viaţa mea părea că se învârte în jurul acestei

oglinzi îngrozitoare, Nicodemus era destul de aproape de Nostradamus.

— Domnişoara Nicki, a spus Linc înainte ca eu să pot vorbi.

S-a întors către Narcissa, i-a luat umerii graşi în mâinile lui mari şi puternice şi a pupat-o pe amândoi obrajii. Mi-am ţinut respiraţia. Oare ce o crede ea, dat fiind faptul că niciun bărbat nu avea voie aici?

Dar nu trebuia să mă îngrijorez, pentru că Narcissa chicotea ca o şcolăriţă. Priveam cu uimire cum trupul ei părea că străluceşte.

— Eşti adorabil, a spus Narcissa.

Linc mi-a zâmbit, apoi s-a apropiat de Delphia care stătea deoparte, tăcută. Sunt sigură că intenţia lui era să o sărute şi pe ea, să o farmece, dar o privire a femeii l-a oprit.

Nu, dragă, a spus Narcissa aspru. Nimeni nu trebuie să o atingă pe Delphia. E mediu. Nu trebuie să o supraîncărcăm.

— Nu este cel mai incitant lucru pe care l-aţi auzit vreodată, domnişoară Nicki? mi-a spus Linc, dar eu mă uitam la Delphia încercând să simt ceva dinspre ea. Nu multe. Eram dispusă să fac pariu că micuţa grăsuţă

Narcissa avea mai multă putere decât sora ei. Dacă nu ar fi fost omorâţi oameni despre care credeam că au legătură cu ele, aş fi putut jura că nu pot fi acuzate decât de lăcomie.

Narcissa se uita la Linc.

— Arăţi ca băiatul din serial. Cum îl cheamă?

— Lincoln Aimes, s-a grăbit să răspundă Linc. Şi nu-i aşa că arăt exact ca el? Dar, dragă, el e prea bun pentru mine. Nu aş putea să joc un rol la fel de bine ca el. Dacă ar fi jucat în filme pentru marele ecran, nici nu se poate spune ce ar fi realizat acest om. Sincer, cred că e unul dintre cei mai buni.

— Ce poţi face? l-a întrerupt vocea gravă a Delphiei. O gravitate dobândită de la prea multe ţigări sau în urma unei afecţiuni. M-am uitat la gâtul ei, dar era acoperit de gulerul înalt al unei rochii închisă cu nasturi până sub bărbie.

— Poftim? a întrebat Linc, tot atât de uimit ca şi mine de vocea femeii.

— Sora mea vrea să ştie dacă puteţi face ceva, cum ar fi să ghiciţi în palmă, în cărţi de tarot, lucruri de genul acesta.

A trebuit să mă uit în altă parte ca să-mi ascund

zâmbetul. Cred că îi ofereau lui Linc o slujbă ca să completeze ceea ce se presupunea că făcea pentru mine. Până acum, singurul lucru pe care-l făcuse fusese să mă terorizeze.

— Maseur, am spus.

— Ar putea să afle câte ceva de la ceilalţi oaspeţi şi poate că o slujbă l-ar ţine ocupat.

— Poate să facă masaj, am continuat. E destul de bun la asta.

Linc mi-a aruncat o privire crâncenă şi am ştiut că asta însemna că ar fi vrut să mă omoare.

— Ce minunat, a spus Narcissa. Avem doi oameni care fac masaj, dar unul din ei... unul din ei... O, dragă! Poate, domnul... îmi puteţi spune din nou care este numele dumneavoastră?

— Forbes, a spus Linc. Jason Forbes.

Nu-mi plăcuse numele pe care Linc şi-l inventase, dar el spunea că Forbes suna plăcut şi Jason suna a om puternic.

Îi spusesem că numele sună fals. Linc replicase: „Crezi că Lincoln Aimes este real?”

În acel moment, a dat buzna la cameră o femeie de vreo şaizeci de ani, foarte grasă. Avea pe ea doar un prosop şi pe cap o cască de duş. Era foarte furioasă.

— Narcissa! Maria a dispărut iar. Eram programată pentru un masaj la ora patru, iar acum este patru şi şapte minute şi ea nu este de găsit. Cer o despăgubire.

— Dragă doamnă Hemmings, a liniştit-o Narcissa, tocmai am angajat un nou maseur şi se va ocupa de tine chiar acum.

— El? a întrebat furioasă doamna Hemmings. Mi s-a spus că aici nu sunt bărbaţi. A tăcut când s-a uitat mai bine la Linc. Un metru şi optzeci, numai muşchi şi cu o piele de culoarea cafelei cu lapte. Am crezut că femeia o să leşine sau, chiar mai rău, că o să-i cadă prosopul.

— Oh! a fost tot ce a putut spune. Oh!

Linc, despre care tocmai aflasem că ar putea cădea pe spate şi ar toarce ca un motan pentru un compliment, îi arunca femeii privirea pe care Paul Travis obişnuia să o folosească în faţa suspecţilor de crimă ca să-i facă să mărturisească.

Narcissa şi cu mine am apucat prosopul doamnei Hemmings înainte să-i cadă.

— El nu este un bărbat adevărat, am auzit-o pe Narcissa şoptindu-i femeii. Dacă înţelegi ce vreau să spun. Cinstea ta va fi în siguranţă.

— Oh! a spus iar doamna Hemmings. Oh!

Narcissa s-a uitat la mine.

— Cred că ar trebui să le arăt doamnei Hemmings şi lui Jason unde sunt camerele de masaj. Delphia vă va conduce, domnişoară Nicki, în camerele dumneavoastră. Nu vă faceţi probleme pentru bagaje, vă vor fi aduse în cameră. Să-ţi aminteşti că cina este la ora şase seara. Vrem ca mâncarea să fie digerată înainte de şedinţa Delphiei, de diseară. Veţi veni, nu?

— Doar moartea m-ar împiedica să nu o fac, am spus, dar apoi am regretat pentru că Narcissa s-a uitat la mine foarte ciudat. M-am făcut că nu observ expresia de teroare a lui Linc, în timp ce se uita la corpul imens şi alb al doamnei Hemmings.

M-am întors spre Delphia zâmbind, gândindu-mă că aveam la dispoziţie două ore înainte de masă în care puteam să fac cercetări. Chiar dacă nu aveam să cercetez nimic, nu aş fi vrut să fiu în preajma lui Linc după ce va scăpa de doamna Hemmings.

Delphia nu a spus un cuvânt cât timp am urcat scările şi am străbătut holul. Din felul în care se mişca aş fi putut spune că era într-o stare fizică bună. Mă întrebam dacă exista o sală de gimnastică în casă.

Aceasta este camera dumneavoastră, a spus ea,

deschizând o uşă de stejar masiv de la capătul holului.

Era frumoasă: tavane înalte, ferestre înalte, un pat în care putea încăpea o jumătate de duzină de oameni, o canapea, scaune şi un birou. Pe un perete se afla un enorm şemineu, străjuit de două sirene sculptate în marmură, cu sânii dezgoliţi şi cozile coborând până la vatră. Poliţa căminului ajungea până la vârful capului meu, iar pe ea stăteau urcioare enorme din aliaj de cositor şi plumb. Sus, pe un perete, se afla portretul unui bărbat purtând uniforma confederaţilor.

În faţa şemineului, pe o carpetă frumoasă în tonuri de verde şi roşu, se afla o mobilă masivă. Patul era în partea îndepărtată a camerei, iar lângă el, o uşă ducea într-o baie de mărimea unui dormitor obişnuit. Prosoape albe, fine, erau agăţate de bare fierbinţi.

— E totul în regulă? întrebă Delphia cu voce gravă. Am simţit că o durea gâtul, dar nu-mi era foarte clar din ce pricină.

Era ceva ciudat în casa asta. Percepţiile mele alergau în toate direcţiile ca un ac de busolă care parcă înnebunise.

— Pot să-ţi văd palma? m-a întrebat.

Pentru un motiv oarecare, am ezitat. Dacă o atingeam, ce aş fi văzut? Simţurile mele ar fi fost domolite sau

răscolite?

— Cred că noi nu trebuie să ne atingem, i-am spus zâmbind, ducând mâinile la spate.

— Vreau să te cunosc, a spus ea, întinzând mâna ca să-mi ia palma.

În momentul în care am atins-o, am ştiut că era o şarlatană. Nu avea abilitate paranormală deloc, dar puteam să pariez că nu-şi lăsase sora să afle acest lucru. De fapt, mi-a venit ideea că Delphia încerca să se impună în faţa surorii ei.

Ai o linie a vieţii lungă, spuse ea, şi ai avut multe experienţe. Văd un bărbat foarte înalt şi brunet.

— Bine, am spus, de vreme ce soţul meu era blond. Am pierdut ceva şi vreau să ştiu unde l-a pus sau le-a pus el.

Mi-a aruncat o privire teatrală, prin care parcă voia să-mi spună că ea „ştie” anumite lucruri şi a spus:

— Totul ţi se va revela la timpul potrivit.

M-am stăpânit să nu izbucnesc în râs. Dacă ar fi fost un adevărat mediu ar fi văzut că tot ce doream să aflu era în legătură cu soţul meu şi sora lui. Mi-a lăsat mâna şi m-am depărtat. Nu-mi plăcea să fiu prea aproape de ea, deoarece lăcomia radia ca o lumină verde asupra ei. Aura ei era de un roşu-maroniu urât.

— Niciodată nu am mai fost la o şedinţă de spiritism, am spus onest. Cum este?

S-a uitat la mine ca la o arătare. Povestea vieţii mele, m-am gândit. Niciodată nu am părut să reacţionez la fel ca ceilalţi. Am trimis un mesaj minţii ei în care îi spuneam că doream să mă placă, dar nu cred că „m-a auzit”.

— Conduci tu şedinţa? am întrebat-o.

— Da, a răspuns încet, privindu-mă fix. Te-am mai văzut undeva.

Mă pregătisem pentru asta şi i-am spus imediat povestea vieţii mele.

— Da. Arăt ca acea femeie, Hillbilly Honey, cea care a apărut în atâtea ştiri. De fapt, ea e o verişoară îndepărtată de-a mea. Am încercat să pun amărăciune în voce. Din cauza ei sunt aici. Soţul meu, care e mort, mi-a ascuns unele lucruri pe care ştiam că le deţine, dar dacă voi încerca să le descopăr pe căi normale, mi-e teamă că media va afla. M-aş arunca pe fereastră mai degrabă decât să mă numească ziarele o „hillbilly”.

— Deci, ai venit la noi.

— Da, am spus, încercând să arăt neajutorată. Crezi că mă poţi ajuta? Crezi că spiritul tău te va ghida ca să poţi localiza bijuteriile ascunse de soţul meu? Exact când am

menţionat „bijuterii”, am văzut un soi de flacără metalică aprinzându-i-se în ochi.

— Ne vom da toată silinţa. Acum cred că ar trebui să te odihneşti după călătorie. Ne vom întâlni în sufragerie la ora şase şi apoi cu toţii în bibliotecă pentru şedinţă. Scuză-mă, am unele lucruri de făcut.

A părăsit camera într-o secundă şi m-am întrebat de ce. Doar ce am adus vorba de bijuterii şi a şi plecat.

Zece minute mai târziu, femeia care ne deschisese uşa mi-a adus trei valize în cameră. Când am încercat să-i dau bacşiş, a scuturat din cap şi a plecat. Imediat ce a ieşit din cameră, primul lucru pe care l-am făcut a fost să aflu unde erau camerele de luat vederi şi microfoanele. Oamenii nu realizează câtă energie îţi fură aparatura, dar cu mult timp înainte îmi dădusem seama că o pot descoperi folosindu-mi mintea. Îmi lua doar câteva minute de concentrare să o găsesc.

A o dezafecta, fără a strica sistemul de supraveghere, era o altă problemă.

Am aşezat o pălărie peste o floare mică, uscată, anulând astfel o cameră cu obiectivul îndreptat spre pat. În baie (ce mârlănie! m-am gândit), mi-am răsfirât părul, m-am aplecat ca şi cum aş fi luat ceva şi, fără să mai stau pe

gânduri am pulverizat spray peste marginea oglinzii acoperind astfel lentilele altei camere.

Cu microfoanele era mai dificil, dar am reuşit, după trei încercări, să astup, cu valiza, unul dintre ele aflat sub pat. Apoi am pus deasupra altuia un radio mic şi am mai strivit unul cu vătraiul.

Ştiam că mergeam prea departe făcând aceste lucruri, dar nu suportam o cameră de luat vederi în baia mea!

De îndată ce am rămas singură, am început să răscolesc prin bagaje şi în curând am găsit ceea ce căutam: un costum ca de pisică, negru, din lycra.

Privindu-l, abia mi-am înghiţit lacrimile. Nu-l mai purtasem de când eu şi Adam mersesem în tunelurile din Connecticut.

Am încetat să mă gândesc la Adam şi m-am dus în baie să mă schimb. Am ieşit, câteva minute mai târziu, şi am rămas pe loc. L-am simţit pe Linc lângă mine. După o secundă, i-am văzut chipul în fereastră – fereastra de la etajul doi.

— Ce naiba faci? l-am întrebat când am deschis fereastra. Atârna acolo, ţinându-se doar în vârful degetelor, şi a trebuit să-l ajut să intre.

— În episodul douăzeci şi trei, apare banditul-pisică,

spuse el, şi îşi dădu drumul pe podea. Regizorul m-a pus să îmbrac un maiou mulat de balerină şi să mă târăsc pe terasa unei clădiri de optsprezece etaje să vadă dacă se poate filma scena.

L-am ajutat să se ridice.

— M-am gândit că totul era o măsluire şi că actorii erau într-adevăr doar nişte picioare deasupra pământului.

— Eram gata să alunec, dar... Uau! Arăţi minunat!

M-am depărtat de el.

— Deci, cum este doamna Hemmings?

Linc a mormăit:

— Nu poţi să crezi ce ofertă mi-a făcut. Voia să mă plătească să... Şi-şi flutură mâna. Oricum, nu am primit nicio informaţie de la ea. E prima dată când vine aici. Dar am vorbit cu o altă musafiră şi ea a spus că maseuza care era aici se numea Lisa, dar că nu văzuse niciodată un băieţel. A mai spus că Delphiei nu-i plăceau bărbaţii, copiii sau animalele. Să ştii că într-adevăr arăţi grozav!

— Atinge-mă şi îţi fac capul ţăndări! am spus, dar zâmbeam.

Dorinţa lui pentru o femeie devenea mai puternică de fiecare dată când îl vedeam. Aura lui era acum la un metru în jurul capului şi de un roşu strălucitor.

— Trebuia să accepţi oferta doamnei Hemmings, am adăugat fiind sigură că era suficientă distanţă între noi.

Linc se prăbuşi pe patul meu, foarte bosumflat. Mă întrebam câte femei îi suciseră capul până acum.

— Te-a văzut cineva căţărându-te spre camera mea?

— Nu ştiu. Tu eşti clarvăzătorul. Spune tu. Şi de ce te-ai îmbrăcat aşa?

Nu aveam nicio intenţie să-i spun şi am început să-i transmit gânduri liniştitoare, în speranţa că îl voi face să adoarmă. Dar, deoarece mă grăbeam, am fost puţin cam brutală.

— Oh! a zis el scărpinându-se la gât, apoi a început să recite din nou Gettysburg Address.

Nu aveam timp să mă ocup de el.

— Mă duc undeva şi vreau să stai aici şi să mă aştepţi.

Nu s-a deranjat să-mi răspundă.

— Ce şemineu! a spus el rostogolindu-se din pat şi mergând direct spre sirene, cu mâinile întinse, gata să le apuce sânii.

M-am aşezat între el şi sirene. Ce greşeală! Mâinile lui se apropiau de mine, dar l-am făcut, cu o privire, să rămână pe loc. A păşit înapoi zâmbind.

— Oriunde mergi, merg cu tine!

— În bibliotecă, am spus. Am de făcut nişte lucruri acolo. Singură.

— Ceva ca să anihilezi toată aparatura care face să apară fantomele?

— Acum cine este cititorul de gânduri? l-am întrebat.

— Am jucat într-o piesă în care avea loc o şedinţă de spiritism. O femeie care a participat la ea nu s-a mai întors niciodată. Deci, ştiu şi eu câte ceva despre asemenea şiretlicuri. Dacă te duci acolo, mergi numai cu mine, a spus el, şi ştiam că vorbea serios.

— În regulă, am oftat ca să-l fac să creadă că nu-mi plăcea ideea, deşi adevărul era că nu doream să mă furişez singură. Nu reuşisem, folosindu-mi mintea, să fac în aşa fel încât să fiu sigură că nu voi fi prinsă. Lasă-mă să mă asigur că nu e nimeni pe hol.

Linc a dat să deschidă uşa, dar eu am închis-o repede.

— Ce te-a apucat?

— Verific drumul pe hol. Scuză-mă. Am uitat că poţi face ceea ce nimeni pe pământ nu poate, iar eu cunosc probabil numai cincizeci la sută din ceea Ce poţi face.

— Unu la sută, am spus. Şi nu mai vorbi. Am închis ochii şi m-am concentrat. Nu am simţit pe nimeni lângă noi, nici că cineva urma să coboare în hol, şi am făcut ca nimeni să

nu vrea să meargă spre intrare sau în altă parte.

Am deschis ochii şi l-am întrebat pe Linc:

— Ştii unde este biblioteca?

— Ce s-ar fi întâmplat dacă nu o abandonam pe doamna Hemmings şi n-aş fi venit aici să te salvez? Cum ai fi găsit biblioteca fără mine?

Am deschis uşa încetişor, gata să sar înapoi în caz de nevoie. Era ceva straniu în casa aceea şi eram hotărâtă să aflu ce anume. După cum simţeam, pe hol nu erau nici camere de luat vederi, nici microfoane. Ghiceam că erau unele persoane – Narcissa şi Delphia – care nu doreau ca mişcările lor să fie înregistrate. Şi fiindcă ele foloseau holul, aici nu erau aparate de înregistrare.

— Aş fi adus biblioteca la mine, i-am spus peste umăr lui Linc când am părăsit camera.

— Nu poţi muta o încăpere, nu-i aşa? a întrebat el, urmându-mă.

Am pornit pe hol. Bine, îi înţelegeam dorinţa, plănuisem să-i rămân credincioasă pentru totdeauna lui Adam, dar îmi plăcea să privesc trupul frumos al lui Linc şi bucuria de viaţă care radia în jurul lui.

— Nu, nu pot mişca o încăpere, dar pot face un şofer să se rătăcească şi să nimerească cu vehiculul său în

bibliotecă.

— Aceasta nu ar muta camera, ar distruge-o. Nu e acelaşi lucru.

Vocea sa devenea mai gravă, iar flăcările aurei sale mai mari.

— Ce zici dacă cineva ar crede că ea merge în bibliotecă pentru a lua o carte? Aş putea să o urmez.

— Ar fi bine ca ea să fie lăcătuş, fiindcă uşa camerei este încuiată, am spus întorcându-mă spre el.

Aura lui era în flăcări: roşu, portocaliu, cu uşoare urme de verde în vârf. Puteam să-i simt căldura. Trupul meu îngheţat avea atâta nevoie de căldura lui. Adam, Adam, Adam, gândeam eu.

Linc a risipit vraja.

— Asta este, spuse el, împingând uşa din spatele meu şi apropiindu-şi capul de mine.

Farmecul a dispărut când am văzut faţa unui bărbat apărând de după umărul lui Linc. Am clipit şi capul a dispărut. Când faţa lui Linc s-a apropiat de a mea, m-am aplecat sub braţul lui.

— Ai văzut? am spus privind de jur împrejur, dar n-am zărit pe nimeni.

— Ce? a întrebat mai tare Linc. Aura să se răcea, ca un

foc care se stinge încet. I-ar lua mult timp ca să se aprindă din nou.

— Cred că am văzut o fantomă. Nu e minunat? Nu am mai văzut vreuna până acum. Vreau să spun că am avut multe în cap şi chiar am vorbit cu ele, dar nu am mai văzut vreuna materializată. Îţi trebuie multă putere să poţi să iei forma unui trup omenesc. Mă aflam odată într-o casă nouă, pentru a cărei construire fuseseră folosite scândurile unei vechi căsuţe. Puteam simţi sclipiri de fantome de-a lungul pereţilor.

— Era ca şi cum ai fi decupat fantomele în fâşii şi apoi le-ai fi lipit la loc. Poţi să forţezi broasca? Aura lui era maroniuroşiatică.

— Eşti o persoană foarte stranie, ştii asta?

— Pentru că vreau să sparg broasca?

— Nu, pentru că majoritatea oamenilor se tem de fantome.

— Majoritatea se teme de mine, am spus. Ştiai?

Mi-a retezat-o.

— Te gândeşti că am învăţat cum să forţez încuietorile caselor şi maşinilor şi că făceam parte dintr-o bandă când am crescut în Harlem? Dacă vrei să ştii, părinţii mei predau la un colegiu şi eu...

Rasism, gândeam eu, şi am oftat în timp ce am tras pacheţelul ascuns în costumul pe care-l purtam.

Am vrut doar să fiu politicoasă. Vărul meu Virgil m-a învăţat cum să forţez o broască.

Virgil? a întrebat el. Cam aşa de înalt? O figură comună? Cu o cicatrice pe faţă?

El e. M-am aplecat şi meşteream cu micul instrument pe care Virgil îl făcuse pentru mine când eram copil. Pe vremea aceea îmi plăcea să stau prin preajma lui. Era omul căruia puteam să-i mărturisesc ce eram capabilă să fac, şi cred că Virgil, ascultându-mă în tăcere, realiza mai mult decât oricine.

Am simţit că Linc tremura.

N-aş fi vrut să-l întâlnesc pe tip într-o noapte întunecoasă, a spus el. Sau în lumina soarelui. De fapt...

A tăcut în clipa în care am deschis uşa bibliotecii şi, împreună, am aruncat o privire înăuntru. Dacă ar fi fost vreo fantomă în acea cameră, n-aş fi simţit-o.

M-am uitat de jur împrejur, dându-mi timp să simt încăperea. Doi pereţi erau acoperiţi, din podea până în tavan, cu cărţi aşezate pe rafturi de nuc, pe al treilea perete se aflau alte rafturi şi un cămin, iar peretele îndepărtat avea două ferestre mari ascunse sub draperii

grele de catifea roşu închis.

Scanam încăperea, căutând camere de luat vederi şi microfoane. Am simţit că acolo era mult echipament electronic, dar nimic în funcţiune. Era ca şi când electricitatea ar fi fost întreruptă. Ştiai că frigiderul era acolo, dar nu făcea zgomot, nu folosea electricitate, nu „trăia”.

Nu am putut să nu fac o observaţie privind decorul:

— Prea întunecos, am spus. Dacă asta ar fi biblioteca mea, aş decora-o pe toată în tonuri de verde şi galben. Nu-i aşa că nişte draperii galbene ar fi frumoase?

— Cred că doi oameni au fost ucişi, şi ăsta e un lucru grav. Şi mai cred că, dacă am fi cât de cât raţionali, ar trebui s-o ştergem de aici.

— Ai grijă cum vorbeşti, te rog. Uram cu adevărat cuvintele vulgare.

Linc scotea cărţi din rafturi, le privea şi le punea înapoi.

— Nu cred că este momentul să ne alegem ceva de citit. Ar trebui...

— Bingo, spuse el privindu-mă triumfător. Scosese nişte cărţi lipite una de alta, golite în interior, aşa încât formau o cutie. În spatele cutiei era ceva ce semăna a proiector. E posibil să nu ştii nimic despre echipamentul electronic?

— Fiica şi nepoata mea au puteri telecinetice, dar eu nu. Dacă una dintre ele ar fi acum aici, ar putea...

Linc s-a uitat la mine cu dezgust.

— Ai o mică şurubelniţă Phillips în pachetul tău?

I-am dat una turtită pe o parte, cu o gaură în mijloc în care se potrivea o piuliţă hexagonală de 3/8 inci.

— Tot Virgil? a întrebat Linc în timp ce lua unealta.

Am dat din cap în semn de confirmare şi l-am privit. După felul în care potrivea şuruburile, părea capabil să meşterească orice.

— Grozav, am spus. Eu la voi găsi, tu le vei distruge.

— Parteneri, a zis, cu capul vârât în bibliotecă.

— Ca Holmes şi Watson.

— Mai mult, ca Lucy şi Ricky, a spus Linc şi eu am râs.

Concentrându-mă, am încercat să găsesc celelalte aparate din cameră, dar nu era o treabă uşoară, deoarece nu funcţionau. M-am gândit că cineva întrerupsese curentul electric, pentru a preveni arderea aparatelor în caz de furtună sau vreo defecţiune. Trebuie să fie scumpe, m-am gândit.

Am mai îndepărtat nişte cărţi false, am găsit mai multe aparate, iar Linc le-a dezactivat pe toate. Spunea că erau aparate de înregistrare şi un proiector de holograme.

— Lucruri folosite la filmări, a spus. Fără supărare, dar acum înţeleg de ce nu admit bărbaţi aici. Orice bărbat ar şti ce sunt lucrurile acestea.

— Sigur, am zis. Bărbaţii sunt aşa de deştepţi! De aceea ai un copil pe a cărui mamă nici nu ai întâlnit-o. Spune-mi, domnule Genial, când erai în camera aceea, nu ţi-a dat prin cap că din ce ai făcut, poate rezulta un copil?

Nu s-a deranjat să-mi răspundă, însă puteam să-mi dau seama că era stânjenit.

În secunda următoare a spus „oh, ho”, ca un personaj dintr-un film englezesc. Descoperise o sârmă subţire de-a lungul unei margini a bibliotecii. Mâinile lui urmăreau sârma aproape invizibilă.

— Pe aici urcă sârma, a spus, arătând din cap spre şemineu.

S-a uitat la mine şi a continuat:

— Nu ştiu ce este această sârmă, dar în piesa în care avea loc o şedinţă de spiritism, femeia folosea aşa ceva ca să facă lucrurile din cameră să se mişte sau să scoată sunete. Sârma era prinsă de cotul ei, tot ce trebuia să facă era să-şi mişte braţul şi – voilă! Lucrurile se mişcau. Oricum, nu cred că o putem tăia. Am umblat la aparate astfel încât să pară că a avut loc o simplă defecţiune.

L-am privit.

— Da. Vor şti că cineva a făcut asta, dar de asemenea se vor întreba dacă nu cumva aparatele s-au oprit de la sine. Dacă tăiem sârma...

— ... se vor înfuria straşnic şi ne vor ucide în paturile noastre?

— Mai mult sau mai puţin, a spus Linc. Ce altceva mai ai în pachet?

I-am întins pachetul; el a scormonit prin el şi a găsit un mic cuţit roz pe care îl aveam de când eram copil. Lama fusese ascuţită de atâtea ori că aproape nu mai exista.

— Perfect, a spus, apoi a îndoit sârma în jurul cuţitului pentru a face o buclă.

— Tot ce trebuie să facem acum este să prindem asta de colţul poliţei căminului şi sârma nu se va mai mişca dacă o trage cineva. Cred că mă pot urca acolo.

Micul pervaz decorativ al bibliotecii era prea îngust pentru picioarele lui mari.

— Mă urc eu dacă mă sprijini, am zis.

— O, da, a spus, apoi a întins braţele spre mine încât am crezut că vrea să mă îmbrăţişeze. Când am făcut un pas în spate, s-a strâmbat. Acum crezi că sunt violator?

S-a uitat atât de lasciv la mine încât am râs. Apoi şi-a

făcut mâinile căuş, eu am pus un picior, iar el m-a împins pe poliţa înaltă a căminului.

— Aproape că am dat cu capul de tavan, i-am reproşat

— Scuză-mă. Am prea multă energie. Crezi că există pe aici o sală de gimnastică?

— Da, cred, şi mai cred că Delphia o foloseşte. Este mai puternică decât pare.

— Că tot veni vorba... a spus, uitându-se înspre mine în timp ce eu mă întindeam ca să ajung la vârful poliţei pentru a fixa sârma.

Nu am răspuns pentru că am simţit apropierea unei persoane.

— Vine cineva, am şoptit.

— Ai fixat sârma? a întrebat el şi eu am încuviinţat. Apoi mi-a apucat glezna şi m-a ajutat să cobor.

Dacă simţurile mele nu ar fi fost în stare de alertă, aş fi ţipat când m-am trezit zburând şi aterizând în braţele lui. Am vrut să protestez, dar Linc m-a aşezat pe podea şi a dus degetul la buze, îndemnându-mă să fac linişte.

Fără zgomot, am fugit spre uşă şi mi-am lipit urechea de ea. Nu ştiam ce să cred. Blocasem accesul pe coridor şi mă întrebam cine fusese acolo.

Închizând ochii, am încercat să vizualizez persoana pe

care o simţeam, dar nu o auzeam. Îmi parveneau diferite imagini, însă nu aveau sens... Un bărbat o femeie. O fantomă. Un... un balaur?

Am vrut să deschid uşa, dar Linc şi-a pus braţele deasupra capului meu şi a ţinut-o închisă, lucru care m-a enervat

— Puteam să te fac să... am şoptit, dar m-am oprit pentru că am simţit o persoană – sau un lucru? – mişcându-se. A plecat! am spus, împingându-l pe Linc. Era ca şi cum aş fi încercat să deplasez un bolovan.

Când l-am privit, zâmbea.

— Am terminat aici, am spus. Trebuie să faci mişcare. Să scapi de o parte din energie. Aura să se înflăcărase din nou.

— Ştiu o cale mai bună să scap de energie, a spus ca şi când îi trecea prin cap să mă sărute.

M-am strecurat pe sub braţul lui şi i-am privit mâna încă sprijinită de uşă. Mi-am folosit mintea să transfer căldura de la aură spre mâna sa. Era un truc ieftin, dar nu aveam timp să invoc energia, şi voiam să ies de acolo şi să văd cine putuse să treacă de vraja pe care o lăsasem pe hol.

Cu un geamăt de durere, Linc a luat mâna de pe uşă şi în timp ce el sufla să şi-o răcorească, eu am fugit înspre

camera mea.

Mintea mea lucra în două direcţii: o parte din mine încerca să găsească persoana care fusese pe hol, iar cealaltă i-a trimis lui Linc mesajul să găsească o sală de gimnastică şi să stea acolo până la cină. O dată ajunsă în cameră, mi-am pus o pereche de blugi şi o bluză. Ieşind din încăpere, am luat pălăria de soare pe care o pusesem peste camera de filmat din coroana uscată de flori şi mi-am aşezat-o pe cap. Să-i las măcar o vreme să se uite la camera goală, m-am gândit.

Am umblat prin „castel” vreo treizeci de minute, nevăzând, dar simţind o grămadă de lucruri. Şase dormitoare erau ocupate, şi ştiam că femeile dinăuntru dormeau. Oare erau drogate?

Multe uşi erau încuiate. De fapt, cred că toate erau încuiate. Am văzut o uşă deschisă spre un salonaş drăguţ unde cred că se servea ceaiul, dar nu am intrat. Erau cel puţin patru camere de luat vederi, simţeam că eram urmărită cu mare interes şi a trebuit să-mi suprim impulsul de a zâmbi şi de a face cu mâna.

Am continuat să merg prin casă încercând uşile, dar toate erau încuiate. Simţeam multe persoane în casă, dar nu reuşeam să le localizez. Puteam să simt oameni sub

picioarele mele şi deasupra mea – aşadar mansarda şi subsolul erau şi ele ocupate, sau măcar folosite –, dar niciun copil, şi nici vreo urmă a fantomei pe care o zărisem în spatele lui Linc.

Cât despre Linc, mă obişnuisem cu el suficient de mult cât să-mi dau seama că se plimba în jurul casei. Camera lui nu era în clădirea principală. Închizând ochii, aproape că mă puteam conecta la simţurile lui. Cu puţină concentrare, asta se întâmpla întotdeauna când petreceam mult timp alături de o persoană.

Când iubeam era şi mai simplu. Ca şi cum, apăsând un buton, puteam să-mi dau seama unde erau cei pe care-i iubeam şi ce făceau. Fiica mea şi nepoata mea erau într-un loc însorit şi zburau. Ba nu, se legănau. Un băiat le dădea în leagăne. Michael Taggert era pe aproape. Fiul lui se juca cu fetele. Fetelor le era dor de mine, le era dor de familie, dar se simţeau bine. Primeau cei doi P pe care îi consideram eu esenţiali: Pupici şi Păpică. Iubire şi hrană.

Am „apăsat butonul” pentru a mă fixa pe frecvenţa tatălui meu. Simţeam că se certa cu cineva, dar nu era în pericol şi n-avea nevoie de ajutorul meu. Era greu să controlez lucrurile de la o asemenea distanţă, însă legătura mea cu tata era deosebit de puternică.

Cât despre mama, părea că e pe cale de a scoate din minţi un bărbat – sau poate doi. De când a devenit vedetă de film, n-am mai simţit-o când făcea sex. Copil fiind, trebuia să cânt, să dansez, chiar să-mi ţin capul sub apă pentru a nu o mai simţi pe mama în pat cu diverşi bărbaţi. Când l-am cunoscut pe Adam, deşi eram virgină, conştiinţa mea nu mai era de mult cea a unei fecioare.

Ca întotdeauna, m-am gândit la Adam şi la sora lui. Puteam să-i simt, erau în viaţă, dar erau captivi. I-am trimis lui Adam un mesaj spunându-i că îl iubesc şi că încercam să îl găsesc. În împrejurări normale, putea să-mi citească gândurile, dar de data asta nu cred că a simţit ceva.

M-am focalizat pe Linc şi am zâmbit. Alerga şi făcea efort pentru a-şi canaliza energiile în alte direcţii.

După ce m-am asigurat că toată lumea se simte bine, m-am mai plimbat prin casa spaţioasă. Am găsit o uşă, dincolo de care ştiam că se află o scară spre subsol, dar era încuiată.

Apoi am ajuns la o alta cu panouri de sticlă prin care pătrundea lumina soarelui. M-am bucurat când am apăsat pe clanţă şi uşa s-a deschis.

Privind printre copaci am văzut trei clădiri lungi, aproape

ascunse în umbră. M-am apropiat de ele şi a trebuit să mă opresc ca să mă calmez. Locuinţele sclavilor. Erau numai resturi din clădirile iniţiale, dar suficient pentru ca sufletele sclavilor să rămână captive aici. Ştiam că exista un cimitir al sclavilor în spatele clădirilor, dar Delphia a cerut să se îndepărteze pietrele de mormânt pentru a nu le aminti vizitatorilor de acele vremuri.

M-am îndreptat spre clădirea unde ştiam că fusese cazat Linc, dar nu a fost deloc uşor. Spiritele erau în jurul meu, ştiau că le simt şi mă implorau să le ajut. Niciunul dintre ele nu era suficient de puternic, de furios sau de plin de ură încât să se poată materializa.

Dar le-am simţit lacrimile, starea de confuzie, mânia şi gândurile.

„Am servit-o ani de zile şi ea m-a alungat”, a spus un spirit feminin. Fusese o fată drăguţă, iar stăpâna ei se temuse că noului ei soţ o va plăcea aşa încât o trimisese să muncească la câmp. Murise la puţin timp după aceea şi era încă furioasă şi confuză.

Mai multe femei îşi strigau copiii care le fuseseră luaţi şi vânduţi. Erau şi câteva spirite ale unor bărbaţi, frustraţi că nu puteau să îi protejeze pe cei pe care îi iubeau.

M-am oprit şi le-am spus:

— Sssst. S-a terminat. Puteţi fi liniştiţi.

S-au potolit, dar ştiam că nu pentru mult timp. Aş fi vrut să pot face ceva pentru ca aceste biete suflete să-şi găsească liniştea. Era oare necesară incendierea colibelor? Şi-ar fi regăsit astfel spiritele libertatea?

Simţeam că spiritele, acum mai liniştite, mă urmau, dar le nemulţumea aşteptarea. Ce aşteptau? La gândul ăsta, am început să tremur uşor. Aşteptau să mă cuprindă forţa lor, noaptea, în pat? Dar cum aş mai fi putut dormi? Le-am trimis un mesaj în care le spuneam că nu ascult de niciun spirit care mă terorizează şi ele s-au retras.

Bun, am gândit, zâmbind, am avut întotdeauna un limbaj comun cu spiritele. Dă-le ceea ce vor ca să-şi găsească liniştea. Doar de câteva ori am avut de-a face cu spirite rele, rămase fără trup. Cele mai multe spirite demonice, de îndată ce corpul le era distrus, se ataşau de o persoană. Şi răul avea o putere extraordinară.

— Ce faci aici, în camera asta? m-a întrebat Linc de cum m-a văzut. Când am fost sigură că în jurul nostru nu erau ascunse camere de luat vederi sau microfoane, am început să vorbesc, dar am rămas cu ochii la el. Purta pantofi sport mari, care clămpăneau, şosete, pantaloni scurţi roşii şi nimic altceva. Cu corpul său turnat parcă în

bronz, umed, era o imagine de neuitat. Nu ştia, dar în jurul lui erau patru femei, foste sclave, care îl doreau la fel de mult cum l-am dorit şi eu. Nu e de mirare că bietul de el era gata să înnebunească!

— La ce te hlizeşti? întrebă el frecându-şi pieptul transpirat cu prosopul.

— La nimic. De unde ai cules accentul?

Linc stătea în pragul portalului din faţa clădirii.

— Cred că e ca şi cum aş auzi sclavii care trăiau aici.

Începusem să spun ceva, dar el m-a întrerupt:

— Dacă eşti gata să spui ceva care să-mi dea fiori, mai bine n-o face.

Voiam să spun că am o întrebare pentru oricine s-ar afla în această încăpere.

Cele patru femei nu mi-au acordat nicio atenţie, atrase în continuare de Linc. De fapt, le-am simţit apropiindu-se de el, ca şi cum ar fi vrut să nu mă lase în preajma lui. Când Linc a lovit ceea ce credea a fi un gândac pe umărul său, am tuşit ca să-mi ascund zâmbetul.

Tare şi ferm, am spus:

— A văzut cineva vreun bărbat pe aici? E înalt, cam de un metru nouăzeci şi cu o bărbuţă ca aceasta. Am tras o linie imaginară în josul bărbiei mele, apoi am imaginat o

bărbuţă în vârf.

Dintr-odată, în întreaga cameră s-a făcut linişte, iar în clipa următoare nu mai era niciun spirit în ea sau în afara ei. Toate fugiseră sau se ascunseseră.

— S-a întâmplat ceva? a întrebat Linc. Aura sa căpătase o frumoasă nuanţă roşiatic-albăstruie. Era pregătit să facă sex, dar mai putea aştepta. O dată plecate cele patru spirite care îl însoţiseră până acum, putea înfrunta din nou viaţa.

Am dat din umeri fără să răspund, fiindcă eram tulburată simţind locul către care spiritele se retrăseseră. Cimitirul, gândeam. Înapoi în mormintele lor anonime.

— Nu am mai văzut un bărbat ca ăsta.

— Ce bărbat?

— Acela despre care m-ai întrebat.

— Ha, ha. Nu vorbeam... Şi m-am oprit din cauză că nu puteam să-i spun lui Linc cui mă adresasem. Cu mult timp în urmă, aflasem că oamenii erau furioşi pe fantome. Eşti gata pentru cină?

— Un duş, apoi mă rad şi voi fi aici. De-abia aşteptăm şedinţa, nu?

Am ridicat din umeri în timp ce mă îndreptam spre uşă. Cine era bărbatul pe care-l văzusem, fantoma, şi de ce

spiritelor sclavilor le-a fost frică de el?

— Linc, am zis, în seara asta la cină, vreau să mănânci exact ceea ce mănânc şi eu. Dacă cu refuz ceva, vreau ca şi tu să faci la fel. Ai înţeles?

— Crezi că au pus ceva în mâncare?

— Desigur, sunt mulţi oameni care dorm în această după-amiază şi cred că sunt uşor drogaţi. Probabil din cauza asta vor vedea ceea ce doresc să vadă. Ne întâlnim în sufragerie, la cină, am spus, apoi m-am întors în corpul principal al clădirii. Tot drumul m-am uitat după spiritul pe care-l văzusem mai devreme, dar nu am mai zărit pe nimeni, nici măcar spiritele sclavilor. Au fugit şi s-au ascuns.

M-am uitat la ceas, la frumosul meu ceas pe care iubitul meu soţ mi-l dăruise. Aveam aproape zece minute să mă pregătesc pentru cină. M-am îmbrăcat cu un costum Chanel roz care trebuia să-i împiedice pe oameni să creadă că arăt ca o... hillbilly.

La gândul acesta am inspirat adânc. Prefer să dorm în mijlocul unui mormânt necunoscut şi să fiu deranjată toată noaptea de spirite nefericite, decât să merg la o cină cu o gaşcă de femei bogate care vor să-şi omoare timpul. Am întâlnit doar una dintre ele, pe doamna Hemmings, dar

eram sigură că toate vor fi exact ca ea.

LINC
8

Eram aşa de nervos când am întâlnit-o pe Darci în faţa uşii sufrageriei, încât doream să chem un taxi care să mă ducă la cel mai apropiat Dairy Queen. Poate mă simţeam astfel din cauză că mă deghizasem sau poate pentru că fusesem repartizat în fostele camere ale sclavilor. În ciuda conversaţiei cu Darci, am fost tentat s-o rup la fugă de îndată ce am văzut-o pe bătrâna bătăioasă Delphia coborând în hol, cu o jumătate de duzină de femei somnoroase în spatele ei. Femeile erau îmbrăcate în haine extrem de scumpe şi bijuteriile lor ar fi umplut un butoi, dar păreau pe jumătate adormite.

Când Delphia m-a văzut, faţa ei uscată s-a încreţit şi nu aveam nevoie de un clarvăzător să ştiu care era problema ei. Nu mă dorea la cină. Nu ştiu ce era în neregulă cu mine, dar aveam senzaţia că zbor, că pierdusem din greutate.

Darci a alergat înainte şi a spus ceva, sau a făcut ceva,

pentru că cinci minute mai târziu Domnişoara Faţă-încruntată Delphia a păşit în sala de mese fără să-mi arunce nicio privire. Am crezut că asta înseamnă că îmi este permis să iau cina cu oamenii albi. Dar m-am putut abţine; m-am întors şi m-am îndreptat spre „locul” meu.

Darci m-a prins de mână.

— Ce e cu tine? mi-a şoptit.

Femeile umpleau sala de mese, prea drogate ca să ne acorde atenţie.

Mi-am trecut mâna peste faţă.

— Nu ştiu, dar cum îmi doresc să trăiesc, vreau să mă întorc în cameră.

— Oh, zise Darci linguşitor, apoi se uită în spatele meu. Ieşi afară de aici, spuse pe nerăsuflate, sau îl voi... Ezită, apoi faţa ei se lumină. Devlin. Îl voi asmuţi pe Devlin asupra ta.

În momentul în care a rostit numele, m-am simţit mai bine. Înspirând adânc, mi-am închis ochii şi am încleştat pumnii.

— E în regulă, spune-mi ce fost asta. Sunt pregătit.

— Patru femei superbe, moarte, toate foste sclave, vor să te întorci la colibe, ca să poată... să poată, uh, să se joace cu tine. Le-am spus că Devlin – acesta este numele

fantomei pe care o văzut-o mai devreme – le va prinde dacă nu te lasă în pace.

Am stat un moment pe gânduri, apoi am deschis un ochi.

— Cât de frumoase?

— Halle Berry?

— Da?

— Un câine în comparaţie cu astea patru.

Atunci m-am întors pe călcâie şi am pornit către uşa care dădea în curte, însă Darci m-a prins de braţ.

— Haide. Ai toată noaptea pentru ele. Acum trebuie să luăm cina.

De cum am păşit în sala de mese, aproape că am intrat în panică. Cele două surori, Narcissa şi Delphia, stăteau la cele două capete ale unei mese lungi. Între ele, pe fiecare parte, erau trei femei şi un scaun liber. Toate cele şase invitate erau genul pe care nu-l agream: îmbrăcate excesiv, machiate strident, cu figuri glaciale şi inexpresive. Am dat să mă întorc, însă Darci mă ţinea de braţ ca un rechin. Am înţeles că, dacă voiam să plec, trebuia să o trag şi pe ea după mine.

— Haide, mi-a şoptit. Eşti un actor, aşa că joacă.

Luând loc la masă în faţa ei, am zâmbit şi femeile au

clipit, răspunzându-mi la fel. Chiar şi doamna Hemmings, purtând un colier care probabil costa mai mult decât am câştigat eu anul trecut, se uita la mine ca şi când nu m-ar mai fi văzut niciodată. Şi când te gândeşti! Cu puţin timp în urmă, mâinile mele se cufundau în corpul ei, ca într-un aluat alb şi pufos.

M-am uitat la Darci.

— Halle Berry, vasăzică?

Încet Darci a scos un lătrat scurt precum un câine, şi apoi s-a uitat în jurul mesei spunând:

— Scuzaţi-mă, o tuse.

Mai târziu, trei femei impunătoare, în uniforme negre, au apărut şi ne-au servit pe platouri mici, crevete reci. Urmând ordinele lui Darci, am aşteptat-o pe ea să mănânce înainte să încep şi eu.

Zece minute mai târziu, am înţeles că avusese dreptate. Femeile fuseseră într-adevăr drogate, deoarece s-au trezit de îndată ce au început să mănânce. Pe parcursul serii, una câte una, fiecare femeie a spus că îi este sete, şi apoi a băut un pahar mare cu apă. După aproape trei pahare, o femeie s-a scuzat... şi când s-a întors, arăta mai bine.

Ar fi putut Darci să facă asta? m-am întrebat. Să le fi făcut ea pe femei să fie însetate şi să bea multă apă

pentru a elimina drogul din organism?

Până la cel de-al patrulea fel de mâncare al cinei, femeile începuseră să-şi dea jos podoabele...

Una spuse:

— Cerule! Ce naiba port? Arăt ca un vânzător de bijuterii. Cine poartă perle la ora asta?

Am încercat să par nepăsător văzând cum bijuterii de sute de mii de dolari se îngrămădesc pe masă. M-am uitat la Darci şi am văzut-o holbându-se la Delphia, care era îmbujorată. Narcissa, în celălalt capăt al mesei, avea un zâmbet care m-a făcut să mă întreb dacă nu luase cumva euforizante.

A trebuit să admit că prezenţa mea acolo le mobiliza pe femei.

Bine, sunt un ageamiu. Pot să mai schimb ceva? Am crescut într-un cămin. Cu ani în urmă am auzit pe cineva spunând: „Singura emoţie în casa noastră venea din paginile cărţilor”. Exact copilăria mea. Nu arme – existau, oare? Nu bande. Nimic decât blestemata de învăţătură.

În timp ce luam cina, părinţii mei îmi puneau întrebări asupra fiecărui cuvânt al profesorilor mei. Toţi profesorii ajunseseră să-mi urască părinţii. Dacă îi spuneam tatălui meu că studiam sistemul solar, el îi scria profesorului un

plan de lecţii de douăzeci şi una de pagini şi i-l dădea împreună cu un metru cub de cărţi pe care trebuia să le studieze. Şi asta într-o prima fază.

Erau şi puşti rebeli, care se drogau sau aveau un comportament antisocial, dar nu era cazul meu. Într-o zi, tata a spus că nu ştie nimic despre actorie. M-am uitat la mama. „Tu ştii ceva despre actorie?” am întrebat. „Nimic”, a spus ea. Paisprezece ani am locuit cu ei şi nu i-am auzit niciodată vorbind despre aşa ceva. Pescuitul? Tata scrisese trei articole despre modul în care se prinde somonul. Nu atinsese, în viaţa lui, o lansetă, dar, teoretic, ştia tot ce trebuie ştiut. Mama scrisese despre meşteşuguri şi muzică, dar nu fusese niciodată la un târg meşteşugăresc şi niciodată nu cântase, nici măcar la chitară.

În acea zi am hotărât să devin actor.

Trebuie să fi moştenit ceva de la ei, pentru că am pus tot atâta suflet în jocul de scenă cât puneau ei în munca lor. Totuşi, părinţii mei şi cu mine ne-am despărţit pentru totdeauna. I-am invitat să mă vadă la televizor, dar răspunsul lor a fost un nu categoric, de nezdruncinat

Se pare că nu ştiau nimic despre actorie fiindcă nu au vrut să ştie nimic. Simplul fapt că unicul lor fiu a devenit

actor nu le-a schimbat convingerile.

După ştiinţa mea, părinţii mei nu m-au văzut niciodată jucând. Nu aveau televizor şi nu ştiu să fi văzut vreodată vreun film.

Rezultatul era că niciodată nu încetasem să încerc să-i impresionez. Devenisem obsedat de prostiile care se spuneau despre mine, dar m-am descurcat

Pe măsură ce cina înainta, femeile erau mai relaxate, şi am constatat cu plăcere că devin centrul atenţiei. Bineînţeles că au discutat la nesfârşit despre asemănarea mea cu Lincoln Aimes. M-am amuzat să fiu Lincoln Aimes, pretinzând a fi Jason Forbes imitându-l pe Lincoln Aimes.

Când femeile au spus că eram mai scund şi mult mai puţin musculos decât Lincoln Aimes, iar eu eram pe punctul de a-mi scoate cămaşa pentru a rezolva problema, Delphia a anunţat că era timpul pentru şedinţa de spiritism pe care ea o numea „seance”.

M-am uitat la Darci şi ea mi-a aruncat o privire prin care îmi spunea că trebuie să mă potolesc.

Pentru ea nu era greu. Bineînţeles. Dar eu aveam patru femei fără trup, înfometate de dragoste, care zăboveau în jurul meu, alte şase femei care mă priveau ca şi cum aş fi fost singurul bărbat în viaţă, nu-mi văzusem prietena de

două săptămâni şi trebuia să-mi păstrez cumpătul. În regulă.

La uşa sufrageriei, Danci m-a prins de braţ şi m-am calmat de îndată.

În timp ce toată lumea se aşeza în jurul mesei din bibliotecă, aş fi putut să mă strecor afară şi să mă duc să dorm puţin.

Liniştea mea nu a durat prea mult pentru că în următoarea oră a trebuit să-mi înăbuş hohotul de râs care ameninţa să explodeze.

Delphia, cu vocea ei aspră, conducea „la seance”.

Fiecare dintre cele şase femei aşezate la masă voia să ia legătura cu cineva din lumea spiritelor. Pentru binele lui Darci – nu pentru al meu – ele au înconjurat masa şi, una câte una, au numit pe cine vor să contacteze şi de ce. După ele, primul şi singurul motiv al dorinţei lor de a contacta o persoană moartă era dragostea. Dragostea adâncă.

Când i-a venit rândul, Darci a zis că nu vrea să ştie decât unde a ascuns soţul ei bijuteriile. Toate au izbucnit în râs şi felul în care râdeau mi-a întărit convingerea că femeile aveau propriul lor motiv nelegiuit pentru a contacta morţii.

Una dintre servitoarele cu feţe împietrite a intrat purtând o tavă pe care se aflau pahare mici cu un lichior verde. Fiecare dintre noi a luat câte unul, dar, când am pus mâna pe al meu, am văzut-o pe Darci uitându-se la mine.

Nu, părea ea să spună. Când am pus paharul la loc, neatins, am surprins-o pe Delphia privindu-mă agitată.

Cele şase femei şi-au golit paharele şi le-am văzut relaxându-se. Eram sigur că astfel percepţiile lor erau diminuate în timpul şedinţei de spiritism. Luminile erau slabe, noi ne ţineam de mâini. Spectacolul începuse.

Şi ce spectacol a fost! Cel mai tare show pe care l-am văzut vreodată. Delphia a chemat spiritul ei călăuzitor, dar acesta n-a venit. S-a uitat direct spre raftul cu cărţi unde era proiectorul dezmembrat şi s-a încruntat. Poate ar fi trebuit să vorbesc cu ea despre Botox, m-am gândit eu.

Eram acolo de patruzeci de minute, şi cum nimic nu s-a întâmplat, am izbucnit în râs.

Mi-am închipuit că Delphia îşi dăduse seama cine „aranjase” echipamentul, dar nu avea rost să-mi stric seara gândindu-mă la ziua de mâine.

— Spiritele nu-mi vorbesc în seara asta, a spus în sfârşit Delphia disperată, dând de înţeles că era gata să încheie

şedinţa.

Darci mă ţinea strâns de mână.

— Poate ar fi trebuit să încerce Narcissa, a spus ea.

— Eu? a zis Narcisa şi puteam să jur că abia îşi stăpânea râsul. Cu siguranţă ştia despre proiectoare şi despre fire şi despre faptul că ele îi jucaseră festa Delphiei. Nu ştiu nimic despre lumea spiritelor.

— Dar uneori spiritele slabe... vreau să spun, am citit că uneori spiritele slabe au nevoie de un trup pe care să-l folosească. Nu au puterea să se întrupeze pe sine. Poate dacă ar fi câteva spirite în camera asta ar putea folosi corpul tău şi ar vorbi prin el.

Cu ochii sticloşi, cele şase femei drogate au rămas cu ochii aţintiţi la Darci, fără să o înţeleagă. Delphia se încruntă, arătându-şi dezaprobarea. Grăsuţa Narcissa părea gata să o ia la fugă la ideea că spiritele ar putea folosi trupul ei.

— Ar putea încerca, spuse Darci cu voce tare, privind în gol, chiar deasupra umărului stâng al Narcissei. Nu era nevoie să-mi spună cineva că Darci se adresa celor patru sclave drăguţe.

În secunda următoare, Narcissa s-a schimbat. Ani întregi părea să fi trecut pe lângă ea când s-a aplecat spre mine

rânjind.

Nu mi-am putut stăpâni reacţia involuntară de repulsie. Darci m-a apucat de mână şi mi-a trimis un mesaj mental pentru a mă calma.

— Îl doresc, a spus Narcissa cu o voce înfierbântată. Aştept de mult timp.

Dacă în cameră ar fi fost întuneric şi n-aş fi văzutt-o pe Narcissa, aş fi fost stârnit de o femeie cu o asemenea voce.

— Ce doreşti? a întrebat Darci.

— Pe el, se auzi o altă voce, puţin mai înaltă, dar la fel de senzuală. Este grozav. Îl doresc.

M-am înclinat un pic spre Narcissa.

— Nu! spuse Darci tăios. Nu tu, ci ei. Ce-şi doresc oamenii din cimitir?

— Doresc să-şi găsească neamurile. Plantaţia a fost vândută.

Puteam să jur că era o a treia voce, aşa că mi-am dat seama că toate cele patru sclave frumoase erau în bătrânul trup al Narcissei. M-am uitat la domnişoara Burns. Ea era cea mai tânără dintre cele şase invitate, având în jur de douăzeci şi şase ani. Era slabă, cu pieptul şi cu fundul plate, avea părul blond, sârmos şi buze foarte

subţiri. Am respins-o când am văzut-o prima dată dar, poate, dacă cele patru fete ar fi putut fi puse în corpul ei şi nu în al Narcissei...

Domnişoara Burns mi-a prins privirea şi mi-a zâmbit timid. Avea dinţi de om bogat, perfecţi, albi, dar nu vulgar de albi. I-am întors zâmbetul, am ridicat paharul plin cu lichior şi am salutat-o cu el. Mulţumesc Cerului, Darci mi l-a smuls din mână înainte să beau din el.

— Cum să fac asta? a întrebat-o Darci pe Narcissa. Unde să le găsesc rudele?

— Au ajuns ca el acum? murmură Narcissa uitându-se la mine cu ochi fierbinţi.

— Nu, a răspuns Darci. Nu sunt toţi ca el. Când voi găsi...?

Nu ştiu ce s-a întâmplat apoi. Narcissa îmi arunca priviri lascive, domnişoara Burns se străduia să flirteze cu ochii ei jupuiţi, Delphia se uita ca şi cum ar fi vrut să ne ucidă, iar celelalte femei avea priviri sticloase. Darci interoga cele patru sclave pe care le chemase în trupul Narcissei. Mai ştiu că Darci stătea în picioare şi privea în întuneric spre partea cea mai îndepărtată a camerei. Pălise. A şoptit: „Adam” şi în clipa următoare a leşinat.

Am prins-o înainte să cadă pe podea şi am scos-o din

încăpere. Am ajuns în hol şi mă gândeam ce naiba să fac. Dacă aş fi avut o maşină la dispoziţie, aş fi luat-o de-acolo. Dar nu aveam maşină şi nu credeam că Delphia mi-ar fi împrumutat vreuna.

Am auzit în spatele meu vocile din bibliotecă şi m-am îndreptat spre uşa care dădea afară. Ştiam că dacă o duceam pe Darci în camera ei, curând toată lumea i-ar fi bătut la uşă. Dar unde aş putea s-o duc ca să fim singuri?

— Dacă e vreo fantomă plutind în jurul meu... am nevoie de ajutor, am spus cu voce tare. Arătaţi-mi unde să o duc ca să fie în siguranţă.

Nu voiam să cred în ele, dar am simţit că o sută de mâini moi începeau să mă împingă. Aş fi vrut să abandonez corpul inert al lui Darci şi să fug, dar pe altă parte îmi şi plăcea. M-am simţit în siguranţă, ca în braţele mamei mele.

Eram aşa de captivat de bucuria noii senzaţii, de dorinţa de a vedea la Darci orice semn de viaţă şi gândul de a ne ascunde de cei care ne căutau, încât nu mi-am dat seama unde eram duşi. Am văzut o uşă închisă pe care am împins-o şi am intrat. Luna lumina destul de bine interiorul, aşa că am zărit o lanternă ruginită. La lumina ei am descoperit pe o masă mare, albă, un maldăr de

lumânări şi o cutie cu chibrituri. Am pus-o pe Darci pe masă, am aprins o duzină de lumânări, apoi am privit împrejur.

Eram într-o criptă. O văzusem şi înainte, dar nu avusesem niciun chef să o cercetez. Nu era departe de cimitirul sclavilor şi am presupus că mulţi dintre strămoşii surorilor Barrister fusese înmormântaţi aici. Înăuntru erau patru sarcofage din marmură cu capacele date deoparte, unul fiind chiar spart. Părea că cineva jefuise mormintele şi, fiind întrerupt, lăsase acolo lanterna, lumânările şi chibriturile.

Un geamăt al lui Darci m-a făcut să mă întorc spre ea. Părea aşa de mică, zăcând pe masa tare şi rece de marmură. Am pus mâna pe fruntea ei şi i-am mângâiat părul, apoi mi-am scos sacoul şi am învelit-o.

— Cum te simţi?

— Groaznic, a spus privind în sus spre mine.

Când şi-a plimbat privirea peste spaţiul gol din jurul capului meu, am întrebat:

— Câţi sunt aici?

— Toţi. Cincizeci sau cam aşa ceva, şi aproape numai femei. Interesant.

— Înţeleg, am spus şi am căscat. Nu doream să observe

că vreau să o şterg şi să mă ascund. Poate vreunul să-ţi spună ce vor?

Am observat că în moarte părea să existe egalitate, dat fiind faptul că sclavii intraseră în mausoleul stăpânului lor.

Darci a încercat să se ridice, ţinând mâna la cap. Am ajutat-o, şi ea s-a aşezat în aşa fel încât picioarele ei se aflau peste partea din faţă a sarcofagului. Un nume şi o dată erau gravate în marmură şi aş fi putut să le citesc, dar nu am făcut-o. De asemenea, capacul era puţin dat la o parte şi aş fi putut să trag cu ochiul înăuntru, dar nici asta nu am făcut.

Darci m-a privit.

— Vor să le fiu ghid.

— Mda? am mormăit şi m-am aşezat lângă ea.

Evident, nu era încă pregătită să-mi spună ce o tulburase atât de mult încât leşinase.

— Ce înseamnă asta?

— Îmi spun că la subsol există registre care conţin informaţii despre persoanele apropiate lor. Vor să iau hârtiile acelea şi să le spun unde să le găsească.

— Vorbim despre sclavie, nu? O sută cincizeci şi doi de ani în urmă, nu? Ei chiar cred că prietenii şi rudele lor sunt acolo şi îi aşteaptă?

— Cred că da. Poate mormintele lor mai există şi sufletele sunt legate de morminte.

M-am gândit un moment.

— Am două întrebări. Una este: de ce nu se duc cu toţii în Locul Potrivit ca să se întâlnească cu apropiaţii lor, aşa cum ar trebui să facă? am spus destul de tare ca să fiu sigur că mă aud. A doua este: dacă vor hârtiile de la subsol, de ce nu... ştii tu! Am făcut un gest, cu palmele alunecând una pe lângă alta. De ce nu trec prin pereţi ca să ia hârtiile ei singuri?

— Le e teamă, spuse Darci încet.

Asta m-a luminat brusc.

— De ce ar putea să se teamă fantomele? Că o să le omoare cineva? O să le rupă mâinile? Nu, stai o secundă! am spus plesnind din degete. Nu au mâini şi sunt deja morţi!

— Se tem de Devlin, spuse Darci şi sări de pe sarcofag.

— Şi el cine e?

Când Darci şi-a ascuns faţa în palme şi a izbucnit în lacrimi, era normal să o iau în braţe. Când am auzit voci, am strâns-o şi mai tare şi m-am uitat panicat la lumânările aprinse. Dintr-odată s-au stins toate, iar eu am spus „Mulţumesc!” fără să mă gândesc.

În timp ce auzeam oameni umblând pe afară, am ţinut-o pe Darci şi mai strâns. Mă aflam într-un mormânt, cu o fată slăbuţă cu puteri supranaturale şi eram înconjurat de vreo cincizeci de fantome. Mă gândeam că poate ar trebui să fug şi să mă arunc la picioarele Delphiei şi ale celorlalţi care ne căutau.

— Nimeni întreg la minte nu ar intra aici, am auzit o voce masculină, de dincolo de uşă. Hai să ne întoarcem. Locul ăsta îmi dă fiori şi în timpul zilei. Dacă bătrâna Delphia îl vrea pe tipul ăla în patul ei, să şi-l găsească singură.

— Am auzit că ar fi homosexual.

Răspunsul a fost un hohot de râs batjocoritor, aşa încât am hotărât că trebuie să mai lucrez puţin la deghizarea mea.

— I-ai îndepărtat? am întrebat.

La pieptul meu, Darci a dat din cap afirmativ.

— Să ştii că eşti bună. E bine să te aibă omul prin preajmă, uneori!

Am simţit cum se relaxa în braţele mele.

— Desigur, nu ne-am fi ascuns într-un mormânt în toiul nopţii, dacă n-ar fi fost după tine!

— După mine? a spus, îndepărtându-se. Tu eşti cel care

a vrut să-şi găsească fiul, tu ai venit la mine. Eu nu am...

S-a oprit pentru că îi zâmbeam larg şi dinţii mei, albiţi cu o cheltuială enormă, străluceau ca nişte lumini.

— Mulţumesc, a spus ea desprinzându-se cu totul din braţele mele. Sunt destul de obosită şi cred că ar trebui să mă culc.

Scotocind prin mormânt, am găsit cutia de chibrituri, am aprins unul, apoi aproape am scos un ţipăt pentru că priveam în jos, în sarcofag, la chipul unui om mort. Am sărit înapoi şi când chibritul s-a stins şi n-am mai putut vedea mortul am spus din nou „Mulţumesc!”

Am dat foc unui al doilea chibrit şi am aprins o lumânare, stând tot timpul departe de deschizătura sicriului mare de marmură.

— Darci, ai leşinat şi cred că ar trebui să-mi spui de ce.

— N-a fost nimic, doar o farsă.

— O farsă care te-a făcut pe tine să leşini? Uite, Darci, nu te cunosc foarte bine, dar te-am văzut vorbind cu fantome ca şi cum ar fi oameni obişnuiţi. De asemenea, fără să stai pe gânduri, ai intrat într-o încurcătură în care au fost omorâţi oameni. Spune-mi, deci, ce ar putea să te facă pe tine să leşini?

A respirat adânc şi a părut să se calmeze, dar pumnii îi

erau strânşi.

— Spiritul acela, omul acela, numit Devlin, e foarte puternic, atât de puternic, încât nu pot să aflu nimic în privinţa lui. Nu ştiu dacă a crezut că e o glumă sau altceva, dar a...

— Ce?

Vocea ei a scăzut.

— S-a arătat sub chipul lui Adam. Al soţului meu, al...

A întors capul şi mi-am dat seama că plângea din nou.

Am luat-o în braţe ca pe un copil, am aşezat-o pe marginea sicriului, nu prea aproape de chipul mort dinăuntru, şi i-am acoperit umerii cu jacheta mea. Marmura şi fantomele aveau tendinţa de a face o cameră foarte friguroasă.

— Acum spune-mi tot.

— Despre Adam?

— Nu, am spus cu blândeţe.

Aveam sentimentul că dacă începe să vorbească despre asta urma să stăm acolo vreo şase zile.

— Spune-mi despre tipul ăsta, Devlin.

— Nu ştiu nimic despre el în afară de faptul că poate să se manifeste.

— În faţa ta sau a celor ca tine, sau aş putea să-l văd şi

eu?

— Cei ca mine? Ce vrei să spui cu asta?

— Nu mai trage de timp şi răspunde-mi la întrebare.

— Nu sunt sigură, dar cred că, dacă ar vrea, ar putea să te facă să-l vezi.

— Dacă te mai întâlneşti cu el, roagă-l să nu se străduiască. E aici pentru că eşti şi tu, sau aici locuieşte?

— Nu ştiu.

— Şi ei? Ei ştiu? Mi-am agitat mâna prin cavoul întunecat.

— Ei nu mai sunt aici. E de ajuns să pomeneşti numele lui Devlin şi o iau la fugă.

M-am aşezat lângă ea.

— Dacă vrei, putem pleca din locul ăsta. Nu cred că fiul meu e aici. Poate a fost aici, dar acum a plecat. Cred că locul ăsta e doar o înşelătorie condusă de individele acelea două, ca să poată lua bani de la femeile bogate şi plictisite. Cred că ar trebui să plecăm acum. O să mergem pe jos până găsim un motel, apoi vom...

Darci a sărit de pe mormânt şi s-a îndreptat spre uşă.

— Eu rămân aici până aflu ce se întâmplă. Cred că acest Devlin ştie ceva despre soţul meu. Poate a venit aici ca să mă cunoască, aşa că am de gând să mă prezint. Adu

lanterna.

A părăsit mausoleul mare şi rece, de marmură, şi a ieşit în aerul nopţii. Ştiam că nu sunt laş, dar privind în jur la sicriele vandalizate, am luat jacheta şi lanterna şi am urmat-o pe Darci afară.

— Ei, voi, stingeţi lumânarea! am spus peste umăr şi mi-am făcut cruce când lumina s-a stins.

Era întuneric şi abia o zăream pe Darci grăbindu-se spre casă. Când am ajuns-o din urmă, tocmai îngenunchea lângă o fereastră de la subsol. Nu s-a uitat în sus, dar ştia că sunt acolo.

— Fereastra asta nu are alarmă, a şoptit, dar e încuiată. Dacă ai înăbuşi sunetul cu jacheta, crezi că ai putea să spargi geamul şi s-o deschizi?

— Şi dacă aş putea? La ce ar servi? La n-ai... am început, dar mi-am amintit de înţelegerea pe care o făcusem cu Darci de a nu mai înjura.

Ea se dezbrăca.

— Pot să mă strecor pe fereastră, dar nu în costumul ăsta.

Purta un costum roz tivit cu negru, foarte demodat şi foarte scump. Dedesubt avea un body negru care nu era făcut decât din şireturi şi câteva fâşii de satin.

— Vrei să mă omori sau ce? am întrebat privind-o în lumina lunii.

Picioarele îi era îmbrăcate în ciorapi negri. Era scundă şi subţire, dar incredibil de bine proporţionată.

— Poţi sau nu? a întrebat nerăbdătoare.

— Orice, am spus. Pot să fac orice.

Dar nu m-am mişcat din loc. Am stat acolo pur şi simplu.

— Linc, îţi dau cuvântul meu, dacă nu deschizi fereastra aia îţi trimit toate patru fetele în dormitor!

Am ezitat.

— Dar dacă le-aş pune în trupul Narcissei şi apoi ţi le-aş trimite?

Asta m-a speriat destul cât să acţionez. Am înfăşurat jacheta în jurul pumnului, am spart gemuleţul, am băgat mâna şi am deschis fereastra, apoi am ridicat rama spartă – dar nu mi-am luat ochii de la Darci. Când s-a întins pe burtă în faţa mea am crezut că o să leşin.

— Concentrează-te, Linc! a spus. Apucă-mă de mâini şi coboară-mă. Nu ştiu cât de jos e podeaua.

Am făcut ce mi-a spus, dar mi-a venit să plâng când şi-a strecurat funduleţul bombat prin fereastră. Când a pătruns cu totul înăuntru, a trebuit să mă târăsc pe burtă şi să-mi cobor braţele prin deschizătură. Ajunsesem cât de departe

puteam, dar ea tot nu atinsese podeaua.

— Dă-mi drumul, a şoptit, dar nu am făcut-o.

Mi-am băgat capul în pivniţa îngrozitor de întunecată. M-am gândit că nu avea de gând să se desprindă din mâinile mele şi să sară înăuntru.

— Dacă nu deschizi uşa ca să pot intra, o caut pe Delphia şi îi spun că eşti aici.

— O să... a început, probabil cu intenţia de a mă ameninţa, dar a părut să se răzgândească. În regulă, a spus.

— Ai grijă la cioburi! am avertizat-o, dar ştiam că cioburile căzuseră în dreapta ei. I-am dat drumul. Nu putea să cadă de foarte sus, dar am auzit un „uf înfundat când s-a lovit de podea.

— N-am vrea să ne învineţim funduleţul, nu-i aşa? Am bombănit, chicotind în timp ce căutam uşa pivniţei. În următorul moment am scos un ţipăt scurt când am simţit o muşcătură pe ureche. Nu o ciupitură de insectă, mai degrabă senzaţia de dinţi ce mă apucau de ureche.

Rămăsesem acolo, frecându-mi urechea, când am auzit un scârţâit. N-am îndrăznit să aprind lanterna, aşa că am aşteptat şi am văzut în sfârşit o umbră mare ridicându-se din pământ. Am sperat din tot sufletul să fie o uşă şi nu

vreo fantomă ciudată.

— Linc? am auzit-o pe Darci şoptind.

Am ajuns acolo cât ai clipi şi am coborât scările în câteva secunde, închizând uşa deasupra capului.

— Cred că una din fete m-a muşcat, am spus.

— Geloasă, a răspuns Darci. Cred că devin mai puternice. Toate. Formele lor sunt din ce în ce mai clare.

A aprins lanterna şi s-a uitat împrejur. Ne aflam într-un coridor îngust ce avea câteva uşi de-a lungul său. Am deschis şi ne-am uitat înăuntru. Vechituri. Ziare vechi, un leagăn putrezit, o cutie de carton roasă de şobolani. Nişte şireturi vechi ieşeau prin găurile din cutie.

— Visul unui vânzător de antichităţi, a spus Darci.

— Şi coşmarul unui pompier, am răspuns.

Darci a luat-o în jos, spre capătul coridorului. Probabil nu o interesa nimic din ce s-ar fi putut afla în spatele celorlalte uşi.

Am urmat-o, ţinând lanterna.

DARCI

9

Nu voiam ca Linc să ştie că, de fapt, îmi era frică. Cu ani în urmă intrasem în nişte tuneluri cu bărbatul pe care-l iubeam şi fusesem foarte încrezătoare. La urma urmei, până atunci cunoscusem doar localitatea Putnam, Kentucky, şi oamenii neruşinaţi de acolo. Văzusem şi vorbisem cu câteva fantome şi doar unele dintre ele fuseseră realmente răuvoitoare. Majoritatea căutau ceva sau pe cineva şi eu făcusem tot ce putusem pentru a le ajuta.

În tuneluri, cu Adam, nu simţisem nimic rău, aşa încât mă consideram împlinită. De-abia mai târziu realizasem că vrăjitoarea, a cărei putere era foarte mare, înlăturase tot ceea ce m-ar fi putut înspăimânta. Îmi întinsese o capcană şi eu căzusem în ea.

Casa asta şi şedinţele de spiritism erau oare tot o capcană? Bănuiam, eram aproape sigură, că toate acestea se întâmplaseră numai pentru a mă aduce în acea casă. Sau mama ştia mai mult decât lăsa să se înţeleagă, sau era manipulată de cineva foarte puternic. Ea era singura care putea să mă aducă aici.

Cine era Devlin, acel spirit puternic, şi ce legătură avea el cu copilul lui Linc, care dispăruse? m-am întrebat.

Am cotit după colţ şi am văzut şezând la o masă veche

un bărbat cărunt, îmbrăcat cu o robă uzată şi murdară. Cu Un cuţit cu mâner de lemn, tăia felii de brânză pe care le punea pe o bucată mare de pâine. În jurul gleznei stângi avea o cătuşă de fier legată cu un lanţ fixat de un perete de cărămidă. Nu a ridicat privirea când Linc şi cu mine am intrat în cameră.

— Îl poţi vedea? i-am şoptit lui Linc.

— Nu, nu şi nu, a spus el, rotindu-şi privirea de jur împrejur.

— Desigur, Linc minţea. Îl putea vedea foarte bine pe bărbat. Ştiu că bărbatul din faţa noastră era un spirit, dar el ştia? Întâlnisem fantome care refuzau să creadă că erau spirite ale morţilor.

Am păşit înainte, cu Linc în spatele meu, şi m-am oprit în faţa bărbatului.

— Eşti real?

— Sigur că da, a spus bărbatul. Avea un accent scoţian, ca acela al lui Sean Connery; de fapt şi sprâncenele negre şi părul cărunt erau ca ale lui Sean Connery. Dacă nu crezi că sunt real, vino şi atinge-mă. Să simţi pe pielea ta că sunt o fiinţă în carne şi oase.

Ştiam că mă provoacă să vadă dacă îndrăznesc, aşa încât m-am apropiat şi l-am atins. I-am pipăit braţul.

— Am ieşit, a spus Linc, luând-o în jos pe scări. Dar, brusc, o poartă de fier a apărut de-a curmezişul holului.

M-am holbat la bărbatul de la masă care se transforma în altceva. Faţa lui se alungea, părul i se întindea şi se înnegrea, iar hainele sale se transformau în acelea ale unui pirat. Mă întrebam nu doar cine era, ci şi ce era.

Am scăpat întrebarea care mă obseda:

— Cum să-l găsesc pe soţul meu?

Bărbatul şi-a proptit un picior încălţat cu o cizmă soldăţească pe o ladă de lemn, care mai înainte servise drept masă, şi a început să cojească un măr.

— Prin el.

Întorcându-mă, m-am uitat la Linc. El cerceta poarta de fier încercând s-o deschidă.

— Eu? s-a mirat Linc, privindu-ne. Am venit aici fiindcă am crezut că aş putea să-mi găsesc fiul. Eu nu am...

A tăcut, ca şi cum s-ar fi temut că spiritul l-ar putea transforma într-un monstru. Nu intenţionam să-i spun că spiritul se metamorfozase, mai înainte, într-un balaur.

— Ce legătură are Linc cu căutarea soţului meu? am întrebat. Şi copilul? Unde este băiatul? Şi unde-l ţin, dacă este aici? Şi de ce îl ţin?

— Aşa multe întrebări, spuse el, zâmbind. Pentru a-ţi

găsi soţul trebuie să găseşti copilul, iar tu ai nevoie de Atingerea lui Dumnezeu. Întreabă sclavii. Ei ştiu anumite lucruri, dar nu ţi le vor spune până când nu le dai ce vor.

Şi-a luat ochii de la mine şi s-a uitat la Linc.

— Cât despre tine, trebuie să-ţi aminteşti.

Şi cu asta, a dispărut. Secundele treceau. Ştiam că nu mai erau alte spirite sau alţi oameni acolo. Nu era nici electricitate în apropiere. Tăcere de moarte.

Linc aprinse lanterna îndreptând-o spre locul unde fusese poarta de fier. Holul era liber acum.

Eram de acord să-l ajut pe Linc fiindcă mama mi-o ceruse, dar acum înţelegeam că cineva sau ceva pusese toate astea la cale nu pentru Linc, ci pentru mine. Eram sigură că dacă aflam despre ce era vorba, voi putea să-mi găsesc soţul. Dacă acest lucru mă privea numai pe mine, atunci nu era nevoie să-l expun pe Linc. Nu puteam să-mi protejez soţul şi cumnata, aşa încât nu aş fi putut să-l protejez nici pe Linc.

— Linc, am spus încet, cred că ar trebui să părăseşti casa. Ar trebui să te întorci la Hollywood şi să rămâi acolo.

— Şi ce plănuieşti să faci?

— Plec şi eu acasă. Adevărul este că toate astea mă depăşesc. Nu sunt obişnuită să întâlnesc fantome care să-

şi schimbe forma şi să-mi spună ghicitori. Este dincolo de imaginaţia mea „hillbilly”, aşa încât cred că mă voi duce acasă să-mi văd fiica şi nepoata. Sincer, îmi lipsesc.

După acest discurs, am luat-o în jos pe scări. Întenţionam să ies pe uşă, să-mi recuperez hainele şi să mă îmbrac, începeam să mă simt ca o stripteuză stând acolo în ciorapi şi maiou.

De-abia după ce am coborât mi-am dat seama că Linc nu mă urma. Lumina cu lanterna drumul din faţa mea, dar el rămăsese în încăperea unde îl văzusem pe Devlin, omul-spirit care îşi putea schimba forma.

M-am întors şi m-am uitat la Linc, alarmată.

— Ce nu e în regulă?

— Mă gândeam, spuse el. Încercam să-mi amintesc ce a spus tipul ăla şi se pare că primul lucru pe care trebuie să-l facem e să le dăm sclavilor ceea ce îşi doresc. Asta ai auzit?

— Da, dar...

A luminat cu lanterna peretele de care fusese înlănţuit omul-spirit.

— Aha! a spus.

Peretele era din cărămidă, dar acum vedeam o uşă veche de lemn, vopsită cândva în verde, închisă cu un

lacăt mare de fier.

L-am privit pe Linc cum căuta ceva printre grămezile de vechituri. A ridicat o lopată veche, a înfipt-o în cârligul lacătului şi a tras.

Încuietoarea nu s-a rupt, dar s-au rupt şi mânerul lopeţii şi uşa putrezită. Linc a băgat mâna prin gaura din uşă, a deschis-o şi a privit înăuntru, luminând de jur împrejur cu lanterna.

— Nu e nimic aici, numai nişte dulapuri, a spus el. Probabil pline de hârtii vechi.

S-a întors spre mine, afişând zâmbetul acela extrem de exersat de Paul Travis, zâmbetul care frângea inimi.

— Tu du-te! Du-te înapoi la copiii tăi. Eu cred că o să mai rămân puţin.

Ştiam ce face; doar că nu îmi dădeam seama de ce o face. Mă forţa să rămân în casă. Dar ştia cu siguranţă că n-aveam nicio intenţie să plec. Atunci el de ce voia să rămână? Fiindcă îl iubea pe copil?

M-am îndreptat spre el, încet.

— Ştii, nu prea aveam de gând să plec, i-am spus.

— Mda, ştiu.

A intrat în încăpere, s-a dus la un dulap şi a deschis un sertar. Conţinea dosare şi hârtii vechi. Linc a scos un

dosar.

— Bingo, a spus, ţinând hârtia în sus ca să o pot vedea.

Era un act de vânzare pentru un copil sclav, în vârstă de zece ani, fiu al lui Dinnah. Spaţiul pentru numele tatălui era necompletat.

— Dacă hârtiile sunt atât de uşor de găsit, atunci spiritele alea de ce n-au dat peste ele până acum? Au avut ceva ani la dispoziţie, a spus Linc.

Cercetam conţinutul unui dulap şi am făcut o pauză ca să-l privesc.

— Dacă toţi cei care locuiesc în această casă ar fi atât de copleşiţi, cum eşti tu, de spiritele sclavilor, atunci nimeni nu ar rămâne aici. Toată casa nu ar fi decât o ruină.

Linc nu a înţeles ce voiam să spun. Mă întrebam de ce fantomele se ataşaseră de el.

— Dacă Delphia ar crede că poate câştiga un ban în felul ăsta, sunt sigur că ar pune fantomele din nou în lanţuri.

— Adevărat, am spus.

Camera era întunecată, dar puteam să-mi dau seama că în sertarele acelea erau documente ale sclavilor pe o perioadă de o sută de ani.

— E normal aşa ceva? am întrebat. Niciunul din

strămoşii mei nu era atât de bogat încât să deţină sclavi, dar...

Nu m-am putut abţine să nu mă uit la Linc. Cu vreo două sute de ani în urmă, ar fi fost posibil să cumperi un bărbat ca el. Un bărbat frumos, chipeş, atrăgător ca Linc.

Nici nu a ridicat privirea.

— Scumpo, gândurile tale mă fac să mă usture urechile.

Am râs. Era receptiv, nu glumă!

— Sunt prea multe documente ca să le putem cerceta pe toate, chiar dacă am şti ce căutăm, a spus el închizând un sertar şi deschizând un altul. Din câte îmi pot da seama, strămoşii Narcissei şi ai Delphiei au cumpărat doar femei. Au vândut toţi copiii, toţi băieţii şi majoritatea fetelor, păstrând numai...

Ceea ce spunea Linc mă afecta în acelaşi mod în care îl afecta şi pe el. Strămoşii Narcissei şi ai Delphiei şi-au ridicat averea pe comerţul cu sclavi. Au cumpărat femei, le-au „prăsit”, apoi au vândut copiii.

Când m-am gândit la propria mea fiică şi la nepoata mea, şi la cât de mult le iubeam, mi s-a făcut scârbă. Cum aş putea supravieţui dacă ar fi vândute?

— Te simţi bine? a întrebat Linc.

— Da. Dar asta mă scârbeşte. Nu e de mirare că

spiritele sunt încă aici încercând să-i găsească pe cei dragi. Dar, Linc, cum de poţi să le simţi? Nu am detectat nicio putere supranaturală în tine.

— Niciuna, a spus aplecându-se ca să se uite în sertarul de jos. Pe de altă parte, poate sunt înrudit cu unii dintre ei sau cu toţi.

Am zâmbit la ideea asta.

— Nu prea arăţi ca şi cum ai fi proaspăt coborât de pe vapor. Pielea ta are aceeaşi culoare cu a soţului meu când este bronzat. Probabil că ai avut o bunică albă.

— Sau un bunic alb, a spus ridicându-se şi dându-mi o poză veche. A trebuit să o luminez cu lanterna. Pe fundal se vedea casa de cărămidă în care ne aflam acum. În faţă se afla un bărbat înalt, cărunt, înconjurat de patru femei mai tinere, cu pielea foarte închisă la culoare. În jurul lor erau vreo doisprezece copii, toţi cu pielea de culoare deschisă.

Presupun că Delphia seamănă cu strămoşul ei, am spus. El n-a vrut să-şi irosească banii pe un...

M-am uitat la Linc.

— Un armăsar?

Cred că aşa s-ar numi.

— Aşa că s-a ocupat singur de treaba asta, a spus Linc.

Am privit din nou spre dulapurile cu fişiere.

— Crezi că vreunii dintre strămoşii noştri sunt aici? Asta ar explica de ce spiritele sclavilor se ţin după tine.

— Nu ştiu nimic despre strămoşii mei, a spus Linc. Singurele persoane care vizitau apartamentul părinţilor mei erau colegi de-ai lor. Mama spunea că are o soră, dar nu am cunoscut-o niciodată. Nu l-am auzit niciodată pe tatăl meu pomenind ceva despre vreo rudă de-a lui.

Puteam să simt tristeţea din cuvintele sale, deşi nu se autocompătimea.

— Îmi pare rău, am spus în timp ce îmi aşezam mâna pe inima lui.

Voiam să-l calmez şi să-i vindec durerea.

— Ştii care ar fi cea mai bună cale să uit asta?

Dat fiind faptul că îl atingeam, i-am simţit gândurile în palmă. Am avut foarte clar imaginea noastră în pat, eu deasupra, fără ciorapi, cu partea de jos a lenjeriei desfăcută.

M-am retras ca şi cum gândurile lui mă ardeau.

— Ai o minte josnică, am spus.

— Asta înseamnă că ai minţit când ai spus că nu poţi citi gândurile oamenilor?

Pentru o clipă, n-am ştiut ce să fac, apoi i-am spus:

— Gândeşte-te la altceva. Nu la sex. Gândeşte-te la primul an de şcoală. Am închis ochii şi l-am văzut. Bogat, am spus. Eşti în uniformă, şi este o şcoală privată. Eşti un elev bun. Foarte isteţ. Şi îndrăgit. Toţi copiii te plac.

Mi-am mutat mâna de pe pieptul lui şi l-am prins de braţ.

— Gândeşte-te la altceva. Mă întrebam dacă îi pot citi gândurile doar pentru că-i atingeam inima.

— Crezi că ar trebui să mă duc acasă, am spus. Crezi că voi fi rănită. Crezi că ar trebui să anunţi poliţia ca să percheziţioneze casa în căutarea fiului tău.

Linc se uita la mine fără să zâmbească, în timp ce ridica o mână, iar eu i-am atins vârful degetului.

— Te gândeşti la... şi mi-am retras mâna. Ţi-am spus: fără sex.

— Nu mă pot abţine, a zis el. Cu atâtea doamne în jurul meu, şi cu tine aproape dezbrăcată...

M-am îndepărtat de el. Dacă îl atingeam îi puteam citi gândurile cu atâta claritate, încât aflam şi nume şi culori.

— Mi se face frig, am spus. Să mergem sus, să dormim şi mâine putem să...

— Să coborâm aici şi să aflăm că cineva a luat toate aceste dosare? Nu, mulţumesc. Darci, puiule, noi doi vom

muta aceste dosare de aici, în seara asta.

Nu mi-am putut abţine un geamăt. Fusese o zi foarte lungă şi voiam să merg la culcare. Aveam nevoie de ceva timp să mă gândesc la ceea ce am învăţat şi am văzut, şi aveam nevoie măcar de o oră de meditaţie pentru a verifica provenienţa familiei mele.

Nu era nevoie să-l ating pe Linc ca să ştiu ce gândeşte. Spiritele de acolo, acelea care umblau în jurul vechilor locuinţe ale sclavilor, ar putea fi spiritele strămoşilor lui Linc. Familia lui.

Şi avea dreptate, dosarele puteau să dispară. Linc spărsese uşa, astfel încât oricine se afla în subsol putea să vadă că se intrase şi se cotrobăise în încăpere. Chiar dacă nu ar exista o sobă aici, cu siguranţă că sus erau destule şeminee care ar fi putut fi folosite pentru aceste dosare vechi. Iar dacă dosarele erau arse, spiritele sclavilor vor mai putea să se odihnească vreodată?

— Bine, am spus obosită. Spune-mi ce să fac.

— Pune-i pe prietenii tăi să găsească un cărucior şi... poţi să te asiguri că toţi cei din casă dorm?

L-am asigurat că pot. Înainte să vin aici, credeam că pot face multe lucruri. Având în vedere ce se întâmplase în Connecticut şi toate lucrurile minunate pe care tatăl meu

mi-a spus că le-aş putea face, am început să cred în mine. Este adevărat că nu mi-am putut găsi soţul şi cumnata, dar întotdeauna am crezut că era doar o chestiune de timp.

Abia la ora cinci dimineaţa am mers la culcare. Linc ieşise din subsol pentru a căuta un cărucior, dar, din nefericire, uşa se închisese după el, pe afară. Ar fi luat prea mult timp să o deschidem. Singurul mod de a ieşi cu dosarele era să trec prin fereastra spartă. Drept urmare, Linc m-a făcut să alerg în sus şi în jos, pe întuneric, pe acel vechi coridor umed şi urât mirositor, cărând dosarele.

Trebuie să recunosc că era îndemânatic. Găsise o funie într-una dintre magazii şi o veche tăviţă din metal. După câteva ajustări făcuse un fel de scripete în jurul unei rame de metal a ferestrei sparte din subsol. Alergam, luam un teanc de hârtii, mă întorceam pe hol, le puneam pe tăviţă, apoi Linc le trăgea pe fereastră. Le îngrămădea într-un cărucior mare de gradină, apoi le ducea la mausoleu.

Înainte să terminăm, eram deja epuizată; am împins patru cutii în faţa uşii sparte, apoi am fugit pe hol. Trebuia să alerg ca să nu îngheţ, subsolul părea că se răceşte văzând cu ochii. Linc s-a aplecat pe fereastră, am sărit, iar el m-a prins de mână. Ca să fie amuzant, în timp ce mă

trăgea în sus, mi-a trimis o imagine cu noi doi împreună, el trăgându-mi maioul cu dinţii.

— O să-i spun soţului meu, iar el o să te bată, i-am spus când am ajuns afară, şi el a râs. Am luat costumul meu roz, de pe jos, şi m-am îmbrăcat.

Ştiam că majoritatea ferestrelor şi uşilor din casă erau conectate la un sistem de alarmă, aşa că m-am gândit că va trebui să aştept până vine ajutorul de bucătar pentru a putea intra – nu aveam energia necesară pentru a convinge pe cineva –, dar o porţiune din uşă mi-a atras atenţia. Uşa era închisă, însă o bucată mare din josul ei părea să fie strâmbă şi când am atins-o s-a mişcat. Încet, Linc a dat-o la o parte, iar eu m-am strecurat înăuntru. Nu era greu de observat că cineva fixase uşa astfel încât să poată fi folosită fără să se declanşeze alarma. Dacă uşa fusese fixată pentru mine, cine făcuse asta, o fiinţă sau un spirit? mă întrebam.

Personal, speram să fi fost un spirit. Cei din casă erau departe de a fi plăcuţi. Oricât de ciudat era spiritul din subsol, mă înţelegeam mai bine cu el decât cu Delphia. Simţeam lăcomia ce o înconjura pe acea femeie şi mi se făcea pielea de găină. Era atât de lacomă, exact ca un bărbat care făcea copii cu sclave şi apoi îşi vindea propriii

copii.

Doar gândindu-mă la asta, şi începeam să tremur.

Dacă bărbatul era capabil de aşa ceva, nu mă mir că atâtea suflete de sclavi erau încă aici, şi încă în mizerie.

Am ajuns în camera mea şi am verificat dacă fuseseră reinstalate camerele de luat vederi şi microfoanele. Da. Asta însemna că cineva ştia că lipsisem. Eram prea obosită să mă mai gândesc la o explicaţie inteligentă a faptului că fusesem trează toată noaptea. În faţa camerei video din ghirlandă, m-am dezbrăcat de costumul roz până la maiou şi de ciorapii lungi care acum aveau un milion de găuri în ei.

— Devlin ăsta, am spus. Ce bărbat!

Şi, cu asta, am căscat şi m-am băgat în pat. Eram prea obosită să fac un duş. Am adormit imediat şi am început să visez. Cel puţin aşa mi s-a părut. Deşi eram aproape inconştientă, ştiam că nu era un vis obişnuit, era mult mai mult.

L-am văzut pe Adam, soţul meu. Încercam să alerg spre el, dar nu puteam. Când se ivea, când dispărea. Părea prins într-un bloc imens de gheaţă. Lângă el stătea Boadicea, tot într-un bloc îngheţat.

Mi-am privit mâinile. Căram o cutie mare, neagră,

înfăşurată în panglici aurii, care păreau că vibrează, făcând un zgomot uşor pe care mai degrabă îl puteam simţi decât auzi. Lângă mine erau trei oameni, doi bărbaţi şi o femeie, şi în apropiere se afla un spirit care se agita continuu, transformându-se din animal în om şi din om în animal.

Ştiam că visez şi că, prin magie, mi se desluşea în faţa ochilor un posibil viitor. Cineva îmi arăta ceea ce trebuia să fac pentru a-l elibera pe soţul meu şi pe sora lui.

Încercam să privesc în jurul meu, dar propriul trup mă împiedica. Îl vedeam îndreptându-se spre formele îngheţate, spre Adam şi Boadicea.

Nu puteam să văd ceea ce era în cutie şi totuşi ştiam că acolo existau trei obiecte, trei obiecte magice cu foarte multă putere. Erau asemeni unor vechi prieteni, care numai împreună se simt împliniţi. Să fi însemnat oare că erau parte dintr-un tot? Trebuia să caut eu părţile întregului? Cum arătau aceste obiecte? Ce trebuia de fapt să descopăr? Cum aş fi ştiut că sunt cele pe care le caut dacă le-aş fi văzut? Să fi fost magie tot ce se întâmpla cu ele când erau împreună? Dacă aceste părţi nu aveau nimic magic în ele, cum aş fi ştiut să le recunosc dacă le-aş fi găsit?

În timp ce mă priveam apropiindu-mă de corpurile îngheţate, încercam să mă liniştesc. Înstinctul îmi spunea că, o dată trupul meu ajuns lângă formele de gheaţă, mă voi trezi. Aşa că trebuia să văd tot.

Cine erau oamenii de lângă mine? Linc! Când l-am văzut, am zâmbit. Găsisem deja ceva care m-ar putea ajuta să-mi eliberez soţul.

I-am privit pe ceilalţi doi oameni din vis: bărbatul şi femeia. Bărbatul era alb, puternic, cu o înfăţişare plăcută, dar simţeam că era foarte supărat. Ştiam că nu-l mai văzusem niciodată. Femeia avea ochi mari şi reci. Fără măcar a încerca, eram convinsă că nu puteam pătrunde în mintea ei. Ceva sau cineva părea că o stăpâneşte, aşa încât nimeni nu putea afla nimic de la ea.

Aproape că atinsesem, cu trupul meu, blocurile de gheaţă. Am privit spiritul care continua să se agite. Simţeam că era capabil să treacă dintr-o formă în alta. Iritată, l-am văzut luând treptat înfăţişarea mamei, a vărului Virgil, a lui Putnam... şi în cele din urmă a unui băieţel de vreo şapte ani. Deşi avea tenul mai deschis, semăna leit cu Linc.

Copilul m-a privit cu ochii lui mari, şi m-a rugat „Ajută-mă!” A întins braţele spre mine. Brusc, am simţit puterea,

ca atunci când am dat mâna cu Narcissa. Întuisem corect că puteam folosi puterea ei pentru a dirija sclavele.

Puterea Narcissei nu putea fi comparată cu puterea deosebită din vârful degetelor băiatului. El putea... aproape reuşeam să văd, dar... Când mi-am privit din nou trupul, mi-am dat seama că eram doar la un pas distanţă de corpurile îngheţaţe ale lui Adam şi Bo.

Timp, mi-am zis. Am nevoie de mai mult timp pentru a descifra această taină.

Am privit apoi spiritul. Luase forma unui bărbat din vremuri biblice. Se plimba printre oameni infirmi şi bolnavi, încerca să-mi spună ceva, dar nu puteam să înţeleg.

În secunda următoare, corpul meu a ajuns lângă Adam şi Boadicea. M-am văzut deschizând cutia. Tocmai în momentul în care urma să văd ce era înăuntru, visul s-a terminat.

Când m-am trezit, mă durea capul şi eram foarte obosită. Voiam să stau întinsă în pat toată ziua, să mănânc bomboane şi să privesc filme clasice la televizor. Îmi doream ca soţul meu să fie lângă mine şi să mă tachineze pentru lenevia mea, iar fetele să se cuibărească în pat alături de mine şi să-mi aducă ciocolată. Voiam să privesc

pe fereastră şi să-l văd pe tata ţinând-o de mână pe cumnata mea, pierzându-se unul în ochii celuilalt, ca şi când ar fi fost singuri pe lumea asta, nevăzuţi de nimeni.

Mi-am acoperit faţa cu palmele, am respirat adânc şi am încercat să nu plâng şi să par indiferentă faţă de frumuseţea lui Linc, faţă de tenul lui atât de frumos şi de trupul lui atletic, dar mi-era imposibil.

Aseară, doamnele invitate la cină au încercat tot ce era posibil pentru a-i atrage atenţia, în vreme ce Linc a flirtat peste măsură. Singura concesie pe care o făcea în jocul lui de homosexual consta în a adresa din când în când unei femei apelativul „dulceaţă”.

Răsucindu-mă în pat am văzut o bucată de hârtie strecurată pe sub uşă. Probabil o înştiinţare de evacuare, mi-am zis. Am coborât din pat. Mă simţeam îngrozitor. Purtam lenjerie neagră, murdară, cu o gaură acolo unde o agăţasem cu o unghie. Corpul meu era acoperit de o sudoare uscată, iar la braţul stâng aveam o rană sângerândă pe care o căpătasem de la rama metalică a ferestrei când Linc mă ridicase din pivniţă.

În timp ce mă plimbam prin cameră, mă simţeam privită. Ştiam. Cameramanul se trezise. Ceasul de la marginea patului arăta ora 9:30.

Pe hârtie era trecut orarul meu, unde şi când trebuia să fiu prezentă. Sărisem deja peste micul dejun şi peste o matinală şedinţă de exerciţii.

Pe măsură ce încercam să-mi relaxez muşchii înţepeniţi ai spatelui, ştiam că nu mai aveam nevoie de exerciţii.

Într-o jumătate de oră urma o şedinţă de meditaţie la care doream să particip. Poate că dacă aş avea timp să meditez, mi-aş putea da seama ce se petrecea aici. În timp ce făceam duş, m-am întrebat dacă şi lui Linc i se dăduse un program şi, dacă da, ce conţinea el? Să care găleţi de cărbuni? Să frece podeaua din bucătărie?

Eram încă ţeapănă când mi-am tras pe mine un costum roz şi am părăsit camera pornind în căutarea solarului unde se ţinea şedinţa de meditaţie. Mi-aş fi dorit să fi putut lua nişte pilule cu cofeină. Dar aveam nevoie ca toate simţurile mele să fie treze deoarece voiam să interoghez fiecare femeie ca să văd ce ştia despre întâmplările din această casă. Cu siguranţă, femeile ştiau că şedinţele de spiritism erau tot atât de adevărate ca şi un film cu Scooby-Doo. Nu-i aşa?

Căscând, am luat loc pe o rogojină lângă celelalte femei, mi-am încrucişat picioarele şi am început să meditez.

LINC
10

Am visat că eram în pat cu toate cele patru sclave, iar trupurile lor suple mă acopereau; mâinile lor se plimbau pe pielea mea, buzele lor îmi atingeau picioarele, gâtul.

Când m-am trezit, eram asudat, neîmplinit şi nebun de poftă... Mai rău, nu ştiam dacă voiam să chem un exorcist sau să iau câteva pastile şi să adorm din nou.

Am zăcut în pat o vreme, dormitând, amintindu-mi, pe jumătate visând. Am visat fetele cu pielea lor arămie şi am visat-o pe Darci în lenjeria ei neagră agitându-se de-a lungul subsolului, strecurându-se prin fereastră.

La un moment dat, într-o stare de semiconştienţă, am încercat să-mi amintesc unele lucruri. Nu asta îmi spusese... acea creatură că trebuia să fac? Nu voiam să mă gândesc că văzusem o fantomă. Despre oamenii care afirmă că au văzut fantome se scrie în ziarele de scandal şi se râde de ei. Există câteva lucruri de care americanii cultivaţi erau convinşi şi anume că nu există fantome şi nu există extratereştri. Nu în viaţa reală. Dacă o persoană licenţiată întâlnea o alta care spunea că văzuse o fantomă,

începea să râdă în batjocură. Oamenii care recunoşteau că au văzut fantome erau desconsideraţi, erau nişte... nimeni, aşa cum îi numeau surorile Mitford. Fantomele erau numai pentru cei dintr-o clasă inferioară.

În ordine, deci locul meu unde este? Noaptea trecută Darci se întreba dacă nu aveam vreo legătură de rudenie cu sclavii. Totuşi, crescusem într-o familie care credea că agramatismul era mai rău decât omuciderea.

Dar văzusem o fantomă. Văzusem mâna lui Darci trecând prin braţul unui tip care avea o fixaţie cu Sean Connery, un om înlănţuit de un perete. Îmi e ruşine să recunosc că tot ce mi-a trecut prin minte a fost s-o rup la fugă. Când gardul de fier îmi apăruse în cale, nu-mi dorisem decât să mă aşez jos şi să încep să plâng în hohote.

Mai târziu, mi-am adunat toate puterile şi curajul ca să stau în acea pivniţă şi să mut acele documente. Dar ştiam că Darci, micuţa Darci, ar fi făcut-o chiar dacă plecam, aşa că rămăsesem acolo. La urma urmei, ea începuse totul pentru mine, aşadar nu puteam să o abandonez, nu-i aşa?

Cum mintea mi se mai limpezise, am încercat să-mi amintesc ce spusese omul fantomă. Era ca şi vechea zicală: „câinele nu va lovi bastonul”. Trebuie să se

întâmple un lucru pentru ca altul să fie posibil. Ultima întâmplare ar fi fost ca Darci să-şi găsească soţul, dar mai întâi...

Am luat o bucăţică de hârtie şi un creion mic, bont de pe noptieră – „13 Ulmi. Reflecţii”, se citea sus, în mijloc. Am scris: Unu, să dau sclavilor ceea ce voiau. Doi, sclavii îţi vor spune anumite lucruri. Trei, să găsesc ceva de la Dumnezeu. Patru, să folosesc acel ceva de la Dumnezeu ca să găsesc copilul. Cinci, să-l găsesc pe Adam Montgomery. Şi şase, Linc trebuie să-şi amintească. O aiureală! Nimic din toate astea nu însemna ceva pentru mine, mă gândeam, dar, deodată, m-am ridicat în capul oaselor. Nu o minţisem pe Darci, dar nu-i spusesem tot adevărul. Aş fi putut afirma că nu ştiam nimic despre strămoşii mei, ceea ce era adevărat. Nu mi se spusese nimic, dar părinţii mei nu reuşiseră să mă împiedice să aflu numele lor, nu-i aşa? Tatăl meu s-a numit la naştere John Aloysius Frazier al doilea. Al doilea, ca şi când bunicul meu ar fi avut acelaşi nume. Odată, l-am întrebat pe tata cine a fost John Aloysius Frazier şi mi-a răspuns: „A fost tatăl meu”. Doar atât, nimic altceva. Următoarele întrebări pe care le-am pus s-au lovit de un zid de tăcere.

Din cauza refuzului tatălui meu de a vorbi despre

originile sale, mi-am format convingerea că nu trebuia să ştiu nimic despre acei oameni. Şi apoi, actorii erau oameni pe care tatăl meu îi considera mai prejos decât nivelul său. Poate bunicul meu a fost ceea ce tatălui meu nu i-ar fi plăcut, să spunem, un descendent al sclavilor şi încă mândru de asta. Avusesem impresia că tata credea că se trage din şalele lui Zeus. Sclavii în lanţuri i-ar fi alterat imaginea despre sine.

M-am îmbrăcat repede, apoi m-am dus afară să aflu cum se putea ajunge în oraş. Mi-am amintit de modul în care şoferul nostru de taxi aproape că fugise de această casă hidoasă din cărămidă, şi am vrut să aflu ce ştiau orăşenii. Am văzut o femeie care conducea o camionetă şi am întrebat-o dacă puteam să fac o plimbare.

— Sigur, zise ea, urcă.

Mi-a luat treizeci de secunde să realizez că voia să urc în spate, printre cutiile cu produse.

Câinele ei, mare şi negru, ocupa locul pasagerului. Timid, m-am urcat în spate, printre verze, şi m-am gândit că agentul meu va face haz când îi voi povesti despre asta, dar apoi mi-am amintit că Barney era mort din cauza mea.

Când m-am întors din oraş, câteva ore mai târziu, am

văzut-o pe Darci în spatele celorlalte femei care se plimbau încet, leneş prin una dintre grădini. Era adâncită într-o conversaţie cu una dintre ele, ascultând atât de atent, încât nu eram sigur că mă va vedea ascunzându-mă în tufişiri.

M-a văzut şi, din nou, m-am întrebat ce alte abilităţi avea. Ştiam că putea face ca unei persoane să-i sângereze nasul şi să o doară capul, că putea simţi unde erau persoane şi obiecte dispărute şi că putea să-şi folosească mintea pentru a-i determina pe oameni să facă unele lucruri. Îmi spusese că nu poate să citească gândurile oamenilor, dar nu o crezusem.

— Scuzaţi-mă, i-a spus femeii, mi s-a dezlegat şiretul de la pantof.

O văzusem pe Darci călcând pe capătul şiretului cu celălalt picior; acum se îndepărtase de potecă, pentru a-l lega.

Eram la o mică distanţă de ea şi nu am fost surprins să o văd pe femeia care o însoţise, întorcând capul şi privind undeva în depărtare.

Când am început să şoptesc ceea ce aveam să-i spun, Darci a negat din cap, apoi a pus mâna pe umărul meu făcându-mă să înţeleg că puteam să gândesc mesajul

către ea. Cum acest gest îi lăsase o singură mână liberă, şi-a ţinut pantoful cu şiretul dezlegat către mine. I-am legat şiretul în timp ce-i transmiteam mesajul. I-am transmis imaginea sandvişurilor lungi de treizeci de centimetri şi a bucăţilor de prăjitură cu brânză, lăsând-o să-şi dea seama că ar putea să lipsească de la cină şi să vină în cămăruţa mea întunecoasă din aripa rezervată sclavilor.

Fără un motiv aparent, mi-a luat mult timp să-i leg şiretul pentru că voiam să lungesc mesajul. I-am arătat, în detaliu, visul meu din noaptea trecută, cu mine şi cele patru femei frumoase, toate lingându-mă şi muşcându-mă.

Nu a trebuit s-o privesc ca să-mi dau seama că era jenată. Cu ochii minţii puteam să-i văd faţa îmbujorată.

Când, în sfârşit, şiretul a fost legat, a luat mâna de pe umărul meu şi a păşit înapoi pe potecă, zicând:

— Îmi pare rău că a durat atât. Şiretul era încurcat.

Râzând cu subînţeles, m-am gândit că o persoană cu puterile lui Darci nu era obişnuită cu unul ca mine, căruia nu-i era frică de ea, care nu era şocat de abilităţile ei ciudate.

Dar am încetat să mă mai gândesc la asta când, încercând să mă ridic, mi-am dat seama că nu puteam.

Parcă îngheţasem pe loc. Paralizat. Nu aveam dureri şi mintea mea funcţiona perfect, dar nu puteam să mă mişc.

Ştiam că Darci o făcuse. Oscilam între admiraţie şi stupoare. Nimeni nu putea să facă ceea ce ea tocmai făcuse. Şi totuşi o făcuse.

Nu ştiu cât timp am rămas nemişcat, probabil că nu mai mult de două minute, dar a fost de ajuns încât să înţeleg că nu trebuie să-i mai fac vreodată o astfel de glumă, cel puţin nu una cu care ştiam că nu voi avea succes.

După un timp am auzit râsul lui Darci şi am fost eliberat, îmi încordasem corpul atât de tare împotriva forţei nevăzute, încât, când m-a lăsat, am căzut într-o tufa de trandafiri.

Când Darci a venit în camera mea, o oră mai târziu, aveam trei urme de zgârieturi pe obraz.

— Doamnele sclave fac asta? a întrebat ea.

— Tu ai făcut-o. Am încercat să sune furios.

Darci a zâmbit

— Ţi-ai dori tu. Deci, ce ai aflat când ai fost azi în oraş?

— Am un bunic, i-am zis, nelăsând-o să vadă că eram uimit ca de obicei că părea să ştie tot ceea ce făceam. E un vindecător prin credinţă.

— Sfinţii... a murmurat Darci, cu ochii larg deschişi.

Deşi în zilele noastre, chiar şi filmele pentru copii conţin înjurături, eu eram totuşi şocat de limbajul ei.

— Nu, a zis simţindu-mi şocul. Nu spun în sensul rău, ci în cel bun, cum făceau sfinţii care vindecau bolile.

— Aşteaptă, am zis. Omul este un vindecător prin credinţă. Dacă crezi, vei fi vindecat, cam aşa ceva. Mă îndoiesc că poate într-adevăr...

Darci nu mă asculta. Se uita prin cameră. Jumătatea de sus a pereţilor era acoperită cu covoraşe pictate, iar partea de jos, cu scându-ri nefasonate. În încăpere se aflau un vechi pat de fier, cu o saltea ieftină, tare şi cearşafuri aspre, un dulap de haine cu sertare şi o măsuţă mică şi scaune care completau mobilierul. Băile erau jos, pe hol „doamnele” de o parte şi „domnii” de alta. Fiindcă eram singura persoană care stătea în colibe, baia îmi aparţinea.

— Nu-mi place locul ăsta, a spus Darci. Multă durere se află între aceşti pereţi. Am fost pe alte plantaţii şi nu seamănă cu aceasta. Locul ăsta era mai rău decât celelalte. Ştii de ce Devlin s-a înlănţuit singur de perete, noaptea trecută?

Imita ceea ce s-a petrecut în acea cameră?

— Da! a zis Darci şi a pus mâinile pe perete. Strămoşii

Delphiei nu erau oameni de treabă.

Am crezut că era un eufemism. Am pus sandvişurile pe masă şi, cât de calm am putut, am întrebat-o ce a aflat. Zâmbind, mâncând ca şi cum n-ar mai fi mâncat de ani, mi-a spus ce aflase de la cealaltă femeie – ceea ce nu însemna nimic.

— Toţi ştiu că Delphia este o impostoare, dar spun că vin pentru mâncare, pentru exerciţiile uşoare şi masaje. Că veni vorba, fii pregătit pentru masaje, mâine.

Am mormăit:

— N-o s-o fac. Dacă femeia nu are nicio informaţie, de ce aş face-o?

— Cred că ştiu ceva mai mult, de fapt, dar nu spun. Fiecare dintre ele minţea, dar nu sunt sigură de ce. Tot ce puteam simţi era că se va petrece ceva care să dea sens banilor cheltuiţi aici. Poate o să apară un mediu adevărat.

— Nu există aşa ceva... am început, dar apoi mi-am amintit cum Darci mă ţintuise pe loc acum o oră. Ce altceva? am întrebat.

— Nimic. Sunt bogate toate şi urăsc pe cineva din toate puterile. Am simţit ura în jurul lor.

— Şi fiul meu? am întrebat.

I-am trimis imagini cu impresarul meu care murise în

incendiu şi fotografia din ziar cu maşina lovită de copac.

— Tot ce ştiu cu siguranţă e că toate astea se leagă. Tu, fiul tău, Atingerea lui Dumnezeu... Ce este?

M-am ridicat ca să fac corecturi pe bucata de hârtie. Scrisesem „Trei, să găsesc ceva de la Dumnezeu”, dar omul acela vorbise despre „Atingerea lui Dumnezeu”, ca şi cum ar fi fost denumirea a ceva.

Darci şi-a şters buzele şi s-a uitat la listă.

— Am omis ceva? am întrebat.

— E nevoie de mai mult de atât că să-mi găsesc soţul, a spus uitându-se adânc în ochii mei.

Ştiam că mă întreabă ceva, dar nu ştiam ce anume, aşa că am deschis cutia în care era prăjitura cu brânză şi am aşteptat.

Încet, a început să îmi spună despre visul ei. Mi-a luat ceva timp să înţeleg că ea credea că fusese un vis profetic. Mi-a luat şi mai mult să-mi dau seama că îmi cerea ajutorul. Dacă ea mă ajuta să-mi găsesc fiul şi pe mama lui, trebuia s-o ajut la rândul meu să-şi găsească soţul?

De vreme ce nu aveam nicio abilitate supranaturala, niciun talent pentru altceva în afară de actorie – şi nu eram prea bun. La asta dacă era să mă iau după bărbaţii

din afara criptei nu vedeam cum aş fi putut să o ajut. Darci a spus că nici ea nu ştia, dar că visul ei părea să indice că va fi nevoie de mine.

Poate acţionam prosteşte, dar am acceptat să o ajut. Când i-am spus, Darci a răsuflat uşurată şi şi-a înfipt furculiţa în prăjitura cu brânză.

— Spune-mi tot ce ai descoperit despre bunicul tău, mi-a cerut.

Când am terminat, a zis:

— Mâine e miercuri, aşa că o să mergem la... Unde se află el şi cât e de departe?

— East Mesopotamia, Georgia, am spus, uimit şi acum de acest nume. La aproape două sute de mile depărtare de aici.

— Mâine o să mergem în East Mesopotamia, în Georgia, o să-ţi cunoşti bunicul, şi o să ne întoarcem joi. O să aibă loc o şedinţă de spiritism, dar de data asta cred că o să fie adevărată.

— Mai adevărată decât cea de data trecută? am întrebat. În timpul căreia ai leşinat?

Darci a zâmbit.

— Asta s-a întâmplat înainte să ştiu ce poate face Devlin. Acum ştiu că îşi poate schimba înfăţişarea şi sunt

mai pregătită.

— Mmm, am făcut fără să fiu pe deplin convins.

Ridicând cutiile goale, am avut grijă să nu o ating pe Darci. Nu voiam să simtă entuziasmul şi nervozitatea care mă cuprinseseră la gândul că îl voi cunoaşte pe bunicul meu. Mă simţeam ca un copil pe cale să-l întâlnească pe Moş Crăciun. În acelaşi timp eram plin de presimţiri negre. Oare era ca tatăl meu, care considera căldura umană drept un păcat?

Pe de altă parte, articolul de pe Internet pe care îl citisem spunea că John Aloysius Frazier era un vindecător prin credinţă. Oare asta însemna rostirea unor rugăciuni acompaniate de sunetul banilor care se loveau de o tavă de argint? Dacă aş fi constatat că bărbatul avea un dinte de aur şi că purta un inel pe degetul mic, l-aş fi sunat pe tata şi i-aş fi mulţumit că nu mi-a făcut niciodată cunoştinţă cu bunicul meu.

— Linc, a spus Darci întinzându-se ca să mă prindă de mână.

Ştiam că voia să mă liniştească, să-şi folosească puterile că să mă calmeze, dar nu doream asta. M-am dat la o parte că să nu mă poată atinge.

— Bine, am spus schimbând subiectul, ce facem cu

toate hârtiile din mormânt?

— N-am nici cea mai mică idee, a răspuns Darci. Hai să ne uităm la ele şi să vedem ce putem înţelege.

Nu voiam să mă întorc în cripta rece, aşa că i-am sugerat lui Darci să le aducem într-unul din dormitoarele unde era cald şi lumină. Darci a fost de acord, şi a spus că ar ridica un scut în jurul hârtiilor pentru ca nimeni din casă să nu le poată găsi, şi apoi, numeroasele fantome ar putea să le protejeze. Iar eu am adăugat că simpla mizerie a acestei aripi a casei era de ajuns pentru a-i ţine departe pe cei din Casa Mare.

Imediat ce am rostit „Casa Mare” am înţeles de unde ştiam numele acesta. Cele patru sclave erau alături de mine, iar eu le citeam gândurile. Darci a auzit ce se petrecea în mintea mea – sau a ghicit – şi a zâmbit.

— De ce crezi că niciuna dintre femeile din casă nu vine să-ţi solicite un masaj? Frumuseţile astea patru le ţin la distanţă.

— Pot fi văzute? am întrebat cu prea multă curiozitate în voce.

Mi-am spus să mă calmez.

— Nu, dar îi pot înspăimânta pe oameni astfel încât să-i facă să plece. Fiori reci, păr măciucă, lucruri de genul ăsta.

— Fără muşcături de ureche?

Darci a zâmbit şi m-am bucurat că reuşisem s-o înveselesc. Era în ochii ei o tristeţe care nu dispărea niciodată. Nu voiam să mă gândesc la seara trecută când fusesem în aceeaşi cameră cu o fantomă căreia îi plăcea să se înlănţuie de un perete, apoi să se transforme într-un soi de pirat.

M-am întrebat cum era să trăieşti într-o lume a fantomelor şi a altor lucruri pe care oamenii „normali” nu le puteau vedea. Pe de altă parte, dacă ai vedea fantome toată viaţa probabil că nu ţi s-ar părea mai ciudate decât copilul vecinilor.

— Să mergem să luăm hârtiile, am spus şi ne-am îndreptat amândoi înspre criptă. Cât de mulţi ne însoţesc? nu m-am putut abţine să nu întreb în timp ce mergeam.

— Toţi, a răspuns ea. Mulţi.

Nu am pus-o la treabă la fel de mult ca noaptea trecută, dar atunci fusesem sigur că, dacă lăsam hârtiile în cameră, dimineaţa nu le-am mai fi găsit. În criptă ştiam că sunt în siguranţă – asta dacă făceam abstracţie de şobolani, mucegai şi oameni morţi.

I-am dat lui Darci un teanc de dosare, am încărcat căruciorul mare de grădină şi le-am transportat până la

clădirea lungă care fusese locuinţa sclavilor. O soluţie ieftină. În loc să cheltuiască mult bănet pe case separate, proprietarul iniţial a făcut trei clădiri foarte lungi pe care le-a compartimentat cu mulţi pereţi despărţitori şi multe uşi. Cel puţin amenajase o verandă largă de-a lungul faţadei.

Am constatat că toate uşile erau încuiate şi Darci părea resemnată.

— Nu pot deschide încuietorile fără unelte, zise ea, şi nu cred că ar trebui să spargi uşa.

Am intuit bine când am scos cheia de la uşa mea şi am încercat celelalte uşi.

Emai ieftin să faci toate încuietorile identice, am remarcat, apoi am adăugat: Nu ştiam că mi-au dat apartamentul pentru şefi de stat.

Darci a zâmbit văzând că încăperea în care intrasem era mobilată şi mai sărăcăcios decât a mea. A răsturnat toate dosarele pe salteaua veche, pătată, din care ieşea umplutura de bumbac.

— Crezi că face parte din amenajările iniţiale?

Darci a râs din nou, făcându-mă să mă simt ca un actor de comedie.

— Soţul meu nu ştia să facă glume. Încerca, dar

niciodată nu stârnea hohote. Sora lui râdea la glumele lui, dar oricum Bo avusese o copilărie neobişnuită.

Era nostalgie în tonul ei, ceea ce m-a făcut aproape gelos. Alanna spunea că mă iubeşte mai mult decât pe oricine dar nu părea să fie mai impresionată de mine decât de Denzel Washington. Am privit-o pe Darci în timp ce ridica un dosar vechi. Voiam s-o întreb mai multe despre familia soţului ei. Cumnata ei fusese crescută de o vrăjitoare – una din acelea rele. De când jucasem într-un spectacol în care vrăjitoarele ucideau oameni în chip de „sacrificii", am avut grijă să vrăjitoare bune şi rele. Primisem scrisori care ne reproşau că nu făcusem destule cercetări, că existau vrăjitoare care nu făceau rău, ci numai bine. Ralph spusese: „Vrăjitoarele vor să deţină controlul. Pentru bine sau pentru rău, ele vor să deţină controlul. Şi asta nu este ceva bun. Iar regizorul adăugase: „Data viitoare le zicem zâne-maseluţa. Verificasem pe Internet dacă nu există secte şi culte ale zânelor – maseluta. După mine, cei care se plâng ar trebui să-şi vadă de treaba lor. Cei ce pot, fac. Cei ce nu pot, comentează opera altora. M-am aşezat pe partea cealaltă a patului, cu dosarele între noi.

— Acum ce facem?

Dosarele arătau mult mai noi decât hârtiile şi mă întrebam cine le sortase şi le pusese în ordine.

— Martha Jefferson, a citit Darci şi a cobont tonul. E atestatul plătii pentru cei trei copii ai ei.

Când a privit în gol ştiam clar ce vedea. Nu voiam să întreb, dar nu m-am putut abţine:

— O lumină, a şoptit Darci. Spiritele sunt de obicei doar nişte contururi înceţoşate. Acum e o lumina. Tu eşti, Martha. Vrei să ştii unde au fost trimişi copiii tăi?

Probabil că ar fi trebuit să fiu înspăimântat, dar ideea de a-mi ajuta strămoşii, „poporul meu”, după cum zicea Moise, mi-a dat un sentiment înălţător pe care nu-l mai simţisem. Am luat hârtia din mâna lui Darci, am privit-o şi am rostit tare şi răspicat:

— Plantaţia Fairway, Jackson, Mississippi, la domnul Neville Macoride.

Nu puteam să-i văd, aşa că mă uitam la faţa lui Darci. Ochii ei s-au deschis larg, apoi a surâs aşa de luminos încât nu mai ascundea nicio urmă de tristeţe. S-a întors spre mine:

A plecat. Femeia a auzit numele şi a plecat să altă hârtie, citeşte alt nume, a zis ea. Da, şi eu mă simt la fel, a adăugat ea când degetele noastre s-au întâlnit

întâmplător.

O înţelegeam. Ceea ce făceam îmi dădea o senzaţie atât de plăcută. În următoarele trei ore am răscolit toate dosarele, încercam să nu ne lăsăm copleşiţi prea mult de ceea ce citeam, pentru că Darci ar fi început imediat să se gândească la pericolul de a-i fi luate fiica şi nepoata, iar eu m-aş fi văzut deja vândut la o licitaţie.

Nu de mult văzusem un documentar la TV despre nişte arheologi care cercetaseră un cimitir de sclavi. Deloc surprinzător, dar foarte neplăcut, au descoperit că sclavii muriseră, practic, de epuizare. Munca fizică în condiţiile extreme nu le permitea să treacă de vârsta a doua.

Cu gândul la ceea ce văzusem, am citit şi mai repede numele sclavilor. Deşi abia se mai înţelegea ce citeam, ştiam că spiritele ne aud. După ce am citit numele unei femei, Darci a zis:

— Oh, sclava pe nume Vezuvius. Niciun nume de familie. Vezuvius, ca vulcanul din Italia. E una din cele patru sclave ale tale. Vrei s-o laşi să plece?

— Dar ea e sigură că vrea să-mi dea mie drumul?

Lumina din jurul ei tocmai s-a aprins şi mai tare. Ce frumoasă e! Sunt curioasă ce s-a întâmplat cu ea după ce copilul ei a fost vândut. Doamne!

— Ce?

— A fost... Darci s-a uitat înapoi la teancul de dosare. A fost marcată pe obraz cu fierul roşu, cu litera R, ca o fugară. Am citit repede numele locului din Alabama unde fusese vândut fiul ei.

— S-a dus? am întrebat-o pe Darci după câteva clipe.

— S-a dus...

Am oftat pentru că ştiam că o să-mi fie dor de însoţitoarea mea nocturnă.

— Acum va trebui să îi iei tu locul.

Spusesem asta de parcă era ceva obligatoriu.

— Cu o casă întreagă de femei care te aşteaptă? N-aş avea nicio şansă. Ştii, acum că au plecat spiritele de-aici, poate că femeile din Casa cea Mare te vor vizita la noapte.

— Gata, nu mai pot să stau aici, am zis, şi am râs amândoi. Am mai luat un dosar şi am citit numele din el. Chiar şi pentru mintea mea lipsită de capacităţi deosebite, camera părea mai luminoasă, după ce fusese curăţată de secole întregi de tragedie.

Până la miezul nopţii, le terminasem. Am vrut să ard hârtiile, dar Darci a sugerat că pot fi utile mai târziu. Ne-am întors în camera mea şi i-am arătat ce cumpărasem – o sticlă mare de Grand Marnier, un lichior de portocale

minunat şi o ciocolată mare.

Am stins lumina din cameră şi ne-am aşezat pe verandă. Niciodată în viaţa mea nu mă mai simţisem aşa bine, niciodată nu mai făcusem un gest atât de altruist. Sorbind lichiorul dintr-un pahar mare de apă – nu aveam alt fel de pahare – am întrebat-o pe Darci:

— Faci asta des?

— Nu, nu chiar astfel de lucruri... dar ajut, când pot... oamenii să găsească ceea ce le lipseşte.

Ştiam că nu-mi spune tot, dar eu tocmai jucam într-un serial TV numit Dispariţia. Din prima clipă am ştiut că ar putea ajuta la găsirea persoanelor dispărute. Bineînţeles, cineva cu capacităţile ei ne-ar fi lăsat pe toţi fără locurile noastre de muncă.

— Poliţia? am întrebat.

— Nu prea. Oamenii nu cred că poţi avea un talent pe care ei nu-l au. Cel care nu vede spiritele este convins că acestea nu există.

De ce credeam eu că micul ei discurs era menit să mă abată de la subiect? În următorul minut, am simţit o durere în ceafa şi mi-am dat seama că încearcă să-mi redirecţioneze gândurile.

— FBI, am zis eu, şi durerea a încetat. Colaborezi cu FBI?

Nu, nu te uita la mine de parcă ai vrea să mă adormi.

— Vrei să-mi povesteşti despre tatăl tău, şi de ce nu ştii nimic despre bunicul tău?

— Ce fel de lucruri ai văzut? am întrebat-o întinzându-i ciocolata. Poate că mă ajută ceea ce ştii.

Ea a zâmbit, aşadar căpătase încredere. A luat ciocolata şi mi-a atins degetele intenţionat. Apoi a început să mănânce şi să se legene în balansoar. În depărtare se vedea Casa Mare, tăcută, întunecată şi veche.

— Nu ştiu unde e copilul, Linc, a zis, înţelegând că asta e întrebarea la care urmăream să ajung.

Îmi venea să strig: de ce mie nu putea să-mi găsească copilul? Dar n-am făcut-o. Încă. În seara aceasta, găsisem spiritele copiilor unor oameni care muriseră de mult... dar copilul meu?

— Îţi aduci aminte când mi-ai zis că bunicul tău era vindecător prin credinţă?

— Da.

— Azi-noapte, într-un vis care nu era tocmai vis, cineva încerca să-mi spună ceva. Bărbatul pe care l-am văzut în pivniţă...

— Devlin.

— Da, el. Mi l-a arătat pe fiul tău şi am simţit puteri

foarte mari în acel copil.

M-am uitat la ea nedumerit. Adică fiul meu era un fel de mutant? Nu ştiu dacă Darci m-a... auzit.

— Pare a fi o putere specifică, precum a fiicei şi nepoatei mele. Ele sunt telekinetice.

Am privit-o şi mai mirat.

— Adică fac obiectele să se mişte. Acum sunt mici şi se joacă, dar mai târziu...

M-am întors ca să nu vadă că-mi fac cruce.

— Oricum, cred că fiul tău are o putere anume. Devlin s-a transformat apoi din fiul tău în... într-o imagine tridimensională a unui bărbat din vremurile biblice. Umbla printre răniţi şi bolnavi. Am înţeles mesajul abia când mi-ai zis că bunicul tău a fost vindecător.

Mi-a dat un răgaz ca să pot înţelege ceea ce îmi spusese.

— Vrei să zici că fiul meu ar fi putut moşteni darul vindecării?

— Probabil.

Am privit o vreme cerul şi m-am gândit că un asemenea har ar distruge viaţa copilului. dacă nu şi-ar dezvălui capacităţile, s-ar simţi ca şi cum ar face ceva murdar, necinstit sau care trebuie ascuns. Dacă şi-ar arăta puterile,

ceilalţi copii l-ar izola, n-ar putea juca base-ball pentru că părinţii celorlalţi n-ar permite o asemenea „ciudăţenie” în anturajul copiilor lor.

— Unii oameni ar fi sceptici, alţii ar crede. Unii ar vrea să-l pună la încercare, alţii să se folosească de el pentru a câştiga bani.

— Ştii ce cred? a zis Darci. Cred că nu vrea să fie găsit. Cunoaşte oameni care vor să-l exploateze, aşa că se ascunde undeva cu mama lui. E pe aproape, îl simt, dar nu ştiu locul exact!

— Cât de aproape? Două sute de kilometri? În East Mesopotamia? am râs eu terminând lichiorul.

— Nu, e mult mai aproape. Mă gândesc că, dacă are acelaşi dar ca şi bunicul tău, atunci poate acesta ne-ar putea ajuta să găsim locul în care este ascuns fiul tău.

— Crezi că Delphia îl ţine aici, în casă? Ar putea fi aşa aproape? Au zis că marţi ca veni cineva deosebit Crezi că ar putea fi...

— Un copil care vindecă oameni? Nu, nu cred. Simt că băiatul e într-un fel de închisoare, dar nu ştiu dacă el a ales această cale sau i-a fost impusă. Hai să dormim.

— Hai! am zis eu entuziasmat, făcând-o pe Darci să râdă.

Era târziu şi, când m-am ridicat, mi-am dat seama că eram mai obosit decât credeam. Am mai vorbit câteva minute plănuind închirierea unei maşini pentru a doua zi punând la punct ceea ce urma să le spună ea Delphiei şi Narcissei, apoi ne-am urat noapte bună. Am rămas în verandă o vreme şi am urmărit-o pe Darci cu privirea.

Zâmbind, m-am întors în dormitor. Mă simţeam bine, de parcă aş fi emis o a doua Proclamaţie de Emancipare, dar în acelaşi timp eram îngrijorat pentru fiul meu. Întins în pat, mă gândeam la ceea ce aş putea afla dacă l-aş întâlni pe bunicul meu. Am închis ochii şi am încercat să dorm, dar mi-am dat seama că îmi lipseau cele patru sclave. Dispăruseră toate şi camera parcă nu mai conţinea decât ecouri. Mâine, mă gândeam. Mâine o s-o chem pe Alanna.

DARCI

11

În dimineaţa următoare am rămas o vreme în pat. Mă gândeam că începea să-mi placă foarte mult Linc. Se prefăcea că e laş şi fricos, dar nu observasem că s-ar teme de ceva.

Era un tip sportiv, gata mereu să încerce ceva nou. Mă făcea să râd, flirtând adesea cu mine. Ştiam că ar vrea să se culce cu mine, aşa, pentru distracţie, dar nu putea să fie o relaţie de lungă durată. Era prea fascinat de mine. Când îl atingeam, îl simţeam gândindu-se la lucrurile pe care le-aş putea face. Aş putea să-l fac să câştige un rol de Oscar? Sau să fac farmece astfel încât un film să se vândă mai bine?

Nu, eram prea ciudată pentru Linc ca să existe vreodată mai mult decât prietenie. Soţul meu, Adam, era singurul care îmi cunoştea puterile, dar nu se întreba cum le-ar putea folosi în interes personal. Era ca şi cum aş şti o limbă străină. Aşa cum alt bărbat ar zice „Soţia mea vorbeşte franţuzeşte”, Adam ar spune „Soţia mea poate să omoare oameni prin puterea minţii”.

Când eram împreună cu Adam, îl tachinam zicând că sunt ca Samantha din serial. Soţul ei se străduia să o determine să se comporte „normal”. „Şi niciodată nu reuşea, a zis Adam odată sărutându-mă pe nas.

El n-a vrut niciodată să-mi exploateze capacităţile. Una din puţinele noastre certuri a fost atunci când una dintre investiţiile lui a dat greş şi l-am întrebat dacă ar vrea să-l ajut. Adam s-a supărat şi mult timp n-am înţeles de ce.

Vrăjitoarea care-l răpise când era copil, cea pe care am ucis-o, folosea oglinda pentru a prezice ce se va întâmpla la Bursă, făcând o grămadă de bani din asta. Adam era foarte revoltat de ideea de a folosi puteri supranaturale pentru a produce bani.

El vedea colaborarea mea cu FBI ca un mod bun de a-mi folosi capacităţile şi stătea lângă mine când studiam dosare. Mă ţinea în braţe întotdeauna când viziunile mele deveneau insuportabile. Vedeam crime din cele mai oribile, şi Adam mă ducea în pat ca să mă odihnesc. Apoi făceam dragoste până când imaginile dispăreau.

După micul dejun, am urcat cu Linc în maşina pe care o închiriasem. Afară ploua şi nu puteam să nu mă gândesc la soţul meu. Am închis ochii ca să nu mi se vadă lacrimile.

— Ai vrea să stăm de vorbă? a întrebat Linc.

Preocuparea şi percepţia lui m-au făcut să zâmbesc.

— Ce-ar fi să-mi spui câte ceva despre copilăria ta? am întrebat, apoi am început să-i induc acest gând.

— Ce-ar fi să-ţi zic eu totul despre mama ta? a răspuns el enervat.

Acest gând m-a dezarmat şi n-am mai încercat să-l influenţez.

— Bine, am zis, atunci povesteşte-mi cum e să lucrezi în

televiziune. N-am fost niciodată într-un studio TV.

Linc a redevenit brusc actor povestindu-mi tot felul de lucruri ca să mă amuze; mi-am dat seama că trecusem peste acel moment fără să spunem nimic despre noi înşine.

De dimineaţă, îi spusesem Narcissei că se ivise o problemă în familia mea, că trebuia să plec pentru o zi şi că-l voi lua pe Linc cu mine.

Narcissa era foarte nervoasă.

— Nu e nicio problemă, a zis ea. De altfel, nu ştiu ce o să facem azi, cineva a intrat azi-noapte în casă.

Probabil arătam la fel de şocată pe cât eram, pentru că Narcissa mi-a luat mâna.

— Nu e niciun pericol, dar trebuie să fim atente. Delphia a chemat nişte oameni să instaleze gratii la geamurile de la subsol.

Abia atunci mi-am dat seama că vorbea despre ceea ce făcusem eu şi Linc, Nu eram actriţă, dar mi-am păstrat expresia îngrijorată.

— A furat cineva ceva?

— Da, a zis Narcissa foarte afectată. Arhivele familiei. Aveam o cameră întreagă cu documente despre istoria familiei, a strămoşilor noştri şi a contribuţiilor lor la binele

ţării.

M-am simţit foarte revoltată auzind-o povestind despre... gloria familiei sale, construită cu bani câştigaţi din înmulţirea şi vânzarea oamenilor. Spiritele încă plângeau din cauza ororilor de acum peste o sută de ani.

— Să fii aici mâine, dragă. Avem o mică surpriză pentru oaspeţi, a zis Narcissa.

N-am întrebat care putea fi surpriza şi am plecat spre maşină.

Linc mi-a povestit multe întâmplări hazlii din viaţa lui de actor şi, într-adevăr, eram curioasă să aflu mai multe despre mama. Toată viaţa mi-a fost fiică de ea. Când eram mică, mă lăsa la tot felul de familii prin tot felul de oraşe. Cred că ar trebui s-o urăsc. Dar nu pot. A fost întotdeauna ca o zeiţă izolată pe un munte de gheaţă, care venea şi pleca după cum dorea.

Motivul real pentru care n-o urăsc este că întotdeauna m-a lăsat la familii interesante. Zicea, de exemplu: „O să stai cu familia Holden”, şi după cinci minute o maşină apărea la uşă. Fără excepţie, era vorba de O familie în curs de destrămare. Neveste bătute, cazuri de incest, adulter, copii neglijaţi... Putnam era un oraş mic, dar prezenta toată varietatea de emoţii şi comportamente umane.

Când nu eram la şcoală, încercam să-i îndrept pe cei la care stăteam. Când un bărbat ridica mâna pentru a-şi lovi soţia, îi „dădeam foc” la mână. Precum câinele lui Pavlov, învăţa curând să nu mai încerce. Alteori îi „convingeam” pe oameni că odraslele lor sunt minunate, ca să nu le mai bată.

Am schimbat astfel câteva familii din Putnam, întotdeauna îi făceam să creadă că altceva sau altcineva a adus aceste schimbări, poate pastorul, sau o carte pe care o lăsam intenţionat prin casă. „Cartea asta mi-a schimbat viaţa”, ziceau unii dintre ei.

După câteva luni, cineva mă aducea înapoi la mama, cu care locuiam un timp până ajungeam la altă familie.

Doar o dată mi-am încercat puterile asupra mamei. Aveam vreo cinci ani. Mi-a spus să intru în casă, dar nu voiam. Am intrat, iar când am văzut-o stând la masă şi citind o revistă, am încercat să-i induc gândul de a mă lăsa din nou afară. Mama a ridicat privirea de pe revistă, s-a uitat în ochii mei, apoi mi-a tras o palmă. A fost singura dată când m-a lovit. După aceea, n-am mai încercat să-i manipulez gândurile şi am ascultat-o necondiţionat.

După câteva ore de drum, l-am întrebat pe Linc despre mama. Mi-a aruncat o privire atât de pătrunzătoare încât

am roşit. Când l-am împuns cu degetul, a reacţionat de parcă aş fi folosit o armă.

— Bine, am zis, sunt curioasă. Spune-mi cum e.

— Vrei să-ţi spun cum e propria ta mamă?

— De parcă tu ştii totul despre mama ta! Ha! Ai vrea să ştii ce părere au colegii ei de ea, ce părere are ea de tine...

— Cum ţi-ai format părerea că nu poţi citi gândurile?

— Pot să citesc sentimentele, dar nu pot distinge gândurile exact. Tu te gândeşti mult la părinţii tăi. Vrei să pari un rebel, dar vrei şi să fie mândri de tine.

— Şi tu? Mama ta e printre cele mai frumoase şi mai sexy femei din lume. Cum te simţi ştiind asta?

Făcea pe psihiatrul şi mă privea de parcă m-ar fi studiat. Voiam să răspund altceva, dar am dat drumul întrebării:

— Te-ai culcat cu ea?

— Nu, a zis el vesel. Am vrut, am încercat, dar m-a respins.

M-am uitat pe geam pentru a-mi ascunde zâmbetul; îmi părea ridicol de bine.

— Darci, a zis Linc lăsând la o parte umorul, am citit cartea aia despre tine şi vreau să-ţi spun că e incoerentă. Nu semeni deloc cu fata aia prostuţă. Şi nu se pomeneşte nimic de... de talentul tău. Conform autorului, tu doar i-ai

băgat pe toţi în încurcături şi ei şi-au riscat viaţa ca să te salveze.

N-am zis nimic, pentru că nu era nimic de zis. Începeam să-l consider pe Linc un bun prieten, dar nu aveam suficientă încredere în el. Dacă-i povesteam adevărul, poate mă dădea afară din maşină.

— Iată ieşirea, am arătat cu degetul. Linc a oftat şi îi puteam simţi frustrarea, dar nu eram încă gata să vorbesc despre ce s-a întâmplat în peştera vrăjitoarelor.

East Mesopotamia părea să fi fost un oraş prosper. Clădirile din centru erau solide şi aveau ornamente care fuseseră la modă prin 1910. De atunci, nu fuseseră decât cârpite ca să nu se prăbuşească. Jumătate din ele erau goale, şi restul păreau în curs de golire. Nu am văzut niciun om alb prin oraş.

Linc nu era în apele lui. El câştiga o grămadă de bani, dar în oraşul acesta erau atâţia oameni ca el, poate chiar rudele lui, trăind într-o sărăcie lucie.

A coborât geamul şi a întrebat nişte oameni care stăteau pe o bancă dacă îl cunosc pe John Aloysius Frazier. Unul din bărbaţi a spus că „Pappa Al” era la „şcoala cea veche” şi a arătat spre est.

Am mers într-acolo până la un panou pe care scria

„Şcoala Frazier”. Am văzut o clădire frumoasă, mare, pătrată, cu multe ferestre. În jurul ei erau stejari seculari şi o alee acoperită cu scoici zdrobite.

Linc a oprit maşina şi am coborât. N-am apucat să mergem decât câţiva metri, când a sunat un clopoţel şi mulţi copii negri au ieşit din clădire. Nu ne-au văzut pentru că fugeau în direcţie opusă.

În spatele şcolii, în pragul unei uşi, stătea un bătrân înalt, cu pielea întunecată şi părul cărunt. Hainele lui fuseseră cândva foarte scumpe, dar acum erau tocite la margini. Nu a părut deloc surprins şi ştia clar cine este Linc. Şi nu se gândea la vedeta TV, ci la propriul lui nepot.

Şi tu cine eşti? a întrebat el, întorcându-se, în sfârşit, spre mine.

— Darci, a spus Linc. O prietenă. Putem să-ţi vorbim?

— Viaţa mea este a ta, a spus el ţinând uşa larg deschisă.

Pappa Al, cum era numit, i-a spus unei tinere să trimită copiii acasă pentru că el voia să vorbească cu nepotul său. Tânăra s-a ridicat în vârful picioarelor şi i-a şoptit ceva lui Pappa Al, la care bătrânii a râs amuzat.

— Da, e cel din serialul de televiziune, a spus el, privindu-l cu atâta mândrie, încât Linc s-a îmbujorat.

Zece minute mai târziu, stăteam toţi trei pe o verandă, bând limonadă rece, mâncând prăjituri şi privind peisajul. Cel puţin eu admiram peisajul, căci Linc şi bunicul său nu îşi puteau lua ochii unul de la celălalt. M-am aşezat puţin mai la distanţă de ei şi am încercat să-i fac să nu se abată de la subiect. Mă temeam că se vor lungi la vorbă privind albumele de fotografii şi vor pierde din vedere ceea ce ne interesa pe noi.

Pappa Al avea o voce frumoasă şi îmi dădeam seama că putea vindeca uşor cu ea. El însă i-a spus lui Linc că vindecătoare fusese, de fapt, soţia sa, Lily. Dar cum ea era foarte timidă, formaseră o echipă. El i-a făcut pe oameni să creadă că mâinile lui vindecau, în timp ce soţia sa era doar asistenta lui.

Când Linc i-a spus cum ajunsese să aibă un fiu, m-am temut că bunicul său îl va critica, dar nu a fost aşa. Era atât de mulţumit că avea un strănepot, încât nu l-a mai interesat cum s-a născut copilul. Linc nu i-a spus că avea motive să creadă că băiatul moştenise, probabil, unele capacităţi supranaturale.

M-am aşezat din nou pe scaunul meu şi l-am ascultat pe Pappa Al vorbind despre fiul său, tatăl lui Linc.

Era mereu stânjenit de noi, de corturi şi de întrunirile

religioase. S-a îndepărtat de toate astea încă de când era copil. Dar banii pe care i-am câştigat ne-au permis, mie şi bunicii tale, să deschidem această şcoală.

Urechile mele percepeau cu plăcere tonul vocii lui Pappa Al şi mă întrebam dacă şi Linc simţea la fel. Apoi Pappa Al ne-a arătat şcoala. Fusese cândva şcoala oraşului, cu toate cele douăsprezece clase în şase săli, dar, în 1972, autorităţile au declarat şcoala improprie şi au început să transporte copiii la cincizeci de mile depărtare, la o şcoală unde nu îi cunoaşte nimeni.

Linc şi Pappa Al mergeau înaintea mea şi nu mi-am putut reţine un zâmbet. Puteam discerne puţină exagerare.

Pappa Al şi soţia sa călătoriseră ani de-a rândul, târându-l pe fiul lor supărat după ei, înălţând cort după cort pentru întrunirile lor. În 1980, bunica lui Linc avusese un atac şi atunci se întorseseră în oraşul lor natal din East Mesopotamia, Georgia, unde ea a şi murit. Un an după moartea soţiei sale, Pappa Al a cumpărat vechea şcoală abandonată şi părăginită şi a reclădit-o. După doi ani de conflicte cu consiliul pentru învăţământ al statului, a primit acreditarea pentru o şcoală destinată copiilor „speciali”.

— Cei deştepţi, a spus Pappa Al, cei care au ambiţie şi

îndemânare.

Cu mândrie, îi spunea lui Linc că cea mai mare parte dintre elevii săi mergeau la colegiu. El şi personalul său îi ajutau pe elevi cu împrumuturi şi burse.

— Dacă vor să meargă la colegiu, îi ajut să reuşească.

Se făcuse târziu, şi când Pappa Al a întrebat dacă ne era foame, am ţipat, pur şi simplu:

— Da!

Am intrat în maşină, pe locul din spate, cei doi bărbaţi s-au aşezat în faţă, şi ne-am îndreptat spre un restaurant. Era un loc vechi şi demodat, dar mirosea dumnezeieşte.

— Adu tot ce ai pentru nepotul meu, a spus Pappa Al, apoi a adăugat aruncându-mi o privire: Şi pentru prietena lui.

Înainte să-mi dau seama, am spus.

— Prietenele lui sunt moarte.

S-ar fi putut crede că mă refeream la cineva. Care a murit, dar Pappa Al stătuse prea multă vreme prin preajma vindecătorilor prin credinţă ca să mai fie păcălit.

— De când? a întrebat el când ne-am aşezat la masa acoperită cu o faţă de masă în carouri roşu şi alb şi rezistentă la petele de ulei. Eram singura persoană albă din încăpere.

— Înainte de Războiul Civil, a spus Linc până să-l pot opri.

Pentru mine, discreţia a fost întotdeauna un paravan. Am învăţat să disimulez, să răstălmăcesc adevărul şi să mint fără să clipesc pentru a ascunde ceea ce ştiam că oamenii nu doreau să afle. Şi fiindcă oamenilor le plăcea să creadă că fantomele nu există, erau mai fericiţi dacă nu aflau ca cineva vorbeşte adesea cu spiritele.

Linc nu avusese o asemenea experienţă şi era uşor de observat că era la fel de deschis ca şi bunicul său. Îi spunea bunicului său mult prea mult. I-am trimis un mesaj să se potolească, dar el s-a frecat puţin pe gât şi a continuat.

Atenţia mi-a fost atrasă de bolurile mari de mâncare, care erau puse pe masă. Erau pui fripţi, pui cu găluşte, carne de vită fiartă până la dezosare, o jumătate de duzină de legume, vreo şase livre de piure de cartofi şi un sfert de livră de sos. Mi-am luat gândul de la Linc şi m-am năpustit asupra mâncării.

— Acela este un loc nefast, a spus Pappa Al, după ce şi-a încărcat farfuria cu jumătate din mâncarea de pe masă. Ştiai că acolo a avut loc o răscoală a sclavilor? A fost condusă de strămoşul tău, un sclav numit Martin.

— Oh, a spus Linc uluit, oprindu-se din mâncat şi rămânând cu furculiţa în aer.

— De aceea cred că fiul tău a stat acolo. Soţia mea, Dumnezeu să-i odihnească sufletul, putea, uneori vindeca oamenii, dar mereu simţea lucrurile. Pappa Al mă privi, înţelegi ce vreau să spun? Ea simţea lucrurile pe care alţii nu le puteau simţi. Dragă, poţi mânca toate astea?

— Nu-ţi face griji. O să radă tot, a spus Linc. Ce vrei să spui, că fiul meu a stat acolo?

— Dacă copilul seamănă cu străbunica lui, poate simţi şi altceva decât durerea oamenilor. Presupunerea mea este că cineva s-a folosit de el pentru a face bani. Nu-ţi poţi imagina ce de bani ni se ofereau mie şi bunicii tale pentru vindecarea bolilor. Unii ne promiteau case pentru a găzdui cât mai mulţi oameni care aveau nevoie de ajutor. Suna într-adevăr bine, dar ei intenţionau să aducă oameni bogaţi, oameni care plăteau sute, mii sau chiar milioane pentru a se vindeca. Oamenii săraci, care nu puteau plăti, puteau muri în stradă...

L-am privit pe Linc şi amândoi am ştiut că ceea ce spusese Pappa Al avea legătură cu dispariţia copilului. M-am întins peste masă pentru a-i atinge braţul lui Linc. Am văzut imaginea femeilor bogate de la 13 Ulmi şi, ca şi

mine, Linc încerca să înţeleagă de ce se aflau acele femei acolo. Evident, nu veniseră la 13 Ulmi pentru o şedinţă falsă de spiritism. Atunci, de ce? Pentru a fi vindecate de o boală? Dar n-am simţit ca vreuna dintre ele să fie bolnavă.

— Da, i-am spus lui Linc, şi mi-am retras mâna. El avea aceleaşi idei ca şi mine.

— Ce înseamnă asta? a întrebat Pappa Al, dând din cap şi arătând spre braţele noastre.

— Ea poate... a început Linc, apoi a ridicat din umeri. Spune-mi tot ce ştii despre 13 Ulmi.

Am continuat să mănânc în timp ce Pappa Al vorbea. Locul era mult mai rău decât mi-l imaginasem. Da, fusese o fermă de înmulţire înainte de Războiul Civil. Strămoşii Narcissei şi ai Delphiei fuseseră prea leneşi pentru a lucra la fermă. Povestea spune că, în jurul anului 1810, soţia proprietarului se îmbolnăvise din cauza soţului ei, care nu făcea nimic, ci doar îşi petrecea zilele şi nopţile la locuinţele sclavilor.

Acoperişul caselor stătea să se prăbuşească, recoltele putrezeau pe câmp, dar toţi bărbaţii nu făceau altceva decât să se împreuneze cu sclavele.

Într-o zi, soţul femeii a anunţat-o că urma să meargă la New Orléans pentru câteva săptămâni. De cum a plecat,

ea a chemat un negustor de sclavi.

— A vândut toţi copiii cu pielea deschisă la culoare, a spus Pappa Al. Se aştepta ca soţul ei s-o omoare la întoarcere, dar când...

— Când a văzut câţi bani a câştigat ea, a fost mulţumit, am spus.

— Da, a zis Pappa Al. Se spune că fiecare factură de vânzare a fiecărui sclav se află undeva în casa aceea.

— Acum nu mai sunt acolo, a mormăit Linc.

Bunicul a crezut că Linc se referea la facturi, dar nu ştiam că, de fapt, se referea la oameni.

— După întâmplarea aceea, înmulţirea sclavilor s-a transformat într-o afacere, care a trecut din tată-n fiu.

Am împins într-o parte farfuria goală, bolnavă de imaginile din mintea mea. Nu e de mirare că am simţit atâta tragedie în locul acela.

— Ce ştii despre răscoală şi despre strămoşul meu? a întrebat Linc.

— Bunica ta a simţit-o. Am fost întrebaţi de... Oare cum o chema pe femeia aceea? Era numele unui oraş.

— Delphia, am rostit Linc şi cu mine într-un glas.

— Printr-un servitor, ne-a cerut să ne ducem acasă la ea. Am crezut că e o invitaţie la cină, dar de fapt voia să

dăm un spectacol pentru clienţii lor bogaţi. Soţia mea a spus că Delphia lua mulţi bani de la oaspeţi, dar pe noi urma să ne plătească numai cu o masă.

— Sclavia e încă vie la 13 Ulmi, spuse Linc.

— La cină, una dintre femei, cea grasă...

— Narcissa.

— Da. Ea. A vorbit despre istoria glorioasă a domeniului 13 Ulmi. Soţia mea a întrebat-o despre ceea ce se întâmplase acolo înainte de război. Am ştiut că Lily simţea ceva, dar nu ştiam ce. Lily a trebuit să răspundă la câteva întrebări înainte ca Narcissa să spună, şovăind, că auzise de răscoala sclavilor de la 13 Ulmi, dar că aceasta fusese ţinută sub control. „Cum? a întrebat Lily. Cea slabă a spus: „L-au spânzurat”. Şi aşa s-a sfârşit totul. Au schimbat subiectul. După cină, Lily mi-a spus că se va ocupa singură de vindecări, ceea ce nu se mai întâmplase. Voia să mă furişez în bibliotecă şi să caut cărţi despre istoria familiei. Dorea să ştie cine era cel spânzurat şi de ce făcuseră ei asta.

— Ai găsit ceva? am întrebat.

— Da. Lily le-a spus că o durea stomacul, aşa încât i s-a permis să se aşeze pe pat într-un dormitor. De îndată ce i-am auzit încuind uşa, am ieşit de acolo.

— Te-au încuiat înăuntru? Pe tine, care erai invitat la cină? am întrebat.

— Cum ai ieşit? a vrut să ştie Linc.

Pappa Al a zâmbit.

— Să spunem că înainte să mă căsătoresc cu bunica ta am învăţat câteva lucruri care mi-au provocat unele probleme cu legea. Forţarea încuietorilor era doar unul dintre acele lucruri pe care le învăţasem. Am ieşit din cameră şi m-am dus în bibliotecă. Acolo am dat peste o cutie încuiată. În ea am găsit o carte, un vechi jurnal, iar datele erau corecte. Am răsfoit jurnalul iar, spre final, erau scrise următoarele: „L-au spânzurat pe Martin azi. Cum să trăiesc fără el?”

— Unde este jurnalul? am întrebat.

— La şcoală.

Într-o clipă, m-am ridicat, gata să mă merg să iau jurnalul, dar ospătăriţa a pus pe masă o budincă de banane, o plăcintă cu cremă de nucă de cocos şi o prăjitură cu ciocolată. M-am aşezat la loc.

— O persoană atât de micuţă ca tine nu poate... a început Pappa Al, dar Linc l-a făcut să tacă. Nu m-am deranjat să răspund. Întreaga lumea a râs de felul în care mănânc. Unii oameni spuneau că, fizic, era imposibil să

mănânc atât şi să nu mă îngraş. N-am răspuns niciodată la întrebările legate de acest subiect.

— Nu te-am mai văzut cumva? a întrebat Pappa Al uitându-se la mine cu coada ochiului.

M-am aplecat cât mai mult asupra unei bucăţi mari de plăcintă. Era un meringue, care avea deasupra un strat de nucă de cocos bine prăjită.

— Arată ca majoritatea oamenilor, a spus Linc repede. Putem să vedem jurnalul? Poate găsim ceva ce ne poate fi de folos şi, apropo, cum de nu te-au acuzat de furt?

După praful de pe acele cărţi, mi-am dat seama că nimeni nu le citise de ani de zile, aşa că cine ştie când sau dacă măcar şi-au dat seama de dispariţia cărţii. Mai mult decât atât, nu se putea să fi fost eu. Eram doar încuiat în dormitor.

Linc şi bunicul său râdeau în acelaşi fel. Dincolo de toate acestea, m-am gândit că Linc îşi regăsise bunicul.

Înainte să plecăm, Pappa Al ne-a sugerat că, dacă ne-am gândit că băiatul era ascuns pe undeva, ar trebui să verificăm biserica cea veche. Am ştiut imediat că este cineva sau ceva acolo. Acea biserică făcuse o colectă pentru piatra funerară a unei femei care nu era cine credeau ei că este.

Soarele a început să apună. Trebuia să plecăm, dar era o despărţire tristă. Puteam să simt tristeţea lui Linc, dar şi bucuria că îşi găsise bunicul. Ca şi mine, simţise întotdeauna că este diferit de ceilalţi. Părinţii lui erau, pentru el, la fel de străini cum era pentru mine restul lumii. Când şi-a îmbrăţişat bunicul la despărţire, amândoi aveau lacrimi în ochi.

— Dacă îmi găsesc fiul, pot să îl trimit la tine? l-a întrebat Linc pe bunicul său. Viaţa pe care o duc eu în California nu este potrivită pentru un copil. Eu voi...

— Nu te îngrijora de nimic. O să am grijă de el.

L-am îmbrăţişat şi eu pe Pappa Al.

M-a ridicat, m-a învârtit şi mi-a spus că i-aş fi o noră minunată. I-am spus că am deja un soţ.

Şi-a dat seama, i se citea în ochi.

— Eşti cea... spuse el. Eşti...

Nu era nevoie să-mi folosesc puterea de convingere ca să-l fac să tacă. I-am aruncat o privire cât mai caldă, iar el nu a mai terminat acea frază îngrozitoare.

M-a lăsat jos, mi-a pus mâna pe cap şi mi-a spus că se va ruga pentru mine. I-am mulţumit, apoi am fugit la maşină unde mă aştepta Linc. În timp ce ne îndepărtam, i-am făcut cu mâna până nu ce nu l-am mai văzut.

— Cât? l-am întrebat de îndată ce am intrat pe strada din orăşel.

— Vrei să spui de câţi bani m-a sărăcit? a întrebat Linc rânjind. Cincizeci de mii.

— Ce e asta? Plata pe o săptămână?

— Mai puţin de jumătate, a spus el, uitându-se fix la mine. M-am gândit să încep cu o sumă mică, înainte ca el să facă studioul să-mi trimită cecurile direct la el.

Am râs amândoi, apoi am rămas tăcuţi o vreme. Indiferent ce i-a dat Linc, era pentru o cauză nobilă. Pentru o clipă m-am bucurat, gândindu-mă la Linc. În sfârşit, găsise un scop în viaţă, şi simţeam că pentru asta o să meargă până la capăt. Nu eram capabilă să prevăd viitorul, dar îl şi vedeam pe Linc implicându-se foarte mult într-o şcoală din East Mesopotamia. O şcoală pentru copii „speciali”, cei care nu cauzau nicio problemă nimănui şi care erau adesea neglijaţi. Mi-l imaginam pe Linc folosindu-şi faima şi frumuseţea pentru a strânge fonduri pentru şcoală. Sau şcoli. Am lăsat aceste gânduri deoparte când am intrat în parcarea unui supermarket.

— Aşteaptă-mă. Trebuie să fac nişte cumpărături, a spus Linc. Ai nevoie de ceva?

Am spus că nu, eram bucuroasă să stau singură şi să mă

gândesc. Câteva clipe mai târziu, s-a întors cu o sacoşă mare. Înăuntru erau sticle de limonadă, pungi cu covrigei şi o lanternă mică, din acelea care se prind de cărţi.

— Tu citeşti, eu conduc, a spus el şi mi-a întins sacoşa de plastic pe care i-o dăduse bunicul său. În ea era jurnalul Ameliei Barrister, 1840 – 1843. Mi-a trebuit tot drumul până la 13 Ulmi să citesc jurnalul. Nu i-am spus lui Linc, dar tristeţea pe care o simţeam venind dinspre jurnal mă făcea aproape să nu-l pot ţine în mână.

— În 1840, Amelia a început să scrie jurnalul. Era o tânără mireasă plină de speranţă. A crescut în Ohio, l-a cunoscut pe soţul ei la biserică şi s-a căsătorit cu el trei luni mai târziu. Era încântată că va merge să locuiască la ferma soţului ei. Câteva pagini mai încolo, scria că urma să vadă a doua zi ferma despre care auzise atât de multe şi la care visase. Apoi, timp de opt luni nu a mai scris nimic, dar când a reluat jurnalul, tonul era al unei femei dezamăgite. Linc şi cu mine nu ne puteam imagina cum trebuie să se fi simţit când a descoperit că „ferma” se ocupa cu înmulţirea şi vânzarea oamenilor, iar soţul ei era genitorul.

— În 1842, starea Ameliei a început să se îmbunătăţească, ceva s-a schimbat. Când făcea referire la

Martin, numele ieşea în evidenţă.

— Era îndrăgostită de el, i-am spus lui Linc, uitându-mă la el. Oare Martin semăna cu Linc, dacă a fost strămoşul lui?

— În 1843, Amelia scria că era bolnavă şi că stătea în camera ei cea mai mare parte a timpului. Am dat pagina.

— Aşteaptă un copil şi nu ştie dacă este al soţului ei sau al lui Martin. Amelia nu a scris asta, dar am simţit-o. Vrea ca soţul ei să-l vândă pe Martin, să-l scoată de pe plantaţie înainte de a se naşte copilul. Dacă era negru, ştia că soţul ei îl va ucide pe Martin.

— Dar cu ea şi cu copilul ce se va întâmpla?

— Ştie că vor fi omorâţi amândoi, dar speră că îl va salva măcar pe Martin. Dar soţul ei nu îl va vinde, pentru că Martin este deştept, priceput.

Asta l-a făcut pe Linc să zâmbească, cu mândrie.

— Şi ce s-a întâmplat?

Am continuat să citesc, dar nu mai erau prea multe mărturisiri. Amelia nu a mai scris despre dilema ei, dar o simţeam. În sfârşit am ajuns la pasajul „Martin a fost spânzurat astăzi”. Conştiincioasă, Amelia a scris că Martin a încercat să-i ridice pe sclavi împotriva lor, aşa că soţul ei a fost nevoit să-l spânzure.

— Adică Martin a condus o revoltă pe o plantaţie unde se aflau numai femei şi copii? a întrebat Linc furios. Continuă.

— Amelia a mai scris că a dat naştere unui copil dimineaţa, devreme, şi nu a văzut execuţia. Naşterea nu a decurs bine şi a rămas paralizată. Doctorul i-a spus că va trebui să-şi petreacă restul vieţii în cameră. Copilul ei urma să fie dat spre îngrijire „servitoarelor”. Acesta era sfârşitul jurnalului. L-am închis, şi l-am ţinut în mână.

— Soţul ei a încuiat-o. Nu a avut voie să părăsească niciodată camera unde s-a născut copilul. Să nu poată ieşi niciodată, să nu mai vorbească niciodată cu nimeni. Era condamnată la singurătate şi captivitate pentru tot restul vieţii.

— Şi copilul?

Am tras aer în piept. Erau momente – ca acestea – când mi-aş fi dorit să nu am puterea să văd şi să simt anumite lucruri.

— A fost dus în sălaşurile sclavilor, iar soţul ei a avut grijă ca soţia sa să îl vadă crescând. Copilul se juca sub fereastra ei. De asemenea, soţul ei... Am respirat adânc. A aranjat ca ea să îl vadă pe copil în lanţuri, când îl duceau să fie vândut.

Am pus mâna pe braţul lui Linc pentru a-l calma.

— Crezi că unul dintre actele de vânzare era pentru străbunicul meu?

— Cred că da. Numele lui Martin trebuie să fi fost pe certificatul de naştere, ca tată, şi bănuiesc că acest copil a fost vândut cuiva din East Mesopotamia, Georgia.

Dintr-odată, mi-a trecut un gând prin minte.

— Ştii, nu-i aşa, că asta vă face pe tine, pe Delphia şi pe Narcissa rude de sânge?

Linc a scos un geamăt atât de adânc, încât am izbucnit în râs, iar râsul ne-a ajutat să alungăm impresia lăsată de cruzimea poveştii din jurnal. Dacă Amelia ar fi fost ucisă de soţul ei, ar fi fost mai bine. Dar a fost încuiată, izolată, i s-a permis să-şi vadă copilul crescând, dar nu i s-a îngăduit să-l ia în braţe, să-l sărute. Şi a trebuit să privească în timp ce era înlănţuit pentru a fi vândut.

— Ce s-a întâmplat cu ea? a întrebat Linc. Ce s-a întâmplat cu stră-stră-străbunica Amelia?

— Nu ştiu. Ştiu doar ce simt din jurnal. Poate mai găsim şi altceva în bibliotecă.

— În vitrina aceea de sticlă de lângă şemineu? Poate diseară.

— Nu, astă-seară e ceva special, îţi aminteşti?

— Da, îmi amintesc, a spus Linc.

— Trebuie să facem un plan pentru mâine, am continuat, în timp ce tu faci masaje...

— Ce? a ţipat Linc. A spus că în niciun caz, sub niciun motiv, nu va masa o gloată de femei bogate şi leneşe.

— Poţi să le pui întrebări, am spus. Este bine să mai aflăm câte ceva despre trecut, sau măcar de ce copilul tău s-a simţit aici ca acasă. Mama lui şi cu ei s-au mutat dintr-un loc în altul, dar au rămas aici – la 13 Ulmi, vreau să spun. De ce? Ce se întâmplă aici?

— Cum a numit fantoma acel lucru?

— Atingerea lui Dumnezeu, i-am spus, încercând să nu mă trădez. Nu voiam ca Linc să afle cât de tare îmi doream să ştiu ce însemna acel lucru. Voiam să-l găsesc pe fiul lui Linc, şi am început să cred că o să reuşim, dar ceea ce îmi doream, într-adevăr, de mult timp, era să-mi găsesc soţul şi pe Bo. Atingerea lui Dumnezeu, m-am gândit, şi încă o dată m-am întrebat ce ar fi putut însemna.

— Fără masaj, a spus Linc în timp ce ne îndreptam spre 13 Ulmi. Mâine o să merg la biserică şi o să vorbesc cu oamenii.

Nu am spus nimic... Ultimul lucru de care aveam nevoie era ca el să meargă la biserică şi să pună întrebări. De ce

cei de la biserică au spus că femeia omorâtă în accidentul de maşină a fost Lisa Henderson când nu a fost aşa? Ar fi întrebat el. De unde ştia Linc că altă femeie a fost omorâtă? s-ar fi mirat ei. Ziarele n-au scris că ea ar fi avut un copil, atunci de ce ar fi întrebat Linc despre copil?

Nu, era mai bine ca Linc să mă lase să-mi folosesc abilitatea, să aflu ce puteam în felul meu, pentru ca oamenii să nu devină mai suspicioşi decât erau. Până atunci, datorită părului meu negru, nimeni nu mă suspectase a fi femeia despre care citiseră. În plus, asta a fost în ştirile de ieri. Dar cunoşteam câteva femei care presupuneau că Linc nu era cine pretindea el că este, ci, într-adevăr, bărbatul de la televizor.

Nu m-am furişat în spatele casei, ci am sunat la sonerie. Mi-am frecat ochii să-i fac să pară roşii, ca şi cum aş fi plâns din cauza „situaţiei de urgenţă din familia mea”, am mulţumit femeii care mi-a deschis şi m-am dus direct sus, în patul meu.

Aş fi vrut să fac un duş mai întâi, dar am simţit nevoia să mă aşez şi să meditez. Cum să-l ajut pe Linc să nu fie descoperit? Am pus o pălărie peste camera de luat vederi din ghirlandă, dar am lăsat microfoanele deschise. Nu vor auzi nimic de la mine.

LINC
12

Eram sigur că Darci mi-a făcut-o iarăşi. Eram hotărât să nu fac masaje, dar a doua zi n-am avut încotro. Am avut parte de o groază de solicitări, iar eu nu mă pricepeam la aşa ceva. Doar pe Alanna o masasem şi asta ca să facem sex, dacă-mi amintesc exact. Dar sexul începea să fie o amintire vagă.

Ungeam cu ulei corpuri goale, care îşi pierduseră forma şi nu mai erau atât de atrăgătoare, dar erau totuşi ale unor femei şi eu... ca şi cum aş fi fost burlac de ani buni. Cu toate astea, nu eram câtuşi de puţin atras de ele.

În ansamblu, toată treaba era atât de ciudată, încât ştiam că e o vrăjitorie a lui Darci. „Vicleană, manipulatoare, dominatoare”, am mormăit eu.

— Ai spus ceva? întrebă femeia de pe masă.

— Spuneam doar că loţiunea asta de levănţică miroase divin.

Ăsta era alt lucru pe care mi-l făcuse. Mă simţeam atât de puţin bărbat, încât cu siguranţă era o vrajă a lui Darci.

Pe când îmi ungeam mâinile cu uleiul cu aromă de levănţică şi mă pregăteam s-o masez pe „Marea Albă” proptită în faţa mea, m-am gândit că aş fi fost în stare să o omor pe Darci. S-o strangulez cu o panglică de satin roz.

La cină eram atât de furios încât nici nu suportam să mă uit la ea. În drum spre masă m-am tot fâţâit făcând pe grozavul, până când o femeie a spus: „Ce păcat!”, iar cealaltă a răspuns: „Nu-i aşa?”

Pe când părăseam sufrageria, am ajuns în spatele lui Darci şi i-am atins umărul: astfel i-am putut trimite mii de imagini ale celor mai oribile morţi pe care mi le puteam închipui.

— Vrajă pentru douăzeci şi patru de ore, a şopti ea şi s-a îndreptat spre bibliotecă împreună cu ceilalţi.

Părea că „ceva special” era doar o altă şedinţă de spiritism. Am căscat şi mă gândeam să mă retrag. Poate o să intru într-un bar şi o să găsesc vreun muncitor să-mi ţină companie. „Omoar-o”, mi-am spus.

M-am îndreptat spre uşă, dar două femei m-au înhăţat de mâini şi m-au împins în bibliotecă. Trecând pe lângă Darci, mi-am îngustat ameninţător ochii. Ea mi-a zâmbit şi mi-a trimis un sărut.

Câteva minute mai târziu, şedeam toţi în jurul mesei

mari din bibliotecă, aşteptând. Sufeream, pentru prima oară în viaţă, de plictiseală.

În încăpere a intrat o femeie înaltă, zveltă, cu părul blond, de culoarea mierii, ce-i ajungea până la talie. Purta o pereche de pantaloni negri, strâmţi şi o cămaşă mică, neagră, parcă pictată pe trupul său perfect. Dacă aş fi fost eu însumi, aş fi sărit şi i-aş fi oferit imediat un scaun... Dar dată fiind situaţia, mi-am privit unghiile şi am spus:

— Clairol sau L'Oreal?

Moartea ar fi fost prea bună pentru Darci.

Blonda m-a privit de sus până jos, şi apoi m-a concediat fără să-mi acorde nicio importanţă.

Oh, da. Cu siguranţă o s-o omor pe Darci.

În orice caz, chiar şi în starea în care mă aflam, i-am putut simţi tensiunea. Era oare acea lipsă de masculinitate indusă de Darci sau devenisem atât de familiarizat cu ea, încât o simţeam?

Am privit-o pe Darci şi am văzut-o căscând ochii mari. Arătau ca ochii celeilalte femei, dar la Darci nu mai văzusem o asemenea privire. Chiar şi atunci când se uita la Devlin, cel care-şi schimba forma, era calmă.

M-am speriat, dar Darci acţiona ca şi cum ar vedea şi ar vorbi cu fantomele în fiecare zi – aşa cum, probabil, şi

făcea.

Am încercat să pătrund adânc în mine însumi, să aduc la suprafaţă orice magie voodoo pe care vrăjitoarea Darci o îndreptase asupra mea.

Hmm, am gândit eu. Oare chiar avea puterea de a mă transpune în rolul cuiva? Am simţit cu adevărat că am fost un personaj?

Pentru câteva minute, mintea mea a hoinărit spre criticii care bat câmpii despre performanţa mea strălucitoare spunând că „Lincoln Aimes a fost Othello”.

Mi-am revenit din visare şi mi-am dat seama că Darci nu căsca ochii la femeie, ci la globul mare din sticlă pe care îl ţinea în mână. Ce grozav, gândeam eu. Nici chiar Hollywood-ul nu folosea globuri de cristal. Dar iată... Acesta era de mărimea unei bile de bowling, din sticlă foarte transparentă la margine, dar opacă în interior. „Norii” dinăuntrul globului s-au luminat când pe frumoasa mână a femeii a apărut o rază de aur. Asta este, oare, manichiura franceză?

Darci privea globul de cristal, fără să clipească. Vă rog, gândeam, să-mi spună cineva că acel lucru nu este real. Darci putea deja să facă lucruri nepermise celorlalţi, dar dacă avea un obiect magic care-i sporea puterea...

M-am hotărât să nu mă las atras de aceste gânduri, fiindcă nu mai eram eu însumi. Dacă-mi amintesc bine, ideea unei aventuri mă excita.

Blonda s-a prezentat. Se numea Ingrid. A luat loc în capul mesei, a pus globul de cristal pe o bancheta din lemn de trandafir şi şi-a aşezat mâinile deasupra. Abia m-am stăpânit să nu bombăn. Aceasta era o scenă dintr-un film prost, de dinaintea sonorului.

Am încercat să-i atrag atenţia lui Darci, dar nu am reuşit. Era atât de captivată de acea bilă de cristal, atât de concentrată asupra ei încât mă aşteptam ca globul să explodeze.

DARCI

13

Femeia care intrase în bibliotecă era cea care pătrunsese în casa lui Linc şi îi furase actele din dormitor. Am ştiut asta din clipa în care am văzut-o.

Tot ea l-a omorât şi pe impresarul lui. Nu intenţionase să o facă, ci doar să distrugă urmele fiului lui Linc. S-a dus la impresar şi i-a spus că vrea să devină actriţă. A flirtat cu

el, apoi au băut o cafea împreună. În timp ce el era în dormitor, a strecurat un sistem exploziv în birou. L-a programat special pentru dimineaţă devreme, ca să-i distrugă doar biroul. Din nefericire, impresarul a adormit pe canapea în seara aceea şi a murit inhalând fum. L-am văzut cu ochii minţii bând câteva pahare şi sforăind apoi zgomotos. Nici măcar nu s-a trezit şi a murit din cauza fumului înainte ca flăcările să ajungă la el.

Femeia ştia cine era Linc. Faptul că era homosexual, nu părea să o surprindă şi, de altfel, din felul în care se purta el, mi-am dat seama că exagerasem puţin când îi indusesem starea aceea.

Ceea ce m-a deranjat a fost faptul că ea nu şi-a făcut griji că Linc era acolo. Se aştepta la asta? Avea poate ceva sau pe cineva care putea contracara orice ar fi făcut Linc? De ce era atât de sigură că prezenţa lui Linc nu conta?

Am încercat să privesc în mintea ei cât am putut mai bine şi m-am străduit din răsputeri să aflu unde era copilul, dar n-am văzut nimic. M-am gândit că ea nu ştie.

Gândind la rece, m-am întrebat dacă ea a fost cea care i-a trimis lui Linc mesajul. „Puştiul tău a dispărut”. Să fi vrut să-l atragă spre ea? Şi, dacă da, de ce?

Toate aceste informaţii, toate aceste întrebări mi-au

venit în minte, în clipa în care m-am uitat în ochii ei. Am avut viziuni în privinţa ei la fel de clare ca şi cum aş fi văzut un film.

În secunda următoare, atenţia mi-a fost atrasă de ceea ce avea ea în mâini. Era un mare glob de cristal. Părea ceva luat dintr-un magazin cu flecuşteţe, dar conţinea ceva care avea putere – o mare putere. Atingerea lui Dumnezeu? m-am întrebat. În clipa aceea, am ştiut că acel glob trebuia să-mi aparţină. Dacă voiam să-mi mai văd vreodată soţul şi pe Bo, trebuia să-l am.

Am fost nevoită să stau aproape două ore lângă o falsă ghicitoare. A trebuit să le ascult pe femei spunând că dăduseră prea mult şi că ar fi trebuit să se gândească mai mult la ele însele.

Fiecare femeie a fost de acord cu asta şi dacă nu aş fi fost atât de preocupată să mă uit la glob, aş fi putut să le fac să tacă.

Indiferent ce era în interiorul acelui glob, i-a dat femeii câteva indicii deoarece a spus câteva lucruri despre viitorul femeilor. Am simţit că a văzut mai multe decât spunea. O femeie va muri înainte de a trece un an. Din moment ce am simţit că nu era bolnavă, m-am gândit că s-ar putea să fie un accident. Îngrid i-a spus femeii că ar

trebui să se distreze mai mult, să plece într-o vacanţă mai lungă, să facă trei lucruri pe care a visat întotdeauna să le facă, dar nu le-a făcut.

Eram curioasă ce îi va spune lui Linc. L-a povăţuit să acorde carierei lui o atenţie totală. Erau multe lucruri „puse deoparte” pentru el. Dacă nu reuşea de prima dată, trebuia să-şi scoată din cap pe oricine şi orice. Să nu lase nimic să-i distragă atenţia. Un singur telefon i-ar putea schimba viaţa.

M-am uitat fix la Linc să văd dacă se grăbeşte să se întoarcă în cameră şi să sune la aeroport, dar s-a uitat la femeie cu o sprânceană ridicată.

— Şi să părăsesc toată această frumuseţe? a spus el. Nu aş putea.

M-am uitat în altă parte pentru a-mi ascunde zâmbetul. Dar Ingrid nu şi-a ascuns supărarea.

— Cât despre mine? am spus, în sfârşit, uitându-mă fix la ea, ca s-o fac să gândească ceea ce voiam eu.

Şi-a mişcat mâinile deasupra globului, antrenând „norii” din interior. Mi-a spus ceea ce-mi doream să aud: că am găsit ceea ce căutam. Felul în care mi-a spus-o m-a făcut să mă uit la ea. Se referea la bijuteriile pe care se presupunea că le căutăm sau la fiul lui Linc? Sau la soţul

meu? Pe măsură ce înaintam în noapte, observam cum puterea mea asupra lui Linc dispărea. Se uita la Ingrid cu interes, iar la mine întrebător. În cele din urmă, micile pahare cu lichior verde au fost servite, iar femeile le-au înşfăcat cu nerăbdare.

— Aceste lucruri sunt mortale! au spus ele, chicotind, şi încă o dată m-am întrebat de ce erau acolo. Locul nu era prea grozav pentru o staţiune şi cele două şedinţe de spiritism nu meritau şederea acolo. Ce ştiau ele şi eu nu ştiam? Când am sunat să fac rezervarea a trebuit să folosesc multă „putere de convingere” pentru a-i determina să ne primească pe mine şi pe Linc.

Întinzându-se peste masă, Linc mi-a atins mâna pentru o secundă, pretinzând că înlătură o scamă. Atingerea lui mi-a spus că voia să schimbe paharul de lichior cu Ingrid. Am dat uşor din cap şi în secunda următoare am început să râd şi am aruncat paharul de lichior cât colo. Gestul a provocat agitaţie şi zgomot, încât nimeni nu a observat că Linc a schimbat paharul lui cu cel al lui Ingrid.

Nemaicontenind cu scuzele, am îngenuncheat să strâng cioburile paharului spart. Supărată pe stângăcia mea, Delphia a apăsat pe un buton aflat pe perete şi a chemat-o pe servitoare. Când m-am ridicat, Linc a dat din cap către

mine. Îngrid băuse lichiorul în care se afla drogul.

Zece minute mai târziu toată lumea era somnoroasă, aşa că ne-am grăbit spre dormitoare. Delphia mi-a spus că o să-mi trimită sus un pahar cu lapte cald sperând că mă ajută să dorm. Pentru cât timp? eram tentată să întreb.

O dată ajunsă în camera mea, am acoperit camerele de luat vederi, dar nu am îndrăznit să reduc la tăcere microfoanele de frică să nu pornesc alarma, apoi m-am îmbrăcat. Era ora unsprezece când Linc s-a căţărat la balconul meu şi a intrat în cameră. Ne-am îndreptat spre uşă, iar Linc a pus mâna pe umărul meu ca să-i pot citi gândurile. Îmi spunea cât de mult mă place în costumul meu negru de pisică. Mă făcea să râd pentru că era fericit că nu mai simţeam pe altcineva în afară de el.

O dată ajunşi în hol ştiam că suntem mai în siguranţă – nu în siguranţă deplină, dar mai în siguranţă. După ce se descoperise că intrarea în subsol fusese forţată, vigilenţa în casă fusese sporită.

— Lasă-mă să ghicesc, a şoptit Linc.

— Vreau globul lui Ingrid. E ceva în el.

— Găseşte-i camera şi o voi convinge. Chiar dacă îmi va lua toată noaptea.

Am râs în timp ce mergeam în vârful picioarelor pe

coridor în căutarea camerei lui Ingrid. Mă asigurasem că nu părăsise casa. Ne furişam şi încercam o uşă după alta.

În faţa uneia dintre ele am sărit înapoi.

— Ce este? a şoptit Linc.

— Este camera Ameliei, iar ea este încă aici.

— Încă? Ce înseamnă asta? S-a oprit. Amelia?

— Da. Ea.

— Este moartă, dar e încă aici. Eu de ce nu ştiam asta?

Când am ajuns în pod, am simţit-o pe Ingrid şi ceea ce era în globul ei. Ştiam că dormea, iar globul era acolo. Mă atrăgea de parcă era un magnet, iar eu o bucată de metal. Uşa era încuiată.

— Păcat, Pappa Al nu e aici, am spus, rezemându-mă de uşă, frustrată.

— Urmează-mă, a spus Linc. A luat-o pe hol, până în dreptul unei ferestre. Când a sprijinit un scaun de zid, am ştiut ce voia să facă.

— Este prea periculos, am spus. Nu poţi...

Nu era nicio alarmă la ferestrele de la ultimul etaj, aşa că Linc a deschis-o ca să urce pe acoperiş. A rămas o clipă pe loc, cu un picior afară şi a spus:

— Ce zici de un sărut de adio?

— O să te sărut dacă mori în braţele mele.

— Ce încurajator, a spus el în timp ce dispărea pe acoperiş.

M-am urcat pe scaun, am scos capul afară şi m-am folosit de toată puterea mea pentru a-i ghida paşii în timp ce înainta puţin câte puţin chiar de-a lungul acoperişului abrupt. Într-un loc jgheabul nu era fixat şi era gata să cadă, dar m-am concentrat mult şi am împiedicat lucrul acesta.

— Vrei să încetezi cu asta? a spus Linc de pe acoperiş. Mă faci să mă doară capul.

— Scuze, am zis şi am încercat să mă calmez. Tatăl meu şi cu mine trebuia să ne calmăm pentru a nu răni oamenii. Când lui Linc îi cursese sânge din nas, fusese primul lucru violent pe care îl făcusem de la povestea cu vrăjitoarele din tunel.

Când Linc, ţinându-se de marginea lucarnei, a privit printr-o fereastră, am simţit că ajunsese la Ingrid. A mimat că ea doarme. Timp de o secundă am intrat în panică. Dacă fereastra era încuiată? Dar nu era, şi Linc a deschis-o cu uşurinţă şi s-a strecurat înăuntru.

Mi-am retras capul şi am început să-l ghidez prin cameră. Ştiam că nu erau camere de luat vederi în încăpere.

Deodată, am făcut ochii mari. Ea era trează!

Mai rău, îl văzuse pe Linc. Eram copleşită, gândindu-mă la problemele ce vor rezulta din asta. Îl vom mai găsi vreodată pe fiul lui Linc, acum? Voi...

Dar nu trebuia să-mi fac griji deoarece, fără un sunet, fără un cuvânt, Linc s-a strecurat în pat lângă ea şi începuse deja să facă dragoste cu ea.

Erau momente când îmi uram cu adevărat abilităţile. Îi puteam vedea pe cei doi la fel de clar ca şi cum aş fi fost în cameră cu ei. Linc iubea femeile şi le dăruia ceea ce îşi doreau. Dacă ele voiau să se mişte repede şi puternic, se conforma.

Ingrid dorea mişcări lente, senzuale. Poate din cauză că petrecusem atât de mult timp cu Linc sau poate pentru că eram legaţi într-un fel, puteam simţi ce simţea el. Cerule! Puteam simţi şi ce simţea ea.

Am închis ochii şi m-am sprijinit de perete. Mă împotrivisem cu tărie ideii de sex de-a lungul ultimului an. Refuzasem să-mi amintesc mâinile lui Adam pe corpul meu, gura lui pe pielea mea. Nu voiam să-mi amintesc nici măcar căldura lui, pielea lui aproape la fel de închisă ca a lui Linc.

Dar acum, legată de cuplul ce făcea dragoste de

cealaltă parte a zidului, îl puteam simţi pe Adam, simţeam gura lui pe pieptul meu, mâna lui fremătând. Îi simţeam buzele pe abdomenul meu, mâinile pe coapsele mele, mişcându-se în sus, mângâind, alintând, înnebunindu-mă de dorinţă. Când m-a pătruns, m-au lăsat picioarele şi am alunecat de-a lungul peretelui, simţindu-l pe Adam, mirosindu-l.

Adam, am şoptit. Adam al meu.

Am rămas acolo cu picioarele depărtate, simţind mângâierile soţului meu ca şi cum ar fi fost cu mine. Puteam simţi fiecare mişcare pe care o făceau Linc şi femeia blondă, mâna ei pe pielea lui, unduindu-se peste muşchii pieptului, coborând înspre abdomenul lui plat. De când îl cunoscusem, refuzasem să remarc frumuseţea lui Linc, refuzasem să conştientizez sexualitatea lui debordantă, dar acum... Acum era ca şi cum eu eram în acel pat cu el. Eu eram cea care îi mângâia coapsele, căreia îi alunecau mâinile peste fesele lui. Eu eram, cu braţele deschise spre el, aşteptând să mă pătrundă.

— S-ar putea numi adulter?

Am deschis brusc ochii şi am fost copleşită de ruşine. Am apropiat picioarele, am închis gura care aştepta sărutări şi am încercat să mă ridic, dar genunchii mei erau

atât de slăbiţi încât m-am împiedicat.

— Cine eşti tu? am întrebat cu o voce răguşită. Oh, tu, am spus. Era Devlin – sau cel puţin acela era numele pe care îl aveam în minte. De această dată era îmbrăcat în haine scoţiene, de la pantofi la panglicile ce îi strângeau la spate părul lung şi cărunt. Ce vrei?

M-am aşezat pe bancheta de la fereastră. Eram foarte încurcată că am trăit o asemenea fantezie erotică, dar şi furioasă că am întrerupt-o.

— E o chestiune filosofică, a zis el, plimbându-se cu mâinile la spate. Este, oare, adulter să fii în pat cu un bărbat care nu este soţul tău, dacă o faci doar în imaginaţie?

— Sigur că nu.

Încercam să-mi netezesc părul şi-mi doream să fi avut mai multe haine pe mine decât costumul caraghios de pisică. Mi-am încrucişat braţele peste piept, fiindcă sfârcurile mele erau încă tari. Puteam să simt ce făceau Linc şi Ingrid dincolo de zid, dar asta nu mai însemna nimic pentru mine. Erau acolo de ore întregi şi doream... doream să simt excitaţia.

— Cine eşti şi ce vrei? m-am răstit la Devlin. Şi de ce le era sclavilor aşa de frică de tine?

— Pentru că îşi cunoşteau stăpânul, a zis el.

— Egoismul tău este fără limite.

— De ce nu se teme de mine o persoană atât de delicată ca tine?

— Corp mic, minte multă, am spus. Simţeam în continuare ritmul mişcării lui Linc şi a femeii.

— Acum cine este egoist? a întrebat Devlin, dar părea mulţumit de mine.

S-a aşezat alături pe banchetă, ceea ce mă deconcerta fiindcă trupul său aproape că a trecut prin mine. M-am mişcat peste el.

— Ce viaţă amărâtă ai, spuse el pe un ton prietenesc. Cu puterea minţii tale, trebuie să... Spune-mi, cât de mult foloseşti din ea? Cincizeci la sută?

Nu i-am răspuns, dar începusem să mă relaxez. Acest bărbat era mort, era o fantomă, chiar dacă una sinistră, care-şi putea schimba înfăţişarea ori de câte ori voia. Cu alte cuvinte, era un bărbat sau un lucru care era mai ciudat decât mine.

— Cam zece la sută, am spus. Pot să experimentez pe tine? De câteva ori avusesem de-a face cu fantome furioase care nu voiseră să părăsească locul. Şi câştigasem întotdeauna.

— Să-ţi arăt ce pot eu să fac? întrebă el pe un ton amical.

Nu voiam, dar am simţit că nici el nu voia să vadă ce puteam eu să fac. Tata spunea că dacă m-aş folosi vreodată de toată puterea mea...

— Unde este fiul lui Linc? am întrebat.

Devlin s-a ridicat şi s-a rezemat de perete. Patul în care Linc şi Ingrid făceau dragoste se sprijinea de perete. El a închis ochii o clipă.

— A, îmi amintesc acele zile. Îmi amintesc o fată în 1206. Era...

În timp ce vorbea, zidul a început să dispară. La început un mic cerc care s-a lărgit până am putut să-i văd pe Linc şi pe Ingrid în pat. Erau frumoşi împreună; el avea pielea palidciocolatie, iar a ei era de culoarea smântânii.

Una era să-i simţi făcând dragoste şi altceva să faci un zid să dispară şi să vezi, realmente, ce se întâmpla. M-am concentrat asupra zidului şi l-am făcut să reapară.

Devlin, încă înclinat spre locul unde fusese zidul, a deschis ochii şi a văzut, cu surprindere, zidul revenind.

— Tocmai încercam să mă bucur de privelişte, a spus el.

Nu am răspuns, ci am continuat să refac zidul.

— O, deci vrei război, nu-i aşa?

Dacă ne-ar fi văzut cineva, cu siguranţă că arătam ca în filmele de desene animate, fiindcă amândoi aruncam priviri furioase spre zid. Am început să umplu gaura, ea s-a lărgit apoi, şi iar s-a umplut, şi iar s-a lărgit.

Linc a fost cel care ne-a oprit. Credeam că ceea ce făceam eu şi Devlin cu zidul nu putea fi văzut de... De cine? De muritori? De oamenii obişnuiţi? De ceilalţi?

Dar Linc a văzut peretele apărând şi dispărând. Mai rău, el m-a văzut pe mine şi poate pe Devlin, stând acolo şi spionându-l.

Devlin a râs şi zidul era, din nou, solid.

— Ştiai că poţi face asta? a întrebat el.

Am încercat să-mi depăşesc tulburarea şi să-l determin pe Linc să uite ceea ce văzuse.

— N-am idee, dar nu cred că o pot face dacă n-o începe altcineva. M-am concentrat, dar nu am mai putut mişca zidul. Spre deosebire de fiica şi nepoata mea, nu puteam mişca obiecte. Nu am această putere.

— Ah, a exclamat el într-un mod care m-a enervat.

— Ce înseamnă asta? L-am privit intens. Nu ai răspuns la niciuna din întrebările mele.

— Ba da! a spus el, ofensat. Ţi-am spus cum să găseşti copilul.

— O, da, ghicitoarea ta. Atingerea lui Dumnezeu se află în bila de cristal?

— În asta? A deschis puţin zidul astfel încât să pot vedea o geantă de piele pentru mingi de bowling, iar înăuntru, globul. Apoi a închis zidul.

— Ea nu ştie că globul are puteri magice. L-a găsit în subsol şi l-a luat să joace bowling.

— Ea a spart casa lui Linc şi a furat actele. Ea l-a ucis pe impresar.

Devlin s-a îndreptat spre fereastră, a luat o cutie cu bomboane de ciocolată Godiva şi a deschis-o.

— Vrei una?

Am ezitat.

— Te temi de calorii?

— Nu, de otravă.

— Darci, dragă Darci. Încă nu ţi-ai dat seama că am fost trimis aici să te ajut?

— Trimis de cine?

— De Cel Bun. Mi-a întins din nou cutia şi am luat o bomboană. Nu eram sigură dacă era reală sau doar o iluzie, dar avea gust bun.

— De ce m-ai ajuta să-mi găsesc soţul?

— Ştii de ce ţi s-au dat puteri magice, nu-i aşa?

— Pentru pacea lumii?

Devlin a chicotit.

— Mai mult sau mai puţin. Ai învins răul prin rău. Tu...

— Eu nu sunt răul.

— Nu, dar ai puteri care, ajunse pe mâini greşite, ar putea cauza un mare rău. Ştii de ce a fost răpit soţul tău?

Am vrut să ţip. Să-l strâng de gât şi să strig „De ce?”, dar n-am făcut-o. Sufocată, parcă, am scos un slab:

— De ce?

— Bun autocontrol, a spus el, luând mâinile de pe cutia de ciocolată care a rămas plutind în aer.

O cutie care plutea în spaţiu mă irita, aşa încât am tras cutia spre bancheta de la fereastră, dar aceasta a dispărut pe neaşteptate.

— Ar trebui să le cunoşti pe fiica şi pe nepoata mea, am mormăit eu.

— Cine crezi că le-a învăţat cum să-şi facă ursuleţii să danseze din buric?

Am făcut un pas spre el.

— Dacă le faci vreun rău, eu...

Dintr-odată, m-am trezit în interiorul unei cuşti de fier, veche şi jegoasă, ca o lemniţă medievală. Simţeam oamenii din spatele meu, mirosul trupurilor lor nespălate,

teama lor. Refuzam să cred că e adevărat. M-am concentrat, iar oamenii au dispărut Credeam că pot face să dispară cuşca dar, râzând, Devlin a fost cel care a luat-o de acolo.

— Ai puţine puteri, acum, dar ai putea avea mai multe.

— De ce? am spus. De ce au fost luaţi Adam şi Bo?

— Pentru tine, desigur. Pentru ca tu să nu fii distrusă de ei. Corpul lui îşi pierdea conturul, devenind din ce în ce mai puţin vizibil. Puterea îţi poate fi luată. Vrăjitoarea ştia asta. Darci, puterea ta trebuie sporită, trebuie să-ţi întăreşti forţele ca să câştigi.

Devenise doar o imagine ştearsă. M-am concentrat, dar el a rămas în aceeaşi stare. M-am străduit mai mult, iar el a râs.

— Nu încă, Darci dragă. Nu încă. Când mă vei putea împiedica să părăsesc camera, atunci vei fi pregătită. Vei fi pusă la încercare. Vei avea suficientă putere?

Şi cu asta a dispărut.

M-am aşezat pe locul de la fereastră. După ce ucisesem oamenii din tunelul din Connecticut, fusesem atât de epuizată încât ajunsesem în spital. M-am răsucit spre perne şi am închis ochii.

Tot ce îmi doream era o viaţă normală. Îmi doream un

soţ şi doi copii. Nu voiam să vorbesc cu oamenii care se materializau şi se dematerializau pe neaşteptate. Nu voiam să văd cuşti apărând şi dispărând în jurul meu. Nu voiam ca oamenii răi să-şi ucidă semenii pentru ca eu să câştig o putere pe care n-o pusesem niciodată pe primul plan.

Dar cel mai mult nu-mi doream să fiu „testată”. Oare ce apăruse în media fusese un test? Eram în stare să suport să fiu atât de prost înţeleasă, atât de urâtă de ceilalţi, când eram nevinovată? Nu puteam să mă apăr şi nici cei care mă iubeau nu mă puteau apăra. Oamenii din jurul meu râdeau de ceea ce considerau extrema mea zgârcenie. Într-o noapte, la ştiri, a apărut un individ care se credea amuzant. Prezentatorul spunea: „Dă-te la o parte, Scots, acum avem Darci”. Spunea că un cuvânt nou intrase în limba engleză. „Scots”, adică „scoţian”, sinonim cu „zgârcit”, fusese înlocuit „Darci”, ca în expresia „Nu fi Darci. Îţi poţi permite”.

Adam voise să le spună oamenilor că strânsesem fiecare bănuţ fiindcă doream să plătesc datoriile oamenilor din Putnam, dar nu l-aş fi lăsat. Nu puteam să-i bag pe oamenii din oraş într-o asemenea încurcătură. Adam a spus că eram şantajată. „Băiatul îţi oferea şapte milioane

de dolari în schimbul virginităţii”.

M-am abţinut să-i spun că el mă făcuse să-mi risc viaţa pentru virginitate. În orice caz, ultimul lucru de care aveam nevoie era „testarea ’. Testare pentru ce? Că eram un om bun? Dumnezeu să mă ierte, dar ca să-mi aduc familia înapoi, eram în stare să trec de „cealaltă parte”.

Chiar dacă gândeam asta, ştiam că nu era adevărat.

Stăteam la fereastră şi încercam să înfrânez sentimentele de autocompătimire. Linc şi Ingrid erau încă în cameră. Bietul Linc, era atât de excitat încât părea că nu va mai ieşi niciodată din starea asta.

O parte din mine gemea: „Dar eu? Dar dorinţa mea?”

Încet, m-am îndreptat spre uşa camerei. Poate că aş putea face o mică gaură în zid, prin care să mă strecor şi să iau globul. Sau poate aş porunci uşii să rămână descuiată. Dar nu am încercat.

Tot gândindu-mă aşa, am apucat mânerul. „Oh”, am spus când s-a deschis. Deşi Ingrid îl storsese pe Linc ca pe o lămâie, el îşi amintise să deschidă uşa pentru mine, partenerul lui.

Încercând să nu fac niciun zgomot, m-am furişat înăuntru în genunchi. Cu toate astea, Linc m-a văzut. Am simţit ochii lui aţintiţi asupra mea. Nu suportam să-l văd în

pat cu o femeie. Am încercat să nu aud zgomotele de plăcere pe care le scotea femeia, să nu simt ochii lui Linc asupra mea. Am smuls geanta de pe podea, apoi am văzut un iepure vechi din metal pe cămin. Am deschis geanta, am scos globul şi am băgat iepurele. Dacă mi-aş fi folosit puterea, aş fi putut s-o opresc pe femeie să se uite în geantă şi să vadă că globul lipsea. De fapt, dacă aş fi insistat, aş fi putut să o fac să piardă geanta. Poate că dacă la plecare uşa din spate a maşinii ei ar fi fost descuiată, la o curbă strânsă tot bagajul ei s-ar fi rostogolit afară, şi apoi în josul văii, până în lac.

Am luat globul şi am fugit în jos pe scări, înapoi, în dormitorul meu. Voiam să mă îndepărtez cât mai mult de Linc şi de cameră aceea. Când m-am întors în camera mea, pe de o parte voiam să aflu ceva în legătură cu globul, pe de alta voiam să dorm. Somnul a câştigat. Am pus globul în mijlocul patului, sub pătură, pentru a-l menţine cald, apoi am făcut, pe îndelete, un duş rece. Simţeam nevoia să-mi răcoresc corpul de ceea fierbinţeala pe care mi-o stârnise Linc.

Am ieşit de la duş, am pus pe mine un capot lung, din bumbac. Mi-era atât de frig încât tremuram când m-am băgat în pat. Am luat globul, l-am aşezat pe abdomenul

meu, mi-am pus braţele deasupra şi am ridicat picioarele. Nu m-am mai simţit atât de bine de când petrecusem ultima noapte cu soţul meu. Orice ar fi fost înăuntrul globului, îmi doream acel lucru. Nu, chiar aveam nevoie de el. Mai mult, simţeam că şi acel ceva avea nevoie de mine.

Nu pot să fac asta, a spus Linc. Era după-amiază, la ora două, iar noi eram în aripa rezervată sclavilor. Linc nu putea să spargă globul. Folosise un ciocan, apoi un baston de cauciuc armat cu fier, dar globul rămăsese întreg.

Stăteam pe jos, înconjurată de dosare şi le parcurgeam unul câte unul.

Dimineaţa, la micul dejun, Linc fusese somnoros, dar atât de fericit încât eram aproape geloasă. Vraja nonmasculinităţii dispăruse, aşa încât redevenise el însuşi, flirtând nebuneşte cu toate femeile. Săruta mâini şi obraji şi spunea că murea de dorul de a simţi trupurilor lor goale din mâinile lui. Nu am intervenit pentru că mă gândeam la altceva. Doream să mă întorc în camera mea să văd ce puteam afla despre globul de cristal.

Delphia m-a oprit, după micul dejun şi m-a întrebat pe un ton hotărât când plec. Nu Linc, ci eu. Am simţit că plănuia să-l roage pe Linc să rămână. Când i-am atins mâna, am putut vedea că îşi imagina o fotografie a lui în

broşura lor de prezentare. Frumosul Linc ar atrage, desigur, mai mulţi oaspeţi şi mai mulţi bani. Ar fi în stare chiar să-l vândă pe Linc?

Mi-am folosit puterea pentru a o face să mă lase în pace, astfel încât am putut merge în camera mea să cercetez globul. Am încercat ore întregi, dar degeaba. Nu am putut să intru în legătură cu puterea pe care o simţeam înăuntrul lui. Am încercat totul. Am reuşit să îl fac să se rostogolească pe podea şi, spre uimirea mea, chiar s-a ridicat în aer câţiva centimetri.

Dar cum n-am reuşit să-l prind la timp, a căzut cu zgomot pe podea. Înspăimântată, am alergat să văd dacă nu s-a spart. O clipă am avut sentimentul că îmi căzuse din braţe propriul copil. Apoi l-am aruncat spre şemineul de piatră. Am ciobit piatra, dar nu suprafaţa globului.

Eram atât de absorbită de ceea ce făceam, încât am uitat unde mă aflam. S-a auzit o bătaie la uşă. Am ascuns globul înăuntrul compartimentului de depozitare al banchetei de la fereastră şi am deschis uşa. Era Narcissa.

— Eşti bine, dragă? Am auzit un zgomot şi... A tăcut, a privit de jur împrejur şi a văzut pălăria mea de soare de pe ghirlandă. Ce pălărie drăguţă, spuse ea, luând-o şi pretinzând că o priveşte. N-am vrea să o stricăm, nu? Cuiul

care ţine ghirlanda ar putea să o găurească. Poate că ar fi mai bine să pui pălăria pe consola căminului.

Deşi nu o invitasem, a rămas în mijlocul camerei, privind în jur şi încercând să ghicească ce făceam acolo, singură.

— Nu vrei să ne însoţeşti? Astăzi vine un florar să ne arate cum să aranjăm florile de primăvară. Şi, mai târziu, vine o femeie să ne înveţe yoga. Ne-ar bucura să fii alături de noi.

Fără să vreau, m-a trecut un fior. Această femeie părea şi vorbea ca un înger, dar ştiam că ea şi sora ei erau foarte rele. Voiam să ţip la ea: „Unde e fiul lui Linc?”

În schimb, m-am prefăcut că izbucnesc în lacrimi şi mi-am acoperit ochii cu mâna.

— Îmi pare atât de rău, Narcissa, am spus. Mi s-au întâmplat câteva lucruri urâte în ultima vreme.

Aşa cum speram, s-a aşezat lângă mine pe bancheta de la fereastră şi mi-a mângâiat mâna. Din nou am simţit curentul electric slab trecând din mâna ei, în sus, pe braţul meu. Nu simţea globul de sub noi? Pentru mine era ca şi cum aş fi stat pe o stea. Îi simţeam căldura şi lumina neobişnuite.

— Ce nu e în regulă, dragă? Poţi să-mi spui orice.

O simţeam că vrea să mă facă să-i spun totul despre

mine, să-i spun cel mai adânc şi întunecat secret. Dar eu voiam s-o fac pe ea să-mi spună cel mai adânc secret al ei.

— Am nevoie de ajutor, am spus blocându-mă pentru moment. Încercam să vorbesc şi să lucrez asupra ei în acelaşi timp. Nu era uşor. Lucrez mai bine dacă îmi induc o stare de meditaţie şi dacă mă concentrez puternic.

— Să te ajut, cu ce anume? m-a întrebat ea. Poţi să-mi spui. Ştiu... multe secrete.

— Nu ca mine, am spus. Şi nu pot spune oricui ce vreau. E prea...

— Prea rău? a întrebat Narcissa mângâindu-mi încă braţul. Mă îndoiesc de asta. Ar trebui să-mi spui. Am auzit multe la viaţa mea.

— Nu prea pot să-ţi spun.

— Atunci lasă-mă să ghicesc.

— Nu am răspuns, mi-am acoperit doar faţa cu mâinile şi m-am concentrat.

— Ai spus că soţul tău a murit, iar acum vrei bijuteriile, dar cred că nu le vrei pentru tine. Încerci să pari sofisticată, dar îţi spun că nu eşti.

M-am uitat brusc la ea.

— Nu contează ce-am văzut, dar ştiu multe lucruri. Delphi spune că am intuiţia a jumătate din femeile lumii.

Părea ca şi cum, invidioasă, Delphia redusese abilităţile psihice ale surorii sale la acel termen perorativ de „intuiţie feminină”.

Narcissa mi-a luat mâna şi-a început din nou s-o mângâie. Instantaneu, am ştiut că nu era interesată de Linc şi nici de alt bărbat. Nu mi-am retras mâna.

— Credinţa mea este că ai crescut într-o mare sărăcie, apoi te-ai măritat cu un om vrednic de dispreţ, în vârstă, pentru banii lui, dar ţapul bătrân a murit şi nu ţi-a lăsat nimic. Ce-a făcut? Şi-a transformat averea în bunuri pe care le-a ascuns?

Mă uitam la ea. Ce o făcuse să creadă că am crescut în sărăcie? Hainele pe care le purtam şi cele trei lănţişoare de aur din jurul gâtului era chiar scumpe. Trebuia să mă calmez căci cuvintele ei mă făceau să-mi pierd concentrarea.

— Eşti îndrăgostită de cineva?

— Oh, da! am spus.

— Înţeleg. Îmi ţinea mâna într-ale ei şi continua să o mângâie. Vrei bijuteriile ca să poţi da banii altcuiva, fiindcă el... ea...?

— El, am spus şi ea a slăbit puţin apăsarea mâinii.

— Acum cere să-l plăteşti, altfel se va duce la poliţie.

— Poliţie, am zis, neînţelegând ce spunea, apoi am rămas ca trăsnită. Dumnezeule, femeia credea că mi-am omorât soţul, iar acum cineva mă şantaja. Trebuia să-l plătesc sau se va duce şi va spune poliţiei. Trebuia să găsesc nişte bijuterii, ca să pot plăti un şantajist. Mi-am acoperit din nou faţa cu mâna. Crimă şi şantaj. Oare şi celelalte femei se aflau aici din motive similare?

— Ştiu, a spus Narcissa. Nimeni nu vine aici până când nu primeşte informaţii despre noi. Noi anunţăm, dar adevărul este că nu putem concura cu alte staţiuni. Îşi plimba mâinile peste pântecele ei mare. Nu pentru bucătăria uşoară şi exerciţii suntem noi cunoscute.

— Atunci faci... faci ceea ce... ce spuneam?

— Putem, da, spuse ea încet.

M-am uitat atât de intens în ochii ei încât ai mei au început să mă doară.

— Când? am întrebat.

— Curând. Au fost şi alţii aici înaintea ta, şi, după cum ştii, putem s-o facem doar o dată pe zi – sau chiar mai puţin.

Mi-am pus mâna pe umărul ei şi-am făcut tot ce-am putut ca să-i citesc gândurile. Din nefericire, tot ce-am putut vedea a fost imaginea plăcintei cu cireşe ce fusese

servită la masă.

— Nu vii jos, să ne ţii companie?

— Sunt puţin obosită. Aş vrea să stau în camera mea şi... i-am zâmbit. Chiar mi-ar plăcea să citesc. Nu ai nişte cărţi care mi-ar abate gândul de la grijile mele?

— Eşti liberă să foloseşti biblioteca. Sunt acolo câteva cărţi excelente despre istoria locului.

— Despre această minunată casă? Mi-era teamă că mă va refuza şi eram sigură că nu voia să se afle adevărul despre străbunii ei. În schimb, ea era cuprinsă de plăcere.

— Ce drăguţ din partea ta că spui asta. Mulţi spun lucruri groaznice despre această casă. Ştii că se numea odată Cei O Sută de Ulmi? Erau o sută de ulmi imenşi pe proprietate, dar, după război, când lucrătorii de pe plantaţie au fost lăsaţi să plece, cheresteaua trebuia vândută. Unul din strămoşii mei a spus că voia să rămână treisprezece ulmi pentru că treisprezece este un număr diavolesc, iar ceea ce yankeii ne făcuseră nouă fusese diavolesc.

Nu am putut replica, pentru că nu credeam că diavolul venea de la yankei.

— Te rog, a spus Narcissa, citeşte ce doreşti. Nici eu, nici sora mea nu suntem cititoare pasionate şi poate că ne

vei spune tu ceva despre istoria familiei noastre.

— Cu aceasta, părăsi camera.

Am încercat să-mi revin. „Sângele va vorbi”, mi-a venit în minte. Dacă nu le place să citească, poate că atât Narcissa cât şi Delphia chiar credeau că în camera încuiată de la subsol se afla istoria familiei lor ilustre. Probabil că strămoşii lor recenţi n-au vrut să le spună adevărul. Chiar dacă ştiau sau nu adevărul, ceea ce făceau acum era la fel de oribil precum ceea ce îi făcuse Ameliei soţul ei.

După ce Narcissa a plecat, m-am pregătit pentru un show în faţa camerelor de luat vederi. Mi-am scos hainele din dulap şi mă gândeam că se îmbrac. Aveam pe mine blugii şi un pulover de caşmir, aşa că m-am uitat la cele două taioare şi la cele trei rochii pe care le adusesem cu mine. Am agăţat-o pe una de stâlpul de la pat, alta de colţul poliţei căminului şi ultima pe ghirlanda de flori care acoperea obiectivul camerei de luat vederi. Cât priveşte camera de luat vederi din baie, ţineam uşa închisă sau aruncam un prosop peste ea.

Când m-am simţit singură, am luat globul de sub bancheta de la fereastră şi am început să mă concentrez.

Pe la prânz nu reuşisem nimic, aşa că am coborât şi când l-am văzut pe Linc i-am spus că trebuia să ne

întâlnim. Cât a durat masa de prânz, el a fost în centrul atenţiei, tachinând toate femeile – şi şi-a anulat toate întâlnirile de după-amiază.

L-am întâlnit lângă locuinţele sclavilor. Ţineam globul la piept şi mă ascundeam cât puteam de bine sub pălăria mea cu boruri largi şi o eşarfă.

— Vreau să forţezi chestia asta să se deschidă, i-am spus, înmânându-i-l.

A scotocit printr-o veche magazie de scule din marginea cimitirului sclavilor şi a găsit câteva obiecte ruginite cu care a încercat să spargă globul, dar nimic, nici măcar nu l-a zgâriat. Între timp, am început din nou să caut prin vechile acte ale sclavilor. Eram dispusă să lucrez în faţa mausoleului, dar Linc a refuzat să stea în cimitir, aşa că ne-am întors lângă locuinţele sclavilor, unde nu puteam fi văzuţi din casă.

— Nu ştiu de ce ţi-e frică, am spus, încercând să ţin pasul cu el. Toate spiritele neliniştite au plecat în căutarea celor dragi, aşa că locul e curat.

— Darci, spuse Linc cu o răbdare exagerată. Majorităţii oamenilor le displac cimitirele, nu ştiu sigur dacă există fantome, dar nu riscă.

— Îţi spun că există fantome, dar aici nu e niciuna.

— Excelent, spuse el, mă bucur că am lămurit treaba asta. Acum hai să plecăm de aici.

— Am crezut că, după noaptea trecută, ai să fii într-o dispoziţie mai bună, am şoptit, dar Linc nu a comentat.

M-am aşezat pe o bancă şi l-am privit cum a pus globul pe pământ sub un copac umbros – unul dintre cei 13 ulmi rămaşi a îngenuncheat şi a ridicat un ciocan vechi deasupra lui.

— Vrei să-mi spui ce făceaţi cu zidul azi-noapte, tu şi acea... acea creatură? Oricât de mult mi-ar plăcea să fiu în centrul atenţiei, sunt momente când nu vreau să am public.

— Aaa... hm...

Linc s-a oprit, cu ciocanul în aer, aşteptând răspunsul meu. I-am dat de înţeles că ar trebui să lovească.

A lovit globul, dar ciocanul aproape că a ricoşat pe sticlă şi Linc a căzut pe spate.

Am râs, dar am tuşit ca să nu observe.

— Din ce e făcută chestia asta? a întrebat.

— Din ceva ce nu vine de pe planeta asta.

Linc părea că vrea să mă contrazică, dar în schimb a zis:

— Sunt multe lucruri pe Pământ care vin de pe alte planete?

I-am evitat privirea. Cât timp crescusem în Putnam, mă simţisem singură.

Nu puteam spune nimănui că vedeam pe cineva care murise.

Nu puteam spune unui copil: „Voi face să te vindeci mai repede”, când vedeam o vânătaie pe obrazul lui. Nu puteam spune unui profesor că omul care locuise lângă şcoală şi crescuse câini fusese de fapt un pedofil, aşa că intenţionam să fac tot ce îmi stătea în putinţă să-l scot din oraş. Nu puteam întreba pe nimeni dacă ar fi trebuit să fac ceva şi dacă da, cum ar fi trebuit să o fac. Şi nu era nimeni care să zică „Bună treabă”, după ce aş fi făcut ceva.

Ca rezultat al lipsei oricărui contact al meu cu oamenii, am irosit mult timp şi energie încercând să fac lucruri pe care nu le puteam face.

Când l-am cunoscut pe soţul meu, de-abia plecasem din Putnam şi ştiam puţine despre puterea pe care mi-o dăruise Dumnezeu. Ştiam că puteam găsi lucruri, dar nu făceam prea mari eforturi. În Putnam, găsisem inele şi doi copii de doi ani rătăciţi, dar niciodată nu avusesem de-a face cu o răpire.

De-abia după ce l-am întâlnit pe Adam şi după ce, prin el, mi-am găsit tatăl, am început să cercetez ce puteam

face. Când un bărbat l-a ameninţat pe Adam cu o armă şi am simţit cu certitudine că avea să-l omoare ca să mă ia pe mine, mi-am dat seama că puteam să paralizez oamenii. Paralizia dura atâta timp cât mă puteam concentra, dar, cu toate astea, nu am putut s-o fac.

De fapt, am folosit-o să... Nu, nu aveam să mă gândesc la cele patru persoane pe care a trebuit să le omor. Da, ştiam mai bine decât oricine altcineva că erau diabolice, dat tot nu voiam să le omor pe ele ori pe altcineva. Dar a trebuit să o fac.

După ce vrăjitoarele muriseră, după ce eu şi Adam ne căsătoriserăm şi ne mutaserăm împreună cu tatăl meu şi cu Bo, tata a început să lucreze cu mine. Se întreba ce poate face fiica lui. Înainte de a ne găsi unul pe celălalt, el îşi petrecuse ani întregi făcând cercetări în privinţa strămoşilor mei, deci ştia că fiecare avusese diferite abilităţi. Unii avuseseră mai multă putere, alţii mai puţină.

De vreme ce tata studiase multe medii, ştia cum să mă testeze.

Am scăpat imediat de acele cărţi de joc stupide. Curând a aflat că îl puteam face să aleagă cercul sau pătratul ori orice altceva voiam eu.

Soţul meu nu ştia – altfel, sunt sigură că ar fi protestat –

că tata şi cu mine mergeam în locuri unde se zicea că există fantome ca să pot vorbi cu ele.

Nu am spus nimănui, dar unii slujitori ai Bisericii mă rugaseră să alung câţiva „demoni”. Întâlnisem mai multe spirite care voiau să facă rău şi am reuşit să le fac să dispară.

În afară de exorcisme şi de ceea ce FBI îmi ceruse să fac, eu şi tata am încercat să ne distrăm puţin. Am mers la câteva muzee, iar el m-a determinat să mă duc în beciuri, să ating câteva lucruri şi să spun ceea ce simt. Am încercat să dezleg câteva mistere, cum ar fi despre Monstrul din Loch Ness, abominabilul Om al Zăpezii şi locul în care se află Osama bin Laden. I-am spus tatii cine era Deep Throat şi cine l-a ucis pe JFK.

A notat fiecare cuvânt al meu în jurnalele lui îmbrăcate în piele roşie pe care le ţinea sub o arcadă în pivniţa casei.

Datorită anilor pe care-i petrecusem cu el şi datorită tuturor cercetărilor, văzusem lucruri neobişnuite, cum ar fi cele aduse pe Pământ de către fiinţe de pe alte planete.

Fiindcă mi-a luat atât de mult timp ca să răspund, Linc a zis: „Las-o baltă” şi a lovit din nou globul de sticlă cu ciocanul.

A pierdut ore în şir cu globul, cum făcusem şi eu. Cum

violenţa lui Linc nu mergea şi mintea mea nu avea niciun efect asupra globului, i-am povestit că, odată, eu şi tatăl meu vizitasem un muzeu şi pe drumul de întoarcere ne oprisem să luăm prânzul într-un orăşel drăguţ. Trecând pe lângă un magazin de antichităţi, simţisem cum ceva mă atrăgea acolo, şi am spus că voiam să intru. Nu mai simţisem aşa ceva înainte, aşa că eram curioasă. M-am gândit că poate e una din acele situaţii când găseşti un tablou de un milion de dolari cu preţul de cincizeci de dolari afişat pe el. Am găsit un omuleţ de ceramică, de vreo câţiva centimetri. Era într-un bol plin de vase şi sticle murdare şi sparte.

Tata nu a fost surprins când am spus, 3 ceva în interior. Când am ajuns acasă, tata, folosind un ciocan, a încercat să-l spargă, dar nici măcar nu a zgâriat ceramica.

Dezamăgit, a examinat obiectul cu lupa şi i s-a părut că observă nişte semne pe el. Omul de ceramică era prea murdar ca să se poată citi ceva, aşa că tata l-a dus la chiuvetă să-l spele.

În secunda în care apa a atins statueta, învelişul de ceramică s-a dizolvat.

— Ce era în interior? a întrebat Linc.

— O cheie.

— De la ce?

— Nu am nicio idee. Doar o cheiţă. Destul de obişnuită. O port la mine împreună cu cheile de la casă şi de la maşină. Dacă vrei, ţi-o arăt.

S-a uitat la mine.

— Crezi că ceramica aceea venea de pe altă planetă?

Nu vorbeam cu Devlin, nici măcar cu tata, şi fiindcă nu doream ca Linc să o ia la fugă de frică, am dat din umeri.

Cine ştie? am spus, privind în lături.

La fel ca în povestea mea, am scufundat globul în apă, dar nu a avut niciun efect. Ne-am dus în bucătăria casei şi am întrebat unde se ţin produsele de curăţenie.

I-am ţinut pe toţi departe cât timp Linc a umplut o găleată mare cu toate chimicalele pe care le-a găsit în bufetul mare şi vechi. Când ne-am înapoiat la locuinţa sclavilor, am vărsat pe glob amoniac, înălbitor, vopsea şi chiar lac de podele. Am izbucnit în râs când Linc a început să lustruiască globul prefăcându-se că se aştepta ca un spirit să iasă din el. Avea public, aşa că a început să joace rolul celui care îşi pune trei dorinţe. Era foarte amuzant, mereu răzgândindu-se în privinţa dorinţelor; am râs din toată inima.

După un timp, a pus globul sub un copac şi a spus:

— Renunţ. Eşti sigură că e ceva înăuntru?

— Foarte sigură.

— Hei! Poate că e vreo broască magică pentru cheia ta...

— Am încercat deja, am spus, cu un suspin. Chiar încercasem tot ce-mi trecuse prin cap ca să sparg globul, dar nimic nu funcţionase.

— Dar actele de vânzare?

— Nu. Nu-mi spun nimic, am zis privind globul.

Linc a tăcut; m-am uitat la el.

— A, vrei să spui, ce am găsit în acte?

I-am întins hârtia care îl declara pe Martin drept tată.

Linc s-a aşezat pe bancă lângă mine ca s-o citească. M-a atins cu umărul ca să simt ceea ce simţea el. Când Linc a atins documentul conţinând numele lui Martin, am ştiut că sunt înrudiţi. Citisem actele mai devreme, dar cred că mersesem prea repede cu lectura, sau poate, cum numai eu atinsesem actele lui Martin, scăpasem din vedere conexiunea.

Documentul era la fel ca toate celelalte. Descria un băiat de vreo şapte ani, cu pielea foarte deschisă la culoare, numit Jedediah, pregătit pentru munca la câmp, care era de vânzare pentru opt sute de dolari. În dreptul

mamei fusese scris „Decedat”, dar în dreptul tatălui fusese trecut doar „Martin”, fără decenţa unui nume de familie. Pe spatele hârtiei era scris de mână „Vândut lui Charles Frazier, în East Mesopotamia, Georgia” şi data.

Câteva momente, Linc a ţinut hârtia, privind peste câmpul ce fusese cândva plin de bumbac. „Pregătit pentru munca la câmp”, spunea hârtia. La doar şapte ani, copilul fusese deja pus la muncă pe câmp.

— Îmi pare rău, i-am spus lui Linc.

N-a răspuns, dar ştiam că îşi imaginează propriul fiu nevoit să muncească pe câmp.

— La început, voiam să-mi salvez propriul copil pentru că era legat de mine. Era vorba despre mine, nu despre el. Dar acum vreau să-l salvez pentru el, pentru că nu merită asta. Dacă are vreo abilitate pe care cineva vrea să o exploateze, e din cauză că i-am transmis-o eu, iar eu o am de la bunica mea.

Şi-a întors privirea spre mine.

— Darci, ce putem face ca să-mi găsesc fiul?

— Nu ştiu, i-am răspuns sincer. Putem să mergem în unele locuri, cum ar fi biserica şi locul accidentului, dar simt că răspunsul e aici, în casa asta. Spiritul acela, sau omul acela numit Devlin, mă face să cred că totul e legat

de soţul meu. Ştiu că e nevoie de ce se află aici – am dat din cap înspre glob – pentru a-l găsi pe Adam, dar ce legătură are fiul tău cu asta?

Mi-am rezemat capul de umărul lui şi Linc, iar el şi-a pus braţul în jurul meu ca şi cum aş fi fost sora lui. Pe de o parte mă bucuram că puternicele lui instincte sexuale se potoliseră pe moment, dar pe de altă parte îmi era dor de privirea lui plină de dorinţă.

Am rămas aşa câteva clipe, apoi Linc a scos o bucată de hârtie din buzunar. Era lista cu ceea ce Devlin spusese că trebuie să facem.

— Le-am dat sclavilor ceea ce îşi doreau. Acum au plecat, deci cum am putea să-i mai întrebăm ceva?

Nu voiam să mă mişc, nu voiam să gândesc. Voiam doar să stau cu capul pe umărul lui Linc şi să simt căldura unui bărbat lângă mine. Dacă aş fi închis ochii şi m-aş fi concentrat, poate, pentru o secundă, aş fi putut să cred că Linc era Adam.

— Nu trebuie să ai pielea închisă la culoare ca să fii sclav, am spus gândindu-mă la Adam şi la Bo – şi la mine. Sclavia nu e o problemă rasială, e pur şi simplu înrobire.

În următorul moment am deschis brusc ochii şi l-am văzut pe Linc privindu-mă fix – iar gândurile lui erau clare.

Toţi sclavii negri plecaseră, dar mai era încă un sclav în casă.

— Amelia, a şoptit Linc.

— Amelia, am răspuns.

LINC

14

Urma să vorbim cu o fantomă!

Îmi place să cred că sunt o persoană curajoasă, dar o urmam pe Darci cu atâta şovăială, încât de-abia mă ţineam după ea.

Trebuia să muncesc din greu, nu să mă gândesc că Darci era cea mai ciudată persoană de pe pământ şi pentru a mia oară mă întrebam cum se descurcase soţul ei cu ea.

Noaptea trecută a fost şi mai ciudată. Darci înnebunise după un glob de cristal aşa încât eu, ca un gentelman ce sunt, am vrut s-o ajut să-l obţină. Mi-am riscat viaţa căţărându-mă de-a lungul marginii acoperişului, furişându-mă în dormitorul unei femei adormite. Am descuiat uşa pentru Darci şi apoi am constatat că femeia aceea era

trează. Îngrid mă privea, mirată, în semiîntunericul odăii.

Ce puteam face? Să-i spun adevărul, că eram acolo să fur globul de cristal? Ar fi chemat poliţia şi aş fi apărut în toate ziarele, ceea ce nu ar fi fost deloc bine pentru cariera mea. Totuşi, dacă aş fi pătruns în cameră s-o fur pe ea, ca să spun aşa, ar fi fost în regulă...

Oricum, nu era nimic altceva de făcut decât să pretind că venisem pentru ea. Adevărul era că eram convins că mă va refuza. În toată viaţa mea, fusesem refuzat doar de două femei: Darci şi mama ei. Dar, cum ele fuseseră ultimele două, presupuneam că norocul mi se schimbase în ghinion.

N-a fost aşa. Când mi-am strecurat un picior în pat, am ştiut că femeia mă dorea cu disperare. Am venit lângă ea, am lăsat-o să mă dezbrace şi am început să facem dragoste.

Voiam să fac dragoste încet, să dureze toată noaptea, căci cine ştie când aş fi putut s-o fac din nou? între absenţa aproape permanentă a Alannei şi ataşamentul medieval al lui Darci pentru un tip care era probabil mort, voiam ca aceasta să fie ca ultima noapte de dragoste.

Nu o cunoşteam pe femeia cu care eram în pat, dar ştiam că are un rol în toată istoria ciudată în care mă

implicasem. Cu siguranţă, Darci ştia mai multe decât îmi spunea, dar nu eram sigur că vreau să aflu mai mult.

În ceea ce priveşte femeia, singura dată când am încercat să vorbesc, mi-a pus un deget pe buze. N-am schimbat nicio vorbă întreaga noapte. Ne-am atins doar, ne-am lins şi ne-am supt. La răsăritul soarelui, nu mai rămăsese niciun centimetru al corpului său suplu pe care să nu îl cunosc.

În zori, s-a întors cu spatele la mine şi a adormit. Fără niciun cuvânt, doar s-a întors pe partea cealaltă şi a adormit. Era un semn, îmi sugera să plec. Spatele ei nu era o invitaţie pentru unul dintre cele mai intime gesturi: s-o iau în braţe. Ca şi cum aş fi fost un armăsar angajat pentru o seară; era sătulă de mine.

M-am ridicat, am tras pe mine nişte haine, am ieşit pe uşă şi m-am dus în camera mea. Voiam să dorm câteva ore, înainte ca femeile să-mi ceară să le masez. Erau doar şase, dar fiecare voia o întâlnire cu mine în fiecare zi. Şi fiecare voia măi mult decât ora alocată. „Am o durere chiar aici”, miorlăiau ele cu glas plângăreţ, pentru ca să stau cincisprezece minute în plus. Am făcut-o de fiecare dată, dar nu mi-a plăcut.

Totuşi, în clipa în care mi-am pus capul pe propria-mi

pernă, eram complet treaz. Cândva, în timpul nopţii o văzusem pe Darci şi pe acea fantomă jucând „a cui e mai mare” cu peretele din cameră. Devlin, îmbrăcat ca un vechi scoţian, stătea rezemat de perete, care câteodată dispărea – ceea ce mi s-a părut ciudat. El făcea să dispară peretele, apoi Darci, concentrându-se, îl făcea să reapară. Devlin părea să se distreze, dar pentru Darci era obositor. Nu e de mirare că nu-mi poate găsi fiul, m-am gândit, n-are destulă putere.

Darci a văzut că o privesc, s-a ruşinat, fantoma a râs, iar peretele a reapărut. Sub mine, blonda nu părea să fie conştientă de ceea ce se întâmpla, dar n-am putut să iau aceasta drept un compliment.

Ea era ca un robot care fusese programat să ofere plăcere. Dacă n-aş fi fost lipsit de companie feminină atât de mult timp, nu m-aş fi culcat cu ea...

Pentru mine, sexul este mai bun dacă există o legătură personală. Dragostea îl face minunat. Iată, cu Alanna, de exemplu, sau, poate, cu Darci. Cred că ar fi distractivă în pat. Trupul său delicat trebuie să arate extraordinar în unele poziţii, ca să nu mai vorbesc de puterile ei. Ar putea citi, oare, ceea ce este mintea mea? Ar putea să-şi insinueze viziunile, sentimentele în ale mele? Dacă am

face sex, ar putea să facă să simt ceea ce simte ea, iar ea să simtă ceea ce simt eu, în acelaşi timp?

Întins pe pat, m-am tot gândit la asta până când cineva a bătut la uşă şi mi-a spus că micul dejunul era servit în sufragerie. Căscând, m-am ridicat, m-am îmbrăcat şi m-am gândit cum să fac s-o întreb pe Darci, cât mai subtil bineînţeles, dacă puterea ei era legată de sex.

După micul dejun, eram cu mâinile până la coate în carnea albă şi moale. Poate pentru că mă simţeam mai bine, am făcut câte-o aluzie, cum că aş putea fi interesat de femeia respectivă, dacă ar pierde câteva kilograme şi ar face muşchi. La prânz, Narcissa mi-a spus că au fost nevoite să deschidă sala de forţă pentru că femeile cereau să utilizeze echipamentul.

— Cred că ai putea să dai nişte lecţii, mi-a zis.

Eliberat, m-am gândit. Să lucrez cu halterele de un kilogram şi să arăt femeilor cum să facă exerciţii fizice, asta nu era mare lucru. Chiar m-am bucurat că exista o sală de forţă. I-am zâmbit Narcissei.

— La voi lăsa doar să vadă cum lucrez şi sper să le inspir.

Am anulat toate întâlnirile de masaj ca să pot lucra după prânz, dar Darci voia să sparg acel glob (de sticlă pe care

o ajutasem să-l fure). Am crezut că va dura două minute, după care voi fi liber. Adevărul este că, după un timp petrecut la sala de forţă, planificasem să-i fac o altă vizită lui Ingrid.

Dar spargerea globului s-a dovedit imposibilă. Darci mi-a spus o poveste bizară despre nişte materiale extraterestre, mai ales despre unul care fusese în jurul unei chei, dar gândurile îmi erau în altă parte. Tot ce voiam era să fac mişcare, apoi să mă culc cu o femeie frumoasă.

Ar fi trebuit să ştiu că Darci avea alte idei. Conversaţia cu o fantomă nu era pe lista mea de lucruri interesante pe care merita să le fac.

Ne-am oprit lângă uşa camerei, despre care Darci spunea că este a Ameliei şi, potrivit spuselor ei, Amelia era încă acolo. Încă întemniţată, încă aşteptând.

Gândul la ceea ce se afla în spatele uşii îmi dădea fiori, aşa încât, ca să ies din starea aceea, m-am întors şi am vrut s-o iau din loc. Darci m-a prins de tricou şi m-a tras înapoi. Ştia că teama mea era reală.

— Uite ce e, a zis, adevărul este că mă îndoiesc că vei vedea ceva. Am fost în apropierea fantomelor mulţi ani f numai eu puteam să le văd – şi chiar şi atunci nu le

vedeam.

— Logic... am zis.

— Aş putea să le văd în capul meu. Este ca într-un vis. Poţi să vezi oameni în vis, dar nimeni altcineva nu-i vede. Aşa am văzut întotdeauna fantomele.

— Până la acest individ, Devlin.

Aşa este. Devlin este diferit. Ceea ce încerc să-ţi spun este că probabil nu vei vedea nimic, doar o cameră goală. Numai eu voi vedea fantoma.

— Dacă tot nu o să văd nimic, de ce să mai intru?

Când Darci a ezitat să-mi răspundă, ştiam că încerca să mă combată cu o minciună plauzibilă, ceva ce trebuia să cred pentru ca ea să nu fie nevoită să-mi spună adevărul. Am aflat câteva lucruri despre micuţa doamnă Darci. Primul ar fi că putea fi uşor intimidată şi al doilea că îşi dădea seama de ceea ce era în capul meu, dacă o atingeam. Poate dacă aş intimida-o şi i-aş distrage atenţia, aş putea să-i pun întrebări şi să aflu adevărul. De ce trebuia să merg cu ea să văd fantoma? Ce ştia ea şi nu îmi spunea şi mie?

Am tras-o în braţele mele, cu spatele la mine, şi mi-am lipit faţa de gâtul ei. Apoi am început să-mi amintesc noaptea precedentă, lovitură după lovitură, limbă pe piele

fierbinte, gemete şi mai ales momentul dinaintea micii morţi.

— Nu face asta, a şoptit Darci, alunecându-mi din braţe. Te rog, nu face asta.

Nu m-am putut abţine, iar în secunda următoare îi atingeam urechea şi capul meu era plin de fantezii cu ea.

Dacă uşa camerei nu s-ar fi deschis şi nu am fi căzut, practic, înăuntru, nu ştiu ce s-ar fi întâmplat. Am încercat să o tachinez pe Darci ca să îmi spună adevărul, însă...

Am privit în cameră. Era curat, însă arăta ca în 1843, când Amelia Barrister născuse un copil pe jumătate negru. Am văzut lămpi în formă de om-de-zăpadă cu trandafiri pictaţi pe ele, milieuri pe cele aproape douăsprezece măsuţe. Mai era un pat cu un baldachin croşetat, de-a lungul peretelui, pe partea dreaptă. Pe partea stângă, se afla o canapea mică şi tare şi două scaune care păreau la fel de tari, joase până aproape de podea. Pe peretele din faţa noastră erau câteva uşi franţuzeşti înalte. Erau deschise şi se puteau vedea, dincolo de o verandă mică şi adâncă, porţiuni de lângă colţul clădirii. O singură persoană putea sta în acea verandă fără a fi văzută.

Singurul lucru ciudat – în afara senzaţiei că parcă te întorceai în timp – era că acolo se afla o femeie. Purta

haine de modă veche, şedea pe un scaun, în spatele uşilor, şi învârtea un ac de croşetă în jurul unui fir. Părea foarte reală. Poate că era o persoană pe care încă nu o văzusem, am crezut. Apoi un curent de aer a pătruns printre uşi şi a adus câteva frunze.

Am încercat să par curajos.

— Spune-mi că ea este unul dintre oaspeţii pe care nu i-am cunoscut încă, i-am şoptit lui Darci.

— Mă tem că nu, mi-a şoptit ea. Sunt două spirite în casă, pe care oamenii le pot vedea. Asta înseamnă multă energie şi ură.

Parcă văzuse un miracol, ceva nemaipomenit şi unic.

— Cred că ar trebui... am început eu, dar femeia s-a întors spre mine şi mi-a zâmbit. Era foarte drăguţă, cu părul blond închis şi ochii albaştri, sub o bonetă dantelată. Ştiam că nu este reală, era chiar moartă, dar nu m-am putut abţine să nu-mi spun că, machiată potrivit şi luminată corespunzător, ar fi putut deveni vedetă. Avea un nas mic şi buze pline. Pielea ei parcă strălucea, dar într-un fel plăcut, nu ca pielea unui mort.

M-am hotărât să plec.

— Martin, a spus ea cu o voce caldă, ce bine-mi pare că te văd. Vino şi aşază-te lângă mine.

Ştiţi cum este. O fantomă îţi întinde mâna şi tu vrei să înaintezi spre ea, dar îţi îngheaţă picioarele. Stăteam acolo, fără să mă pot mişca.

Darci m-a împins de la spate şi, cum picioarele mele parcă prinseseră rădăcini, aproape am căzut.

— Dumnezeule! a spus ea. Te-ai lovit?

— Oh, nu, eu...

— Vino şi stai jos să bem o ceaşcă de ceai. Ea s-a întors către Darci. Penny, vrei să ne aduci un ceai?

Am avut satisfacţia de a o vedea pe Darci tulburată, ca şi cum s-ar fi întrebat: „Acum ce să fac?”

— Da, am spus tare, fă-ne un ceai... Penny.

M-am aşezat lângă Amelia. Dacă mai înainte nu aş fi văzut o frunză trecând prin ea, aş fi crezut că era reală. Era îmbrăcată cu o rochie foarte strânsă pe talie. Ştiam că poartă corset şi cât de strâns era, dar avea pieptul extraordinar, o talie mică şi coapse bine făcute sub fusta plisată. Dacă pentru stră-stră-străbunicul meu ea reprezentase un exemplu în materie de femei, aş putea spune că gusturile nu s-au schimbat în familia noastră.

— Cum te simţi astăzi? am întrebat. În spatele ei, Darci aducea serviciul de ceai dintr-un dulăpior şi mă întrebam dacă avea să facă de-adevăratelea ceai. Ar fi fost

interesant să văd ce se întâmplă când Amelia bea ceai.

S-înt bine, a spus ea, apoi a întors privirea către Darci. Mă lăsa să înţeleg că nu poate vorbi cât timp Darci/Penny era în cameră.

— Ascultă, fătuco! i-am spus tăios lui Darci. Du-te şi adu... Ce? m-am întrebat. Calul meu.

— Avea oare Martin un cal?

— Da, stăpâne, a spus Darci, apoi a părăsit camera.

M-am uitat la Amelia triumfător, până mi-am dat seama că rămăsesem singur în cameră cu o fantomă.

Abia s-a închis uşa în urma lui Darci, când Amelia a venit la mine. Jumătate de drum a plutit şi jumătate a păşit. Eram speriat de moarte, până când m-a atins. I-am simţit atingerea.

Darci îmi spusese că era nevoie de o energie puternică pentru ca fantomele să se poată manifesta. Dar când Amelia s-a aşezat pe genunchii mei şi mi-a înlănţuit gâtul cu mâinile, am decis că şi dragostea puternică putea cauza apariţia unei fantome.

Amelia m-a atins cu buzele. La început a fost o atingere abia perceptibilă, dar când am început să o sărut şi eu i-am simţit cu adevărat buzele.

Am pus mâna pe talia ei subţire şi parcă am atins aerul,

un fel de „nu e aici, dar e aici”. Cu cât sărutul se adâncea, corpul ei devenea tot mai substanţial.

Când limba mea a atins-o pe a ei, am dorit să văd ce haine interesante purta pe sub rochia aceea. Mâna mea s-a îndreptat spre rândul de nasturi mici de pe corsajul rochiei ei. Deschisesem deja şase înainte ca ea să se smulgă din îmbrăţişare.

— Nu, scumpule, mi-a suflat la ureche. Nu aici şi acum. Edward se poate întoarce în orice moment.

— Nu, este cu Jassy acum şi va sta toată după-amiaza.

De îndată ce am rostit cuvintele, m-am uitat la ea cu uimire De unde venise asta? Vă rog, spuneţi-mi că nu mă posedau fantomele!

— Da, ştiu. Penny îmi spune totul. Îi face plăcere să-mi povestească tot ce face Edward cu femeile, dragule, mi-a spus, atingându-mi buzele cu buzele ei. Trebuie să avem grijă. Penny i-ar spune lui Edward dacă ar afla despre noi şi el ar...

Ea şi-a afundat faţa în scobitura dintre umărul şi gâtul meu. Poate era corsetul său, sau poate faptul că era moartă – dar m-a făcut să mă simt protector. Şi o doream mai mult decât îmi doream să trăiesc. I-am mai deschis doi nasturi.

A râs, un sunet încântător care m-a făcut să-i mai desfac un nasture.

— Fii cuminte acum, a spus ea. Ne vedem diseară în acelaşi loc. Vei fi acolo?

O doream atât de mult încât îmi era teamă că o să încep să tremur ca un adolescent.

— Cu clopoţei, am spus eu.

— Cu nimic, a spus ea atât de seducător încât, când s-a ridicat de pe genunchii mei, am vrut s-o reţin.

— Nu acum, a şoptit ea, apoi şi-a plimbat mâna printre picioarele mele într-un fel care m-a făcut să-mi ţin respiraţia.

În secunda următoare, Darci a intrat pe uşă şi Amelia s-a aşezat pe scaunul ei, cu o privire de înger – numai că partea din faţă a rochiei era deschisă până aproape de până la talie.

Darci s-a apropiat de noi şi a privit şocată rochia deschisă a Ameliei, apoi partea din faţă a pantalonilor mei. M-am aşezat picior peste picior şi mi-am pus o pernă în poală.

— Este atât de cald aici, a spus Amelia închizându-şi nasturii rochiei. Deci, Martin, adăugă ea foarte oficial, ce doreai să discuţi cu mine?

— Jedediah, am spus fără să stau pe gânduri.

Când ş-a uitat la mine, chipul ei exprima atâta suferinţă încât aproape mi-a tăiat respiraţia. Apoi, spre teroarea mea, a început să îmbătrânească. Din tânără şi frumoasă, a devenit o femeie în vârstă şi vlăguită, cu ochii îndureraţi, apoi a dispărut. Camera a rămas aceeaşi, mobilată ca într-un film, singura diferenţă fiind lipsa Ameliei.

Am rămas nemişcat, cu ochii la scaunul gol, simţind o durere de parcă aş fi pierdut pe cineva foarte apropiat.

Apoi am văzut-o pe Darci, şezând pe scaun. Purta blugi şi un tricou roz-violet. Mi s-a părut dezgustătoare.

Femeile ar trebui să poarte fuste. Talia ei era groasă şi dreaptă; părul îl purta desfăcut, neîngrijit şi avea o culoare nenaturală. Iar faţa îi era vopsită ca a unei paraşute ieftine.

După o secundă, senzaţia a dispărut. Am privit-o pe Darci şi mi s-a părut destul de drăguţă.

— Eşti chiar dezgustător, îmi spuse cu dezinvoltură. Ierinoapte era femeia care încerca să te omoare, acum câteva minute nu mă mai lăsai în pace, şi acum te dai la o fantomă. Se uită fix între picioarele mele.

— Stai puţin. Cine a vrut să mă omoare? Altcineva decât atunci, în pat, adică.

Darci dădu din mână, plictisită.

— Asta nu contează. Cu ce te-ai mai ales de la Amelia, în afară de ce are sub rochie?

— Pari geloasă! Mi-am trecut mâna peste faţă. Chiar am nevoie să lucrez la sală vreo trei ore, poate cinci. Am dat să mă ridic, dar, din nou, Darci mă paralizase. Nu mă puteam mişca.

— Ce-a spus? m-a întrebat Darci, aproape şoptind pentru că se concentra să mă ţintuiască în loc.

— Nu scot un singur cuvânt până nu-mi dai drumul.

Darci mă eliberă şi am început să mă ridic.

— Bine, a zis, îmi cer iertare. Din tot sufletul şi sincer îmi cer iertare. Am fost geloasă. Recunosc. De când mă ştiu fantomele au vorbit numai cu mine, şi acum una dintre ele m-a concediat ca pe o servitoare...

— O sclavă, am zis, doar pe jumătate ridicat de pe scaun.

Sclavă. Da, ca pe o sclavă. Deci despre ce aţi... hm, vorbit, tu şi Amelia?

— A fost o aluzie?

— Doar una mică. Te rog, Linc, spune-mi ce a zis.

Am ezitat.

— De ce ai spus că am petrecut noaptea cu o femeie

care voia să mă omoare?

— Ingrid e femeia care s-a strecurat la tine în casă, a deschis seiful şi a luat documentele pe care ţi le-a dat agentul tău.

M-am aşezat din nou.

— Ea l-a ucis pe Barney?

— Da.

M-am aplecat către Darci.

— Am să trag de fiare mult şi din greu şi, după asta, tu şi cu mine o să avem o şedinţă lungă, să ne împărtăşim secretele. Ai înţeles?

— Da. Ce a...?

M-am ridicat şi am privit în jos către Darci.

— Amelia se va întâlni diseară cu mine la locul nostru obişnuit. Las în seama ta să afli unde este. Ne vedem la cină.

Am părăsit camera, închizând uşa în urma mea.

DARCI

15

Cercetare, m-am gândit. Fusesem trimisă să

investighez. Sunt sigură că Linc voise să spună că trebuia să mă duc la biblioteca de la 13 Ulmi şi să caut în cărţile de acolo, dar eu aveam planurile mele, aşa că trebuia să-l ţin ocupat în altă parte.

Când o căutasem pe Ingrid şi-mi pusesem mâinile pe uşi, simţisem că într-una dintre camere se găsea un soi de echipament. La început crezusem că era camera cu aparatele de filmat şi cu microfoanele, dar între timp descoperisem că echipamentele de înregistrare se găseau într-o încăpere chiar lângă bucătărie, aşa că, ce era în camera aceea? Când i-am aruncat o privire lui Linc am ştiut. Era echipament de gimnastică de categorie uşoară ca să se potrivească cu ideile surorilor Berrister despre comportamentul unei adevărate doamne – şi cu starea de vechime a podelelor.

Greutăţile mari s-ar fi prăbuşit printre bucăţile de parchet.

Nu necesitase cine ştie ce efort să-i dau lui Linc ideea să încurajeze femeile să facă gimnastică; în consecinţă, Narcissa descuiase uşa, iar Linc îşi petrecea după-amiaza la sală. Ştiam că voia să fie în pat cu Ingrid, dar ea plecase în dimineaţa aceea. Deoarece ornamentul pe care îl pusesem în geanta de bowling nu avea nicio putere, era

dificil să-mi dau seama dacă-şi luase geanta cu ea, deşi nu credeam că o luase.

Poate că ar fi trebuit să fac un efort să o urmăresc cu gândul, dar nu simţeam că ar şti ceva. Aura ei avea o nuanţă atât de pală încât nu detectam nicio urmă de pasiune. Mai văzusem oameni ca ea.

Aveau probleme. Nu erau lipsiţi de suflet, dar erau închişi. Nu simţeau nimic, nici dragoste, nici ură, nici compasiune, nici remuşcări. Îngrid putea foarte bine să se culce cu Linc astăzi şi să-l omoare mâine.

Cât timp fusesem lângă ea, făcusem tot ce-mi stătuse în puteri să aflu ce gândea – nu spun că puteam citi gândurile –, dar am văzut foarte puţin. Nu simţisem la ea nicio urmă de remuşcare pentru că ucisese un om când dăduse foc biroului agentului lui Linc. Orice ar fi făcut, ştiam că nu era importantă.

Oricum, trebuia să-l ţin pe Linc ocupat toată după-amiaza ca să pot face nişte explorări. Încă mai aveam maşina închiriată cu care mersesem în East Mesopotamia, aşa că plănuiam să o folosesc.

În dimineaţa aceea, vorbisem cu fiica şi nepoata mea care se aflau în Colorado. Îmi era atât de dor de ele! Mătuşa lor Susan găsise în pod o casă de păpuşi veche,

lucrată pentru fiica celui care construise locuinţa. Fusese un om extrem de bogat, iar casa de păpuşi, lucrată în anii ’90, avea douăzeci şi opt de camere şi patru etaje. Erau o duzină de păpuşi în casă, fiecare reprezentând câte un membru al familiei lui Kane Taggert, plus patru servitori.

— Au multe haine pentru păpuşi şi ne jucăm cu ele frumos, spusese fiica mea, iar eu am ştiut, după tonul vocii ei, că făcuse ceva ce nu avea voie.

— Lasă-mă să vorbesc cu mătuşa Susan.

Apoi am întrebat-o pe Susan:

— Ce-au făcut?

— Se pare că au dat viaţă păpuşilor. Nu cred că era viaţă cu adevărat, cu personalitate şi aşa mai departe, dar păpuşile se mişcau ca şi cum ar fi fost vii.

— Te-a îngrozit?

— Cum nu-ţi poţi imagina, a spus Susan. Mike era aici, aşa că le-a convins pe fete să... îşi retragă vraja. Problema era că nu ştiau să se joace cu păpuşile altfel decât le învăţasem noi.

— Susan... am început eu, dar nu mi-a trecut prin minte nimic. Voiam să-i cer iertare şi să-i mulţumesc în acelaşi timp.

— Nicio problemă, a spus ea, înţelegând, evident, ce

voiam să spun.

I-am mulţumit din inimă, am închis telefonul, apoi mi-am dorit ca tata să mă sune. Petrecusem atâta timp împreună, era o comunicare atât de puternică între noi, încât parcă întindeam un cablu telefonic de la unul la altul.

Tata m-a sunat câteva minute mai târziu. Era încă pe urmele genţii lui Boa, în care fusese oglinda. Până acum, nu o găsise, dar simţeam că o va găsi.

Mi-a pus întrebări despre mine, s-a interesat ce mai fac, dar nu i-am spus nimic. De fapt, nu era nimic de spus. Linc şi cu mine trimiseserăm departe câteva fantome de sclavi, iar Linc reuşise să creeze o adevărată frenezie sexuală printre toate femeile, şi vii şi moarte, dar nu progresam cu nimic în căutarea fiului său.

Cu toate acestea, voisem să fiu singură după-amiază ca să pot vizita anumite locuri fără ca Linc să mă stânjenească. Frumuseţea lui, simpla lui prezenţă distrăgeau atenţia oamenilor de la ce voiam eu să discut cu ei, aşa că i-am spus tatii că poate îi voi da veşti în curând.

După ce am închis telefonul, am ieşit şi m-am îndreptat spre maşină. Le pusesem întrebări celorlalţi oaspeţi şi reuşisem chiar să smulg câteva răspunsuri de la o

cameristă, aşa că aflasem unde era cea mai veche biserică din partea locului şi unde fusese accidentată femeia despre care se presupunea că era Lisa Henderson.

Mai întâi m-am dus la locul accidentului. După cum aflasem, se afla la poalele unui deal. Nu ştiam dacă să mă mândresc sau să mă enervez pentru că nu simţeam nimic mai mult decât simţisem atunci când ţinusem în mână fotografia din ziar. Am păşit prin încrengătura de tufişuri crescute la rădăcina copacului, căutând vreun rest din maşină. Poate dacă aş fi atins un obiect rămas în locul accidentului, aş fi simţit...

— Oh! am strigat şi am sărit înapoi. M-am sprijinit de copac să-mi regăsesc echilibrul şi am simţit o împunsătură în braţ. Copacul era foarte furios fiindcă fusese izbit de o maşină în plină viteză.

M-am tras înapoi şi l-am privit. După cum spunea Linc, aveam nevoie de motive serioase ca să-mi pierd busola, dar acest copac furios reuşise să mă dezorienteze. Păşind înapoi, priveam alarmată arborele, pe jumătate convinsă că avea să înceapă să arunce cu mere în mine – doar că era un stejar.

M-am liniştit când copacul a redevenit ceea ce era. Cu toate acestea, abia am reuşit să ajung la maşină şi mi-a

luat ceva vreme pentru a-mi veni în fire. În timp ce întorceam maşina pentru a ajunge înapoi pe şosea, m-am gândit: „Cu fantome şi păpuşi dansatoare mă obişnuiesc, dar nu cu copaci vorbitori!”

Am găsit biserica pe care o căutam în josul unei alei pietruite. Se afla într-o poieniţă şi avea la dreapta şi în spatele ei cimitirul. Îndată ce am coborât din maşină, am simţit liniştea locului. Erau atâtea spirite care bântuiau pe acolo, încât şi păsările se temeau să facă zgomot. Am închis încet portiera şi am pornit înspre cimitir. Am sperat că voi găsi mormântul lui Martin, dar mă cam îndoiam că soţul Ameliei ar fi permis ca omul să fie înmormântat într-un loc obişnuit. Eram sigur că mormântul lui Martin se afla pe terenul de la 13 Ulmi, şi era cu siguranţă nemarcat.

Îndată ce am pătruns în curtea îngrădită din jurul cimitirului, am fost atât de asaltată de spirite, încât mi-am apărat faţa cu mâinile. Şi nu pentru că m-ar fi putut ataca sau pentru că m-aş fi temut de ele. Ci doar pentru că erau foarte multe. Era ca şi cum, aflându-se acolo de vreo sută de am, ar fi dat orice ca să vorbească cu cineva. De vreme ce nu sunt mulţi oameni care le pot înţelege, au năvălit peste mine, dornice de bârfă şi noutăţi.

— Mi-ai văzut vărul?

— Nu-mi găsesc medalionul de aur. Cumnată-mea mi l-a furat. Poţi să mi-l recuperezi?

— Ai un păr frumos. Pot să-l ating?

— Ai copii? Şi eu am avut Doisprezece, dar şase dintre ei...

— Ssst! am spus, trăgând aer în piept, închizând ochii şi dorindu-mi ca toate acestea să înceteze. Când în sfârşit s-a făcut linişte, am deschis ochii. Acestea nu erau fantome precum Devlin şi Amelia, erau genul pe care numai oameni ca mine puteau să le vadă. Stăteau în jurul meu, de fapt pluteau, şi mă priveau cu ochii lor mari plini de întrebări.

— Pot să vă ajut?

— Ssst! am răspuns rapid. V-am spus...

— Vă rog să mă scuzaţi.

Întorcându-mă, am văzut un tânăr – unul în viaţă – cu ochii albaştri şi cu parul blond închis. Purta o cămaşă albastră cu guler specific de preot. Sunt sigură că m-am înroşit până în ghete.

— Mă scuzaţi, am spus. Credeam că sunteţi... Puteam să spun că credeam că este una dintre fantome? I-am zâmbit timid şi am continuat: îmi plac bisericile vechi... şi cimitirele vechi. Încerc să aflu câte ceva despre istoria

acestor locuri.

Părea prea tânăr ca să fi avut parte de ceva istorie până acum.

S-a oprit în faţa mea pentru un moment, bănuitor cu privire la prima mea reacţie, dar am reuşit să îl liniştesc. Avea o aură albastră, cu ceva roşu şi puţin alb. Era un om căruia îi plăcea liniştea, dar uneori îi plăcea şi aventura, însă încerca cu disperare să meargă pe o cărare dreaptă. Îmi plăcea.

— Christopher Frazier, s-a prezentat luându-mă prin surprindere.

— Precum Charles Frazier?

A zâmbit, dând la iveală o dantură perfectă – cineva cheltuise o grămadă de bani pe dinţii aceia.

— Îmi pare că ştiţi câte ceva despre istoria locală.

Nu m-am putut abţine să nu îi zâmbesc şi eu.

— Câte ceva. Ştiu ceva despre sclavii de la 13 Ulmi care au fost vânduţi lui Charles Frazier, şi i-au preluat numele. L-am cunoscut pe Pappa Al.

Reverendul Frazier mi-a zâmbit larg.

— Pappa Al este un om grozav, dar foarte tenace. Nici nu-ţi imaginezi cât a luptat pentru a-şi menţine şcoala deschisă. A întâmpinat multe dificultăţi pentru a-i convinge

pe oameni că „liderii lumii”, cum îi numea el, au nevoie de ajutor. Dar nu aţi venit până aici să vorbim despre şcoală, nu-i aşa, domnişoară...

— Doamna Nicodemus, i-am răspuns, deşi numele nu-mi plăcea deloc. Îmi plăcea numele soţului meu, Montgomery, şi aş fi vrut să-l spun tuturor.

— Cu ce vă pot ajuta?

— A fost o răscoală a sclavilor prin 1843, la 13 Ulmi, iar un bărbat pe nume Martin a fost spânzurat. Aş vrea să-i găsesc mormântul şi să aflu tot ce pot despre el.

— Îmi pare rău, dar nu a fost înmormântat aici. Din anii ’20, acesta a fost un cimitir numai pentru albi. Aţi verificat mormintele de la 13 Ulmi?

— Da, i-am răspuns. În timp ce el vorbea, vedeam fantomele care pluteau în spatele lui. Dădeau negativ din cap în semn că nu cunoşteau pe nimeni cu numele Martin.

Capăt de drum, mi-am spus, dar apoi mi-am adus aminte de un lucru.

— Aţi spus „istoria locală”. Dar nu-i aşa că East Mesopotamia, Georgia, unde a trăit Charles Frazier, este cam departe pentru a fi socotită „locală”?

— Membrii familiilor Barrister şi Frazier s-au căsătorit între ei cu mult timp în urmă. Cred că era înainte de

Războiul Civil, dar nu ştiu sigur când şi cine cu cine s-a căsătorit. Dacă sunteţi interesată de istoria familiilor ar trebui să-l întrebaţi pe Henry.

— Despre cine vorbiţi?

— Locuieşte chiar în zonă. Vedeţi căsuţa aceea albă?

Nu puteam vedea nimic printre copaci. Reverendul Frazier m-a luat de mână şi mi-a arătat colţul unei case. Când m-a atins, l-am „simţit”. Făcuse ceva în copilărie, ceva ce el considera a fi foarte grav. Ca să se pedepsească, se dăruise Domnului.

— Ar trebui să vă iertaţi, am spus înainte să gândesc.

O clipă, m-a privit uimit şi apoi mi-a spus:

— Vă veţi înţelege foarte bine cu Henry. A lucrat la 13 Ulmi mai bine de cincizeci de ani, şi îi place să vorbească despre toate fantomele şi spiritele de acolo.

— Şi mie, i-am răspuns, luând-o întins spre casă, cât de repede am putut în spatele reverendului am văzut spiritele întinzându-mi mâinile şi implorându-mă să mă întorc şi să facem puţină conversaţie.

— Ce se întâmplă cu locul acesta? am şoptit. De ce sunt spiritele de aici atât de agitate? De ce nu au pace? îndată ce mi-a trecut prin cap întrebarea asta, m-am gândit la Devlin. Oricine sau orice era acea creatură, am fost sigură

că era cauza neliniştii de aici. Mi l-am închipuit pe tatăl meu găsind lampa lui Aladin. Cumva, l-aş fi îndesat pe Devlin înăuntru şi l-aş fi scos afară doar când aş fi avut nevoie de el. Dar pentru ce să am nevoie de el? Ce putea el să facă?

Gândindu-mă la linişte, am ştiut că o voi găsi când am ajuns la câţiva metri de casa albă. Era micuţă, pătrată şi cu o verandă mică în faţă. Curtea era îngrădită cu un gard mic, alb, exact ca şi cel care încercuia cimitirul, şi mi-am dat seama că fuseseră făcute de acelaşi om.

În faţa casei era o grădină plină de flori. Trandafiri şi caprifoi. Totul era rânduit cu multă grijă.

Pe verandă, şedea, într-un leagăn vopsit în albastru închis, un bărbat foarte bătrân, afroamerican, care părea să aibă nouăzeci de ani, dacă nu chiar o sută. Era atât de slab, încât hainele ponosite, dar curate, atârnau pe el. Mâinile lui se odihneau pe baston şi privea direct spre mine. Numai că nu mă vedea, întrucât ştiam că ochii din spatele ochelarilor negri erau orbi în întregime.

— Ai o prezenţă deosebită, a spus cu o voce plăcută. Auzindu-l ai fi zis că este un om de vreo treizeci de ani şi sănătos tun, dar eu ştiam că nu va mai trăi mai mult de doi ani şi multă lume îi va duce dorul.

Aura lui era de cel mai frumos albastru pe care îl văzusem vreodată şi strălucea în jurul lui. Nu mai văzusem niciodată aşa ceva. Mai mult decât orice pe lumea asta doream să mă aşez lângă el astfel încât aura mea roşie cu albastru să se întâlnească cu a lui.

— Cum te numeşti? m-a întrebat în timp ce mă îndreptam spre el.

— Darci Nicodemus, i-am răspuns.

— Nu aşteptam pe cineva cu numele Nicodemus.

Nu m-am putut abţine să nu râd.

— Atunci spuneţi-mi Darci. Pot să mă aşez lângă dumneavoastră, domnule...?

— Henry şi-atât. Nu am luat numele unui stăpân alb, deci este numai Henry.

— Foarte bine. Numai Henry, pot să mă aşez lângă tine? El chicoti în timp ce m-am aşezat lângă el pe balansoar.

Nu-l atingeam, dar stăteam suficient de aproape de aura sa ca să o pot simţi. Am închis ochii şi am respirat uşor astfel încât acea minunată aură să-mi poată patrinde în suflet.

— Eşti o femeie în vârstă sau doar un suflet bătrân?

— Nu ştiu prea multe despre mine, i-am răspuns, dar nu i-am zis că de fapt nu mă interesase.

Un singur lucru ştiam deja despre acest bătrân, şi anume că puteam să-i spun orice. Simţeam că ştie multe secrete despre tot felul de oameni, şi o să ia totul cu el în mormânt.

— Încerc să găsesc un băieţel, dar oamenii spun că el nu există. Este descendentul unui sclav care a fost spânzurat pentru că a făcut un copil cu o femeie albă. Simt că băieţelul este pe-aici, dar nu-l pot găsi.

— Nimic nu dispare de aici, a spus Heriy. Dă-mi mâna şi stai mai aproape de mine.

— Bucuroasă, am zis, în timp ce ocoleam bastonul şi i-am întins mâna stângă.

— Eşti tare firavă, nu-i aşa? a spus când a simţit mâna mea cu mult mai mică decât a lui. Ştia că nu o va mai duce mult şi era aproape pregătit. Dar mai era ceva ce voia să facă înainte de a părăsi lumea asta.

— Şi ai cunoscut foamea, a continuat el. Îţi lipseşte hrana sau altceva? Îţi e foame de cineva?

— Mi-am pierdut soţul. Dacă rezolv lucrurile pe aici, cred că îl voi putea găsi. Ce vezi în mâna mea? Vreau să ştiu tot.

Mâinile lui erau mult mai mari ca ale mele, purtând urmele multor ani de muncă grea. Eram fascinată de

contrastul plăcut dintre culoarea pielii lui şi a pielii mele. Probabil aşa arătau şi Martin şi Amelia, iar fiul lor pesemne că era tot aşa de frumos ca şi Linc.

Aş fi putut să stau aşa toată ziua. Simţeam aura puternică a lui Henry contopindu-se cu a mea, calmându-mă. Făcea pentru mine ce făceam eu pentru alţii.

— E mai bine? a întrebat el după o vreme, şi eu ştiam ce voia să zică.

— Da, mult mai bine, am răspuns, simţindu-mă relaxată pentru prima oară de când dispăruse soţul meu.

— Acum spune-mi totul, de la început, a zis el.

Dacă cineva ne-ar fi văzut pe acel leagăn, ţinându-ne de mână, ar fi zis că suntem îndrăgostiţi. I-am spus lui Henry multe şi restul a intuit el. Era o persoană cu darul clarviziunii. Aveam atâtea să-l întreb, încât nu ştiam cu ce să încep. Le cunoscuse pe Narcissa şi Delphia de când erau copii.

— Nu sunt nişte persoane prea grozave, a zis el zâmbind, le plac banii. Nu ştiu pentru ce le trebuie, dar caută să adune cât mai mulţi.

— Poţi să-l vezi pe copilul lui Linc? E pe aproape, dar nu ştiu exact unde.

— Cineva nu vrea să fie găsit, şi încă n-ai puterea să-l

eliberezi.

— Încă? m-am agăţat eu de răspunsul lui. Cum să capăt mai multă putere?

— Asta încă nu s-a hotărât, chicoti Henry. Există o probă...

— O probă, am oftat eu. Încă o probă prin care trebuia să trec.

Ştiam că Henry nu-mi va mai spune nimic despre asta, aşa că am schimbat subiectul, întrebându-l ce ştie de Amelia şi Martin.

— Ţi-e sete? a întrebat Henry dând drumul mâinii mele. Un vecin mi-a adus o cană mare cu limonada.

Am sărit din leagăn şi, practic, am fugit în casă. Cu cât mai repede aduceam băutura, cu atât mai repede ajungeam la subiect. Casa era mică, foarte curată, confortabilă. Pe o parte erau dormitorul şi baia, pe cealaltă o bucătărie drăguţă care dădea în camera de zi. Am deschis vechiul frigider şi am scos cana cu limonadă, apoi am luat de pe un raft două pahare.

N-aveam nevoie de puteri supranaturale pentru a vedea viaţa lui Henry. Lumea îl iubea, dar nu prea îl hrănea. În frigider era un pui din care aproape că rămăseseră numai oasele, trei mere şi o cutie de lapte. Într-un dulăpior de

deasupra chiuvetei era un pachet pe jumătate gol cu fulgi de cereale.

Am luat limonada, două mere şi un cuţit tocit şi m-am aşezat din nou lângă Heniy. Eu curăţăm merele şi le tăiam felii pe care apoi i le dădeam lui.

Spre deosebire de Delphia şi Narcissa, Henry citise mult. Mulţi ani locuise şi muncise într-o cămăruţă la 13 Ulmi, unde avusese destul timp să citească – tot ce găsise tipărit în casa aia. El clasa documentele de vânzare a sclavilor. Printre jurnale şi scrisori vechi, ajutat de simţul lui deosebit, reuşise să pună cap la cap toată povestea.

— Edward Barrister, proprietarul plantaţiei, îl cunoscuse pe bătrânul Charles Frazier într-un club din New Orléans.

— Jocuri de noroc sau femei? am întrebat.

— Jocuri, a răspuns Heniy. S-au împrietenit şi Frazier i-a prezentat lui Barrister familia fiului său, în Ohio. Spera ca Edward să se însoare cu nepoata lui, Amelia.

— Ştia Frazier ce fel de plantaţie avea Barrister?

— Nu cred că ar fi contat pentru el. Ştia că Barrister avea o situaţie financiară bună şi spera ca nepoata lui să se mute înapoi în Alabama, ca să fie mai aproape de ea.

— Ştiam mult din restul poveştii. Amelia Frazier s-a căsătorit cu Edward şi l-a urmat pe plantaţia din Alabama –

şi nu i-a fost bine acolo. Mereu singură, tristă, căci soţul ei petrecea cele mai multe nopţi în locuinţele sclavilor, se îndrăgostise de frumosul sclav Martin şi îi făcuse un copil.

Ceea ce am aflat despre copil m-a uimit.

— Edward Barrister a vândut copilul propriului său bunic, am zis eu, şocată.

— Da, a răspuns Henry. Barrister a fost supărat că Frazier i-a făcut cunoştinţă cu o femeie dispusă să se culce cu un negru, aşa că...

— Dar Barrister se culca cu toate sclavele!

— Aşa se întâmplă întotdeauna, a zâmbit Henry.

Un timp am rămas tăcută, tăind felii de măr pentru Henry.

— Ştii ce s-a întâmplat cu copilul Jedediah? am întrebat apoi.

— Charles Frazier, deşi vindea şi cumpăra oameni, nu era un om hain. A descoperit că avea de-a face cu un copil inteligent şi l-a luat în casă. Mai avea un nepot, de aceeaşi vârstă, şi le-a dat amându-rora aceeaşi educaţie. Când Jed a crescut, s-a ocupat de toate proprietăţile familiei Frazier şi a continuat să le administreze şi după ce a fost eliberat prin Proclamaţia de Emancipare. Datorită talentului său de administrator, familia Frazier a rămas în posesia

terenurilor până în anii ’20.

— Jedediah ar fi trebuit să moştenească totul, era nepotul lui Charles Frazier. A aflat vreodată Frazier ce s-a întâmplat cu nepoata lui?

— Sunt convins că ştia, şi mai cred – fie vorba între noi – că l-a cumpărat pe Jedediah pentru că ştia cine e. Nu putea să-şi salveze şi nepoata pentru că, pe atunci, nimeni nu putea interveni între soţ şi soţie.

— Îmi place să cred că l-a educat pe copil şi i-a dat o slujbă din bunătate.

Mă mai bucura şi faptul că un copil născut în asemenea împrejurări a avut o soartă frumoasă.

— Ce crezi că a moştenit copilul lui Linc? am întrebat.

— Inteligenţă şi capacitatea bunicii sale de a vindeca.

Henry răspunsese aşa de repede, încât l-am privit pătrunzător şi am încercat să-i induc gândul de a-mi spune tot ce ştie.

— Ai şi tu ceva puteri, nu, fata mea? Acum las-o baltă pentru că o să înceapă să mă doară capul. Dacă vrei să ştii tot, întreabă-mă.

— Iartă-mă, am zis eu, surprinsă că ştia ce încerc să fac.

Aşadar omul acesta era mult mai interesant decât credeam. Era mai mult decât un prezicător cu o aură

deosebită. L-am rugat să-mi spună absolut tot.

Henry vorbea; îi plăcea să vorbească mult, dar să spună puţin. Am încercat din nou să-i induc unele gânduri, cât puteam de discret. Dar de două ori m-a rugat să mă opresc, şi am fost uimită de percepţia lui. Mi-a povestit despre viaţa sa de la 13 Ulmi, şi am devenit foarte atentă când a pomenit despre darul său. Întotdeauna fusesem interesată de capacităţile altora. Pentru că propria mea copilărie fusese aşa de singuratică, m-am gândit că poate ar trebui să înfiinţez un club, sau măcar o pagină de web. Oarewww. Oameni ciudati. com era ocupat?

Henry putea să prezică viitorul, ceea ce eu nu reuşeam. Uneori puteam să intuiesc ce o să i se întâmple unei persoane, dar numai când aura omului era absentă, slabă sau incompletă. Nu puteam, precum Henry, să mă uit la cineva şi să-i spun cu cine se va întâlni sau că se va îmbogăţi.

— ... împreună, a terminat Henry şi a aşteptat un răspuns de la mine. Eu nu fusesem atentă.

Henry a zâmbit:

— Ziceam că avem puteri foarte diferite şi ar fi frumos să le contopim.

— M-ar ajuta să-mi găsesc soţul?

— Te-ar ajuta să cucereşti lumea.

— Nu asta vreau eu să fac. Cine e Devlin?

Henry n-a răspuns imediat şi aura lui s-a întunecat. Nu ştiam ce înseamnă asta. Aurele oamenilor se schimbă des, dar modificarea e mereu superficială. Un om supărat cu aura roşie poate să ia pastile, să se relaxeze, şi aura capătă o tentă de albastru – rămânând, la bază, roşie. Însă nu văzusem niciodată o schimbare atât de bruscă şi importantă.

După o vreme, a zis:

— Devlin a venit pe Pământ ca să îndeplinească o misiune.

— Nu ştiam dacă minte sau doar evită să-mi spună ce e mai important. Am hotărât că-mi ascunde multe lucruri şi nu voia să ştiu ce şi de ce. Mi-am amintit că Devlin spusese că a fost în apropierea fiicei şi nepoatei mele.

— Ce vrea Devlin de la mine şi cum pot să-l fac să nu mai dispară, şi cum să sparg globul de cristal ca să iau ce e înăuntru, şi ce şi unde este Atingerea lui Dumnezeu?!...

Henry a început să râdă şi aura lui a devenit din nou albastră, crescând în dimensiuni. Nu eram o persoană invidioasă, dar mă fascina aura lui imensă, atât de frumoasă.

— Ce frumos ar fi să ne unim puterile. Eu pot să văd trecutul şi viitorul, dar tu poţi să schimbi ceea ce văd eu.

— Aş putea să prevăd când cineva urmează să sufere un accident de maşină, şi aş putea să-l fac să stea acasă...

— Atunci ar aluneca în cada de baie şi ar muri oricum. Vreau să zic... la o scară mai mare.

— Turnurile gemene? am întrebat eu privind înspre grădină.

— Dacă ai fi putut vedea ce urma să se întâmple, ar fi trebuit să cumpăneşti bine şi să te hotărăşti dacă vrei sau nu să opreşti totul.

Nu eram sigură, dar cred că îmi spunea că el prevăzuse totul. Prevăzuse întreaga catastrofe şi nu făcuse nimic.

— Nu, am zis eu, n-aş vrea atâta putere. Hotărâri ca astea... nu, mulţumesc.

Henry n-a răspuns. Oare ştia că minţeam? De curând mă gândisem că aş face un pact şi cu diavolul dacă aşa mi-aş regăsi soţul şi cumnata. Dar acum ziceam că nu vreau capacitatea de a vedea viitorul şi puterea de a-l schimba. I-am luat mâna:

— O să-mi găsesc soţul?

— Ştii că e vorba de tine; nu e vorba de soţul tău, ci de tine.

M-am îndepărtat, ca să nu-i mai ating mâna.

— Spune-mi, te rog, că vrăjitoarea aia din Connecticut nu mai este în viaţă şi că nu ea mi-a luat soţul. Spune-mi că spiritul ei nu mai bântuie prin lume şi că nu mă mai caută ca să dobândească nemurire.

Henry a zâmbit.

— Aaa, nu, este moarta. Ea nu are importanţă, exceptând faptul că te-a făcut să-ţi foloseşti puterile. Nu puteai să rămâi în orăşelul acela mic din Kentucky şi să salvezi căsnicii cu probleme. Ai treburi mai bune de făcut!

Nu m-a deranjat faptul că ştia aşa de multe despre mine când eu îi spusesem aşa de puţine. Aş fi vrut să răspund: „Tot ce vreau este să am grijă de soţul meu şi de copiii mei”.

Dacă Adam nu ar fi fost luat de lângă mine, m-aş fi mulţumit să ajut FBI-ul tot restul vieţii mele şi să călătoresc peste tot ca să ajut spirite neliniştite. Oare cineva îmi cere mult?

Mi-am ridicat genunchii la piept şi i-am înconjurat cu braţele. Am făcut tot ce am putut ca să nu ating aura lui Henry.

— Dacă toate acestea au legătură cu mine, atunci căutarea copilului lui Linc are legătură cu mine?

— Da, a zis încet.

— Test, am zis eu, cu neplăcere. Nu voiam să fiu cauza tuturor lucrurilor rele întâmplate oamenilor buni. Aş fi renunţat la putere dacă cineva ar fi vrut-o, gândeam eu. Nu voiam decât să-mi văd familia unită.

Henry şi-a scos ochelarii şi s-a uitat la mine. Ochii lui erau goi, dar în acelaşi timp ştiau totul.

— Darci, noi nu suntem aşa cum vrem să fim. Nimeni nu ar vrea să aibă un defect din naştere, nimeni nu alege să-şi rupă o mână. Toate lucrurile acestea sunt alese pentru noi cu un scop.

Mă uitam în ochii lui bătrâni, şi simţeam fiori pe şira spinării. Mi s-a făcut pielea de găină. Tot ce spunea el nu era nou pentru mine. Dar mă supăra faptul că renunţase la vedere intenţionat. Orbirea lui nu fusese urmarea unui accident sau a unei boli. El alesese să devină oib.

De ce? am şoptit eu, ştiind că el va înţelege.

— Toţi facem ce trebuie să facem, a zis el evaziv.

S-a întors, şi-a pus din nou ochelarii şi a tăcut.

Ce eram dispusă să sacrific? părea că mă întreabă. Aş fi vrut să strig că nu eram dispusă să sacrific nimic. Că voiam totul. Îmi voiam soţul, tatăl, cei doi copii. Voiam frumoasa mea casă din Virginia. Voiam viaţa mea.

— Noi nu putem alege, a zis Henry.

Cuvintele acestea m-au descătuşat Am început să-i spun ce viaţă grea am dus de când Adam dispăruse.

— Ceva îţi macină sufletul, a zis el. Vrei să fugi de asta. De ce?

— Pentru că... Nu voiam să mă gândesc la nedreptatea care mi se făcuse, la faptele de care fusesem acuzată. Ai auzit de Hillbilly Honey? am şoptit eu înecându-mă.

— Vreau să-mi spui tu despre asta.

A fost dificil la început, dar, treptat, i-am spus tot. I-am spus cum s-a râs pe seama mea, apoi că am fost acuzată de implicarea în dispariţia soţului meu. I-am spus că am fost prizonieră în propria casă şi că până şi copiii au fost nevoiţi să plece. Chiar şi la 13 Ulmi a trebuit să-mi folosesc puterea să nu fiu recunoscută.

— De ce vrei să-ţi găseşti soţul? a întrebat el.

Am vrut să-i dau un răspuns sarcastic la o asemenea întrebare, dar mi-am dat seama că Henry nu mă întrebase degeaba.

— Oh, vrei să spui că îl vreau înapoi doar ca să mă ascund în spatele lui?

Henry a dat din cap şi m-am întrebat ce o fi vrut să spună. În anul care a urmat dispariţiei soţului meu mă

izolasem total. Prietenul lui Adam de la FBI a continuat să mă consulte pentru unele cazuri, dar nepretenţioase. Tatăl meu m-a încurajat, mi-a spus că ar trebui să văd şi nişte case bântuite, dar n-am putut niciodată să înfrunt reporterii şi oamenii care voiau să mă scuipe.

— Nu vei dobândi nimic dacă vei continua să păstrezi atâta ură în suflet, a zis Henry.

N-am putut să-l contrazic. Ştiam că are dreptate. Mă uitasem în oglindă şi-mi văzusem aura acoperită de nişte pete negre. Era ca şi cum ar fi tras cineva cu puşca în ea.

Am tras adânc în piept o gură de aer şi mi-am strâns mai tare picioarele la piept.

— Henry, vreau să-mi spui viitorul.

A durat mult până a răspuns.

— Mulţi oameni vin la mine, îmi dau bani şi eu le spun ce îşi doresc să audă. Femeia nu vrea să afle că soţul ei o înşală, că în următoarele optsprezece luni va avea două slujbe şi că va creşte de una singură trei copii, în timp ce el se va distra în alt stat. Bărbatul nu vrea să ştie că doi dintre copiii lui nu sunt ai lui de fapt.

— Sex, am murmurat. Se pare că totul s-a reduce la sex.

— Darci dragă, a zis Henry, din câte ştiu eu, cu excepţia ta şi a mea, toţi îl practică.

M-a făcut să râd şi astfel am uitat de gândurile mele morbide. Mi-am dat seama că nu-mi va spune nimic.

De asemenea, am realizat că nu mai eram atât de sigură că el poate să-mi prezică viitorul. Întotdeauna am fost ciudată pentru aşa-zişii oameni normali, aşa că am presupus că suit şi mai ciudată pentru un clarvăzător.

Când am observat că aura lui Henry a început să dispară, mi-am dat seama că era obosit. Sosise momentul să plec.

M-am ridicat.

— Măcar poţi să-mi spui unde şi când obişnuiau Amelia şi Martin să se întâlnească?

A zâmbit şi am realizat dintr-odată că de fapt nu răspunsese la niciuna din întrebările mele.

— În amurg, a zis el. Sute de ani, în fiecare seară, la asfinţit, spiritul Ameliei s-a dus la copacul cu trunchiul dublu de lângă râu şi l-a aşteptat pe Martin. Este copacul de care Martin a fost spânzurat şi lângă care trupul lui a fost îngropat.

— Spiritele lor s-au întâlnit?

— Nu. Niciodată. După moartea sa, Martin a mai stat un timp pe lângă fiul lor. Când a văzut că băiatul va fi protejat de bunicul său, spiritul lui a plecat

Biata femeie, am zis. Toţi aceşti ani, aşteptând un bărbat pe care nu-l va mai vedea niciodată.

— Da. Circumstanţele au făcut din Amelia o prizonieră, dar moartea a eliberat-o. Ar fi putut să fie liberă, dar a ales să rămână prizonieră.

— Subtilitatea nu este punctul tău forte, Henry, am zis.

Mă compara cu Amelia. Şi eu alesesem să rămân întemniţată şi să aştept un bărbat care poate nu se va mai întoarce.

Henry a zâmbit, dar nu a zis nimic.

— Pot să te sărut? l-am întrebat.

— Pot să aleg unde? a zis el.

— Bătrân pervers, am spus şi i-am sărutat fruntea.

A pus mâinile pe obrajii mei.

— Darci, ţi-a fost dat un har minunat, dar nu-l foloseşti. Ura şi mânia din sufletul tău devin mai puternice decât harul. Am văzut că poţi ucide oameni cu puterea minţii. Acum te autodistrugi. Te sinucizi.

Ştiam că era adevărat. Doar că nu voiam să aud asta.

Nu ştiam cum să-mi schimb sentimentele faţă de soţul meu şi cum să suprim ura pe care o simţeam după câte îmi fuseseră făcute. Dacă mass-media nu m-ar fi acuzat de atâtea lucruri oribile şi neadevărate, poate că m-aş fi

resemnat cu fiica şi nepoata mea, chiar şi în lipsa soţului.

Henry a luat mâinile de pe faţa mea.

— Ura te copleşeşte. Mi-e milă de orice vrăjitoare sau demon care se apropie de tine.

— Aş vrea să-l închid pe Devlin într-o cuşcă şi să-l fac să-mi răspundă la întrebări...

— Pe mine m-ai pune în aceeaşi cuşcă sau în alta?

— În alta, am răspuns. Dar cum n-avea rost să mai încerc să-l conving să-mi spună ce ştia, m-am îndepărtat şi am pornit spre biserică. Acolo, spiritele mă chemau să vorbesc cu ele, dar am mers mai departe. Pastorul nu era de găsit. Am urcat în maşină şi am pornit spre şoseaua principală.

Mi se făcuse foame, şi am oprit la un restaurant. Când am intrat, mi-a plăcut sunetul pe care l-a făcut uşa veche. Era o casă asemănătoare multora al căror parter fusese transformat în sală de mese. O uşă ducea spre bucătărie, dar cel mai mult se gătea afară, pe un grătar. Ştiam că sus sunt dormitoare şi locuinţa proprietarei. În bucătărie trebăluia o negresă înaltă. Simţeam că îi place să gătească, dar era îngrijorată că lipsa clienţilor va duce la închiderea restaurantului. Asta era femeia despre care vorbea Henry? Cea nevoită să crească singură trei copii?

Oare el mă îndrumase aici?

Tânăra chelneriţă, fiica cea mare a proprietarei, mi-a luat comanda: pui cu găluşti şi gustări. După câteva minute am primit mâncarea, inclusiv doi biscuiţi mari, groşi, cu sos de mere.

În timp ce mâncam, am studiat localul şi pe toţi ceilalţi clienţi, afroamericani, şi m-am gândit la frigiderul aproape gol al lui Henry. După ce am mâncat şi o felie de plăcintă, am ieşit în spatele casei, unde stătea proprietara, rupând nişte fasole verde.

I-am spus că vreau să aranjez ca Henry să primească trei mese pe zi. După cum presupuneam, a înţeles despre cine e vorba când i-am spus numai Henry.

A ezitat. Îi vedeam aura verde săltând, semn că era o afacere bine venită, dar de ce nu mă întreba cum se va face plata?

În schimb, mi-a vorbit despre dificultatea transportului şi menţinerii mâncării calde.

— Cumpără nişte lăzi termoizolante, am zis. Cum foloseşte tipul care livrează pizza. Le plătesc eu.

— Poate, a zis ea, neridicând privirea din castronul de fasole. Dar ar fi mai bine să gătesc mâncarea acolo, acasă la Heniy.

Încercam să-mi dau seama ce voia de la mine. Să-i cumpăr lui Henry oale şi cratiţe? Sau voia să închidă restaurantul şi să-i gătească lui Henry? În timp ce mă gândeam la asta, uşa din spate s-a deschis şi a apărut o femeie bondoacă, cu o expresie supărată, o voce supărată şi o aură supărată.

— Onthelia! a spus, ignorându-mă, biscuiţii de astăzi au fost total necomestibili! Arşi pe fund şi necopţi pe faţă! Eu făceam biscuiţi mai buni când aveam opt ani! Şi...

M-am concentrat. I-am transmis să plece şi a plecat, oprindu-şi tirada şi întorcându-se în bucătărie.

Onthelia m-a privit pătrunzător.

— Soacra mea. Soţul meu a plecat acum doi ani şi m-a lăsat cu trei copii şi cu mama lui. Are un temperament... dar găteşte bine. Bună bucătăreasă, a accentuat.

M-am gândit la toate întrebările la care Henry refuzase să-mi răspundă. Mă simţeam legată profund de omul acela, dar eram dezamăgită că nu avea încredere în mine.

— Ce zici de cinci sute pe săptămână plus cumpărăturile? Crezi că soacra ta ar putea amenaja o mică grădină de legume acasă la Henry?

Onthelia a făcut semn cu capul spre patru saci mari, plini cu fasole verde.

— Sunt culese astăzi din grădina soacrei mele.

Ne-am uitat una la alta şi ne-am zâmbit complice.

— E angajată.

— Dacă ai vreodată nevoie de ceva, cheamă-mă, a zis Onthelia.

Am pus la punct detaliile financiare, apoi l-am sunat pe contabilul lui Adam şi i-am spus să tranita, în fiecare lună, un cec Ontheliei.

Ne-am strâns mâinile, şi am plecat. În maşină, m-am privit în oglinda retrovizoare. Oare speram ca prin acest act de caritate să fi alungat ura care mă copleşea? Nu, aura mea nu se schimbase. Oricum, nu înaintasem nici cu un milimetru în încercarea de a-l descoperi pe fiul lui Linc.

Oftând, am pornit spre 13 Ulmi să văd dacă Linc aflase ceva. În timp ce conduceam, m-am gândit la minunata.

Oare spusese Adam ceva despre faptul că familiile Montgomery şi Taggert deschiseseră o afacere în Sud? Cred că în seara asta o să-i dau lui Michael Taggert un telefon, ca să aflu dacă, cumva, cunoştea pe cineva, undeva, care avea nevoie de o bucătăreasă.

Bine deci orgoliul meu era de vină. Petrecusem o noapte cu Ingrid, apoi nu mai auzisem nimic de ea. În afară de

Alanna, care deseori mă trata ca pe un gunoi, deci eram sigur că era dragoste adevărată, ha, ha, cele mai multe femei cu care îmi petrecusem nopţile continuau să mă sune. Dar Ingrid nu îmi vorbise prea mult nici atunci şi cu atât mai mult după aceea.

Când am mers la sala de gimnastică, toate cele şase invitate m-au urmat. Era un râs de sală de gimnastică. Cele mai multe greutăţi aveau opt kilograme şi la aparatul pentru picioare erau patruzeci de kilograme. Am sfârşit prin a face genuflexiuni tinind-o pe doamna Hemmings în spate. După aceea toate au vrut să li se acorde atenţie aşa că am sfârşit prin a face ceea ce jurasem să nu fac: am devenit antrenor personal pentru cele mai multe dintre ele.

Cam atunci am realizat că Darci mă păcălise. Îşi folosise talentele de vrăjitoare, sau ce talente avea, ca să scape de mine toată după-amiaza. Am scăpat de nişte „greutăţi de frumuseţe” de două kilograme (erau roz!) şi am privit pe fereastă. Bineinţeles ca maşina închiriată dispăruse. Maşina noastră pe care se presupunea că o vom folosi împreună.

Oricât aş fi încercat, se părea că nu reuşeam să rup

vraja pe care mi-o făcuse Darci, aşa că am stat în sală cu femeile până la ora patru după-amiază.

Presupun că acela a fost momentul în care Darci hotărâse să revină, pentru că, dintr-odată, femeile au spus că trebuie să plece, şi câteva secunde mai târziu chicotelile au încetat şi am rămas singur în cameră. M-am uitat la ceas. Fix ora patru. Ce făcuse? Spusese că urma să fiu eliberat la ora patru?

Mi-am tras treningul peste echipamentul de gimnastică? Strâmt – da, mă recunosc vinovat că „mă dau maro – şi m-am hotărât să o caut pe Ingrid. Mi-a luat cam trei minute până să aflu că plecase, cu bagaje cu tot. Una dintre menajerele cu figură solemnă mi-a spus. Femeia se comporta ca şi cum fiecare cuvânt pe care-l scotea urma să-i fie tăiat din salariu. Ne întâlnisem pe scara care ducea spre pod şi vedeam că avea de gând să rămână în acel loc până când aveam să mă întorc în camerele servitorilor, unde îmi era locul.

Cu un zâmbet plin de căldură – care nu a avut niciun efect asupra ei – am coborât scările şi m-am ascuns vederii ei în spatele unui palmier. Am aşteptat timp de vreo trei minute, apoi m-a îndreptat din nou către scări. Când am ajuns la baza acestora, am văzut căruciorul

menajerei. Nu-mi puteam crede ochilor, dar pe el se găsea un set de chei. Am văzut-o pe menajeră într-o cameră de oaspeţi, cu spatele la mine.

Am înhăţat cheile şi le-am privit. Era un inel mare şi cinci inele mai mici pe el, unul dintre acestea purtând o etichetă pe care scria „pod”.

Aplecându-mă în aşa fel încât să nu mă vadă, dacă s-ar fi întors, am scos inelul mic de chei, apoi am zbughit-o pe scări.

Asta-i pentru Darci, m-am gândit. Poate când va sfârşi indiferent ce făcuse timp de jumătate de zi, nu va fi singura care va avea veşti.

Cât de încet puteam, am deschis uşile de la mansardă, una câte una. În mare parte, camerele erau goale. Una conţinea cearşafuri, prosoape şi săpun. M-am bucurat când am constatat că nu mai eram atras de pliculeţele de lavandă.

Am ajuns în sfârşit în camera lui Ingrid. Nu ştiu ce speram, poate să fie încă în pat? Am deschis uşa încet, dar patul era gol şi orice urmă a vreunui locuitor al camerei fusese îndepărtată.

Trebuia să părăsesc camera, să fac un duş şi să mă pregătesc de cină, dar am mers spre fereastră şi am privit

afară. Adevărul este că eram gata să renunţ. Darci şi cu mine nu făceam niciun progres, şi fiul meu era interesul principal oricât de neobişnuită ar fi întâlnirea cu nişte fantome. Poate că mai bine angajam un detectiv particular.

Devenisem atât de frustrat încât nu mai voiam să continuu. Mă gândeam ce să-i spun lui Darci. A fost minunat să lucrez cu ea şi întotdeauna o să-i fiu recunoscător pentru că m-a ajutat să-mi găsesc bunicul, dar trebuia să mă întorc în L.A., să-mi găsesc ceva de muncă. Poate nişte roluri secundare sau...

Atenţia mi-a fost atrasă de imaginea din oglindă. Vedeam ceva care strălucea, captând lumina apusului de soare. Întorcându-mă, am privit spre pat şi nu am văzut nimic. Am privit din nou în oglindă şi imaginea era acolo. Am numărat dungile de pe cuvertură, apoi m-am întors iar spre pat şi am numărat.

Să văd obiectul reflectat în oglindă şi să nu-l pot vedea când mă uitam la el, era o situaţie pe care, în mod normal, aş fi considerat-o ciudată. Dar noţiunile de straniu, supranatural şi chiar înspăimântător se schimbaseră pentru mine în zilele acelea. Sincer, nu voiam să mă întreb cum apărea acel obiect, de teamă că aş putea afla.

Am dat la o parte cuvertura, şi acolo, prinsă între un ciucure şi piciorul patului, era o jucărie – un mic tractor John

Deere. Avusesem unul exact la fel în copilărie, ofent de un profesor ca premiu pentru că citisem cele mai multe cărţi.

Părinţii mei spuseseră că era un premiu tâmpit, fără nicio valoare educativă. A fost singura jucărie care nu încerca să mă înveţe nimic. În consecinţă, tractoraşul fusese jucăria mea preferată.

Nu voiam să cercetez ce era cu jucărioara aceea şi nici cine scotocise prin trecutul meu ca să afle despre jucăria mea preferată. Pur şi simplu încercam să văd faptul la justa lui valoare. Cineva – sau ceva – încerca să-mi trimită un mesaj.

M-am îndreptat spre fereastră, aceea pe care o escaladasem ca să ajung la Ingrid, şi am examinat-o. Fereastra fusese proaspăt vopsită, dar încă se puteau vedea sparturile peticite ale unor găuri. Eram sigur că până de curând existaseră bare la fereastră.

M-am aşezat pe un scaun şi am privit tractorul. Cineva încerca să-mi spună ceva. Cineva îmi amintea că nu era vorba de „fiul meu”, nişte cuvinte doar, ci că băiatul exista

cu adevărat. Mi-am plimbat degetele peste micul tractor şi mi-am dorit să fi avut puterea lui Darci. Oare fiul meu lăsase jucăria acolo în speranţa că va fi găsit? De mine? De tatăl lui? Oare ştia ceva despre mine? Îi vorbise mama lui sau mă văzuse la televizor? Cu tractorul în mână, am părăsit încăperea. Am lăsat cheile în hol, ca şi cum ar fi căzut acolo, gândindu-mă că le va găsi cineva...

Aveam o jumătate de oră să fac duş şi să mă pregătesc pentru cină. Am vrut să mă îndrept spre camera mea, dar am văzut două femei apropiindu-se. Erau doamna Hemmings, cu care eram în bune relaţii, şi Sylvia Murchinson. Nu ştiu de ce, dar Sylvia mă făcea să fiu mereu în defensivă. Dacă nu am fi fost în secolul douăzeci şi unu, sunt convins că aş fi auzit de la ea nişte remarce cu tentă rasistă şi probabil ar fi dat ordin să fiu spânzurat – sau măcar vândut.

Am privit în jur pentru a găsi o cale de scăpare. La capătul holului, lângă bancheta de lângă fereastră se afla o uşă. Din fericire, nu era încuiată şi m-am pomenit printre mături şi mopuri pentru curăţenie.

— Să le aşteptăm aici, a spus Sylvia.

S-au aşezat pe banchetă, iar eu am fost prins ca într-o capcană, căci nu puteam să plec de acolo fără să trec prin

faţa lor.

— Asta e camera ei, nu-i aşa? a întrebat doamna Hemmings şi am înţeles că se referea la Darci.

N-am mai vrut să plec. Doream să aud fiecare cuvânt pe care îl rosteau femeile.

— Cine sunt ei? a spus doamna Hemmings. Janson este cea mai frumoasă creatură de pe pământ, dar cel mai prost masor. Şi dacă ne-am lua după spusele lui Ingrid, este departe de a fi homosexual.

— Nu ştii? a zis Sylvia. Sunt vânători de fantome. Aşa spune Delphi. Crede că cei doi scriu o carte despre fantomele care bântuie prin împrejuimi, dar nu vor să se afle.

— Vrei să spui că sunt reporteri? N-am nevoie de ei aici.

— Nu-ţi face griji. Nu de noi sunt interesaţi. Îşi petrec timpul la locuinţele sclavilor şi la cimitir. Şi Delphi e sigură că ei au furat hârtiile din pivniţă.

— Ar fi trebuit să cheme poliţia. Ah, nu... fără poliţie.

— Delphi spune că nu erau documente importante. Oricum, au de gând să vândă proprietatea.

— Dar credeam că...

— Că strămoşii lor sunt totul pentru ele? Casa asta nu se poate încălzi, nu se poate răci, şi o cameră de sus e

bântuită.

— Nu există...

— Dacă nu mă crezi, du-te şi uită-te. Narcissa o să-ţi dea sigur cheia. La cât plăteşti, sigur n-o să-ţi ceară nimic în plus ca să vezi camera infamei Amelia.

— Ea e fantoma despre care se spune că locuieşte sus?

— Nu ştii? Ah, e prima dată când vii. Când Delphi şi Narcissa au pornit afacerea, n-au putut să concureze cu alte obiective de genul ăsta, aşa că s-au gândit să profite de fantoma familiei. Au tipărit o broşură despre femeia care încă mai locuieşte în dormitorul de sus, şi despre ghidul spiritual al Delphiei, un amerindian pe jumătate dezbrăcat. Atunci au început să descurajeze accesul bărbaţilor. Femeile trebuia să fie atrase de ghidul spiritual. Din păcate, broşura a atras mulţi nebuni. De asta au venit ăştia doi. Ştii tu.

— Da, ştiu. Spune-mi despre fantomă.

— Înainte de Războiul Civil, o înaintaşă a Delphiei şi Narcissei a făcut ceva care l-a supărat atât de tare pe bărbatul ei încât a încuiat-o într-o cameră. Nu i-a dat drumul până la moartea ei când au dus-o la mormânt, patruzeci de ani mai târziu. Delphi a spus că această casă a supravieţuit războiului datorită faptului că soldaţii yankei

au auzit-o plângând şi au crezut că era deja o fantomă.

— Săraca, a zis doamna Hemmings. Şi spiritul ei bântuie camera.

— Acum, în cameră sunt două fantome, femeia şi sclava sa pe nume Penny care-a fost închisă împreună cu ea. Sclava a fost plătită de stăpân pentru a-l informa despre tot ceea ce făcea soţia sa – ca şi cum ar fi putut face ceva fiind închisă.

— Cele două femei se urau una pe cealaltă, dar au trăit împreună în camera aceea mai bine de patruzeci de ani, deşi Narcissa spunea că sclava putea intra şi ieşi pentru a aduce hrană. Şi mi-a mai spus că femeia şi sclava sunt şi acum în cameră. Nu am văzut nicio fantomă, dar am văzut camera şi este stranie. Este exact la fel cum era în jurul anului 1800. Când bărbatul şi-a închis soţia. Exact la fel. Lucrurile din camera aceea sunt vechi de peste o sută de ani, dar par a fi aproape noi. Narcissa spune că nimeni nu face curăţenie acolo, însă camera întotdeauna este fără pată. Penny era o menajeră foarte harnică.

Sărmana femeie! Indiferent ce aşteaptă spiritul ei... dacă într-adevăr există. De ce nu a plecat?

— Narcissa spune că Amelia aşteaptă să se întoarcă la ea copilul ei mort.

— Ce?

— Se pare că atunci când soţul său a închis-o în cameră era însărcinată, dar copilul a murit la naştere. Toţi cred că nu era copilul soţului ei. Ţinând cont de împrejurări, cred că este mai bine că nu a trăit.

— Este îngrozitor.

— Şi tu te afli aici pentru ceva mai puţin îngrozitor? a întrebat Sylvia.

— Sunt aici pentru a mi se face dreptate. Când acea femeie mi-a luat soţul, mi-a luat tot ce aveam pe lume.

— Cu excepţia banilor.

— Ăia erau ai mei de la început, şi vorbesc despre dreptate, nu bani.

— Şi tu crezi că el va reveni la tine o dată ce noua sa soţie nu îţi va mai sta în cale?

— Bineînţeles că va veni. De ce mă priveşti aşa?

— Mă gândeam că niciodată nu am fost aşa de tânără ca tine.

— De fapt, sunt mai bătrână ca tine.

Sylvia a râs.

— N-o lua în sens strict. Hai să coborâm şi să vedem ce este la cină. Dacă şi astă-seară este la fel de rău ca seara trecută, mergem la un restaurant.

— Aşteaptă. Dar tu? Tu ce aştepţi de la ce va face el?

— Bani. Doar bani. Dacă soţul meu bogat şi bătrân moare înainte de finalizarea divorţului, voi fi milionară. Dacă rămâne în viaţă, nu primesc niciun ban.

— Asta nu este corect. Ai nevoie de un avocat bun. Pot...

— Am semnat un contract prenuptial. Trebuia să-l fac să se căsătorească cu mine, dar el era aşa bătrân şi bolnav că am crezut că va muri într-un an. Fuma trei pachete de ţigări pe zi, bea o sticlă de whisky şi şi-a trăit viaţa cu pasiune, dar a trebuit să stau lângă el zece ani mizerabili. Ce nu pot să înţeleg este de ce nu a murit de un atac de cord când m-a prins cu băiatul de la piscină.

Doamna Hemmings a râs.

— Eşti groaznică. Hai să mergem.

După plecarea lor, am mai rămas în debara câteva minute. Mirosea urât acolo şi eram îngrijorat că alte femei ar putea să urce scările, dar se părea că nu mă mai pot mişca. Femeia spusese nişte cuvinte care îmi bubuiau în cap:

„Ce aştepţi de la ceea ce va face el?”

Poate fusesem în preajma lui Darci suficient timp încât să simt lucruri mai multe decât obişnuia creierul meu, dar sufletul îmi spunea că acea întrebare se referă la fiul meu.

Am strâns micul tractor în mână atât de tare încât degetele mi-au amorţit.

Deodată uşa s-a deschis larg şi a apărut Darci.

— Ce faci ascuns într-o debara pentru mături? a întrebat. Şi de ce eşti aşa de fericit?

— Este aici, am spus. Ştiu asta.

DARCI

17

— Vreau să aud fiecare cuvânt, am spus.

Linc era la duşurile pentru bărbaţi. Uşa era deschisă aşa că ne puteam auzi unul pe celălalt şi am făcut tot ce îmi stătea în puteri să nu mă gândesc la corpul său gol.

Am jurat că dacă voi mai ajuta vreodată pe cineva, va fi o femeie sau un bărbat la fel de bătrân ca Henry.

După ce l-am scos pe Linc din debaraua în care se ascunsese, am mers la locuinţele sclavilor. Mai aveam câteva minute până la cină, şi voiam să aflu de ce era aşa de incitat.

Nu i-am spus despre întâlnirea mea cu Henry. Lucrurile nu erau clare nici pentru mine.

I-am povestit despre Amelia care-l aştepta pe Martin în fiecare noapte, dar el nu venea.

Linc mi-a spus că, din vorbele femeilor, aflase că Amelia îşi aştepta copilul, aşa că i-am zis ce se întâmplase cu spiritul lui Martin, fără să amintesc de la cine ştiam.

Am simţit tristeţea lui Linc, dar, ca şi mine, el ştia că dragostea nu cunoaşte culoare, rasă sau religie.

— O să fim acolo, ca să ne întâlnim cu ea diseară, a zis Linc, şi eu l-am atenţionat că trebuie să facă ceea ce îi indic eu. Eu voi şti ce vrea Amelia.

— Spune-mi ce ai auzit de la Sylvia şi doamna Hemmings.

— Sylvia spune că Delphia şi Narcissa cred că le spionezi, a zis el. Apoi mi-a povestit ce a auzit de la cele două femei.

Am zâmbit şi m-am felicitat. Făcusem o treabă bună determinându-le să gândească ceea ce voiam eu.

— Promite-mi că vei face tot ce voi spune eu sau voi avea grijă ca Amelia să nu apară în seara asta, i-am zis lui Linc.

— Dacă apare acolo de o sută şi ceva de ani, cum o s-o opreşti tu?

— Am eu metodele mele. Îmi trebuie promisiunea ta. Nu

vreau să meargă nimic greşit în seara asta. Spune-i Ameliei că sunt prietenă cu tine şi trebuie să-ţi stau alături.

A promis că aşa va face. Bineînţeles că n-aveam cum s-o opresc pe Amelia, dar nu voiam ca Linc să ştie asta. Voiam doar să aflu tot ce pot de la ea, şi când e vorba de fantome, am mai multă experienţă decât el.

O dată ce am stabilit între noi ce urma să facem în legătură cu Amelia, mi-a pus în mână un tractor de jucărie şi am devenit aproape la fel de atentă ca Linc. Da, era al fiului său şi fusese pus acolo intenţionat. Linc credea că fiul său a pus jucăria în cameră, dar ştiam că este lucrătura lui Devlin.

În condiţii normale, ţinând un obiect în mână, aş fi ştiut unde se află proprietarul, dar Devlin pusese în acea jucărie doar ce voia el să ştiu. Copilul se simţea bine, era bine îngrijit... şi era...

Am pipăit jucăria şi m-am străduit să-mi dau seama ce simţeam. Copilul era foarte încăpăţânat. În legătură cu ce?

Tot ce conta era că ştiam că Devlin mă ajuta – încet şi în felul lui, dar mă ajuta. Nu mă îndoiesc că Devlin aranjase ca Linc să le audă pe cele două femei vorbind, şi el le-a făcut să discute totul pe un hol, lângă o uşă deschisă.

— Cineva voia ca eu să-l întâlnesc pe Henry, am zis eu.

— Ai spus ceva? a întrebat Linc când a oprit apa.

— Gândeam cu voce tare.

— Ce gândeai? Că femeile vorbeau despre fiul meu? Stătea în uşa băii doar cu un prosop alb în jurul taliei.

Îmi părea bine că nu vedea aurele, pentru că a mea trebuie să fi arătat ca un foc de artificii. Arăta mai bine în realitate decât pe ecran. Am râs şi m-am întors spre dormitorul lui.

— Da, cred că despre fiul tău vorbeau, dar nu înţeleg cum vor să se folosească de el. Bunica ta a fost vindecătoare, iar femeile astea par să vrea să omoare pe cineva.

— Nu-i acelaşi lucru? Să vindeci, să îmbolnăveşti... Aceeaşi monedă, două feţe.

Când a spus aceste cuvinte, am înţeles totul. El m-a privit, eu l-am privit şi am înţeles totul.

Copilul putea să vindece, dar, aşa cum spusese Linc, reversul medaliei era să îmbolnăvească pe cineva. Pappa Al a spus că lui şi soţiei sale li s-au oferit mulţi bani să însănătoşească oameni. Câţi bani li s-ar fi dat să îmbolnăvească pe cineva... să îl îmbolnăvească de moarte?

— Nicio armă, nimic care să poată duce la ucigaş. Niciun pericol de a fi prins.

— Doamna Hemmings vrea moartea noii soţii a fostului său bărbat, pentru ca el să se întoarcă la ea.

Sylvia vrea ca soţul ei bătrân şi bogat să moară înainte să se finalizeze divorţul.

Dar fiul tău se opune cu încăpăţânare şi femeile...

— Aşteaptă. Îşi omoară timpul, ghicind viitorul într-un glob de cristal pe care l-a găsit cineva în pivniţă...

Care, întâmplător, conţine ceva foarte puternic.

— Dar numai tu eşti suficient de ciudată ca să îţi dai seama. Iartă-mă...

— Nicio problemă, am zis eu începând să mă plimb prin cameră, gândindu-mă la toate acestea. Poate că pe copil îl ocroteşte Devlin. Nu cred că băiatul poate să mă împiedice să-l găsesc, dar Devlin sunt aproape convinsă că are această putere.

— Cine e, până la urmă? zise Linc, îmbrăcându-se după uşa de la dulap. Şi nu-mi spune că e oricine vrea să fie.

— Nu ştiu, am zis, cu mâna la tâmplă. Am prea multă informaţie în minte, sau poate că nu am nimic. Cine a început totul? Cine ţi-a spus că fiul tău a dispărut? De la început, cineva a vrut ca eu să fiu implicată. Fiul tău a fost

răpit ca să ajung eu aici?

— Dacă cineva te-a vrut, tot ce trebuia să facă era să te cheme şi să-ţi spună: „Am informaţii despre soţul tău.

M-am aşezat pe marginea patului.

— Este adevărat, am spus.

Linc şedea pe scaun şi a început să-şi tragă şosetele.

— Spune-mi, suntem mai aproape să-l găsim pe fiul meu decât eram acum zece minute?

— Am scuturat din cap.

— Nu, din cât îţi pot spune eu. Am ridicat micul tractor. Este în siguranţă. O simt. Nu este în pericol, în afară de...

— În afară de ce?

— Singurătate. M-am uitat la Linc în timp ce începeam să înţeleg. I-au luat mama de lângă el şi îi spun că, dacă nu face ce vor ei, mama lui va fi omorâtă... ca şi femeia din ziar. M-am ridicat în timp ce începeam să pricep lucrurile. Femeia care era în maşină era o autostopistă, o fugară. S-a lăsat să se creadă că Lisa Henderson a murit pentru ca băiatul să nu aibă tutore. Mama nu a fost ucisă deoarece aveau nevoie de ceva cu care să-l ameninţe. „Dacă tu nu faci ce vrem, mama ta va fi ucisă cu adevărat”, chestii de genul ăsta.

— Cine sunt „ei”?

M-am oprit.

— Nu ştiu. Ceva cu multă putere mă împiedică să aflu. Am crezut că a fost copilul, dar...

— Oo, a spus Linc. Copilul poate vindeca şi asta-i tot E destul de rău. Nu vreau să fie o ciudăţenie cu aşa-numite puteri.

Am deschis gura să urlu la Linc. Fusesem un copil cu putere şi fiica şi nepoata mea erau copii cu putere. Am respirat adânc şi încet. Datorită abilităţilor mele, avusesem o copilărie de izolare şi singurătate extremă, iar copiii mei au trebuit să fie izolaţi de ceilalţi copii. Din păcate, ce spunea Linc era corect.

— Nu cred că fiul tău are suficientă putere încât să fie numit o ciudăţenie, am spus, pipăind tractorul. De fapt, nu sunt sigură că el poate să facă ceea ce se crede că poate face. Aceste femei plătesc milioane de dolari şi dacă oamenii pe care-i vor morţi nu mor, ce pot face? Să meargă la poliţie? Să raporteze escrocheria? Nu pot spune că au plătit un copil să omoare pe cineva.

Linc a terminat cu îmbrăcatul. Purta haina lui Adam.

— Încetează să te uiţi la mine în felul acesta, ordonă el. Şi să mergem la cină.

În timp ce mergeam, mi-a luat mâna în a lui.

— Nu te mai frământa atât de mult. Ştii, azi eram gata să renunţ la toate astea, dar cred că acum există o speranţă.

Nu mă simţeam optimistă. De fapt, mă simţeam ca o idioată. Poate că fusesem răsfăţată în viaţa mea deoarece îmi fusese întotdeauna uşor să îmi dau seama de sensul lucrurilor. Nu existau prea multe mistere pentru mine. Atingând o fotografie, puteam să spun dacă persoana respectivă era în viaţă sau nu, şi de obicei să spun şi unde se afla. În momentul acesta face duş cu o femeie care lucrase pentru el", îi spusesem odată prietenului soţului meu, care lucrează la FBI. Nu puteau găsi bărbatul, dar au găsit-o uşor pe fosta lui secretară şi el era cu ea.

Dar acest băieţel m-a uluit. Ştiam că exista un motiv şi ştiam că o oarecare „forţă" îl provoca, dar nu ştiam cine sau de ce. Eram convinsă că Henry şi Devlin ştiau o grămadă de lucruri, dar nu-mi spuneau.

„Test". Cuvântul se tot învârtea în capul meu. Ce test? Când? Cine făcea testarea? Şi, mai presus de toate, când va sosi momentul, îl voi trece?

Să o iau pe doamna Hemmings? m-a întrebat Linc, asta însemnând că va sta lângă ea la cină şi o va interoga.

Era atât de serios şi atât de aproape de alter ego-ul lui

de detectiv încât nu m-am putut abţine să nu îl tachinez.

Poţi să o iei? Eşti destul de mare?

Linc a zâmbit.

De fapt, nu cred că sunt.

Am râs şi am intrat împreună în casă.

Nu le cunoşteam pe cele şase invitate la fel de bine ca Linc. De fapt, nu le acordasem atenţie într-un mod nedrept ca şi cum consecinţele n-ar fi fost importante. Le considerasem reci, fără inima, dar cred că le încadrasem într-un stereotip. Erau femei cu prea mulţi bani şi prea mult timp şi nimic de făcut în viaţă.

În timp ce mă aşezam la masă lângă Sylvia, m-am uitat la femei din nou. Fiecare dintre ele ura pe cineva suficient de mult încât să plătească un copil să-i provoace acelei persoane o boală fatală. M-am uitat la doamna Hemmings care şedea în partea opusă a mesei. Era uşor să vezi că nu mai păstra nicio urmă din frumuseţea de odinioară. Avusese o viaţă prea uşoară şi se citea în ochi şi pe trup. Soţul o părăsise probabil din cauză că se plictisise de faptul că ea se simţea îndreptăţită să primească orice voia. „Bineînţeles că ar trebui să am tot ce îmi doresc”, aproape că o puteam auzi spunând-o. „Tăticul meu mă protejează”.

Lângă mine era Sylvia Murchinson şi, dintre toate femeile, ea îmi era cea mai antipatică. În timp ce aurele celorlalte femei aveau calităţi care compensau lipsa lor de suflet, cu aura Sylviei nu se întâmpla acelaşi lucru. Era înconjurată de culorile noroiului: griuri-Verzui, nuanţe de maro mohorât, toate amestecate cu negru. Sylviei Murchinson nu-i păsa de nimeni pe pământ în afară de ea însăşi.

Nu era uşor să îi zâmbesc şi să fiu prietenoasă. Am conversat cu ea şi i-am spus lucruri care să confirme ceea ce credea ea că ştie despre Linc şi despre mine. I-am spus că în acea zi am vizitat biserica locală şi am văzut cimitirul. În timpul celui de-al doilea fel de mâncare am coborât vocea şi am întrebat-o dacă ştia unde era îngropat un sclav care condusese o răscoală în 1843.

Era total dezinteresată. Dacă nu aş fi avut abilităţile mele, cred că şi-ar fi luat farfuria şi ar fi plecat. Dar m-am concentrat şi am făcut-o să rămână pe loc. Era greu de ajuns la gândurile ei. Părea că luase o hotărâre cu ani în urmă şi nicio putere de pe lumea asta nu o putea face să se schimbe.

Îmi doream să îmi povestească despre soţul ei. Dacă aş reuşi s-o fac să vorbească despre ura faţă de el, poate că

ar dezvălui mai multe. Îmi doream, de asemenea, să mă placă, astfel încât să îmi spună cât mai multe lucruri.

În cele din urmă, când a venit rândul fripturii de vacă, ea a spus:

— Nu vreau să te ofensez, dar ştii că semeni foarte bine cu Hillbilly Honey?

Nu aici voiam să ajung. În timp ce tăiam friptura, am încercat să o fac să se gândească la alte lucruri.

— Mă bucur că tu nu eşti Hillbilly Honey, pentru că eu l-am îndemnat pe soţul meu s-o numească aşa.

Am lăsat jos cuţitul, dar nu am îndrăznit să o privesc.

— Ai făcut tu asta?

— O, da. Soţul meu este Howard Murchinson, proprietarul ziarului Secret Revealed.

— Tabloidul acela, am spus eu cu vocea întretăiată.

Da. „Tabloid” devenise un termen derizoriu, dar nu-mi păsa. Ştii, niciodată nu am avut încredere în nimic făcut de omul ăsta. Să o luăm, de exemplu, pe Hillbilly Honey. Cunoşti cartea scrisă despre ea?

— Da, am reuşit să spun.

— Eu am fost cea care a publicat-o. Tânărul care a scris-o, bietul băiat, aproape a fost dat afară din colegiu şi a trimis manuscrisul despre acea ciudată hillbilly din

Kentucky fiecărui editor din New York, dar nimeni nu a vrut să îl publice. Se spune că era o povestire licenţioasă şi chiar un gunoi. În cele din urmă, el i-a trimis-o soţului meu care nu a citit niciodată în viaţa lui o carte, dar eu mi-am dat seama că asta era grozavă. I-am spus soţului meu că ar trebui să o publice. I-am zis: „E genul tău, o adevărată hillbilly honey. Ştii, soţul meu s-a născut în Tennessee. Ştii restul. Cartea a apărut şi a adus încasări de milioane. Sigur că familia Montgomery a făcut plângere. Trebuia să-şi protejeze numele, dar soţul meu era pregătit pentru situaţia asta. Despăgubirile plătite familiei nu au însemnat nimic faţă de câştigurile de pe urma cărţii, mai ales că vânzările s-au dublat.

Râdea, mulţumită de ceea ce realizase. Când şi-a pus mâna pe braţul meu, am crezut că nu mai aveam aer. Simţeam că-mi ia foc mâna, simţeam focul din corpul ei.

Neştiutoare, ea a continuat să vorbească, încă sub vraja pe care i-o făcusem de a-mi spune secretele ei.

— Când soţul acelei femei a dispărut, eu am fost cea care a spus că, probabil, ea l-a omorât. Ştiam că Howard câştigase destul de pe urma cărţii originale, dar trebuise, de asemenea, să şi plătească mult şi asta nu-i plăcea. Lui Howard nu-i plăcea să piardă. Şi când familia Montgomery

a dat banii pentru acte de caritate, a fost ca şi cum i-ar fi spus că banii lui nu erau destul de buni pentru a fi primiţi. Pot să-ţi spun că Howard era furios. Şi atunci a făcut toată lumea să creadă că Hillbilly Honey îşi ucisese soţul. O! Ia te uită cât este ceasul. Trebuie să plec. Îmi place să stau de vorbă cu tine. Să ne aşezăm alături în fiecare seară. Mi-ar plăcea. Poate vom rămâne prietene.

Am privit-o cum ieşea din cameră în timp ce, ca într-un film, scenele se derulau în mintea mea. Era mizeria pe care cartea o provocase familiei mele. Familia Montgomery şi-a reproşat atitudinea ei faţă de mine, dar a fost din dragoste, nu din ranchiună.

Copiii mei! Fiica şi nepoata mea, care trebuiseră să îndure ironia şi ridicolul. Au văzut-o pe femeia aceea scuipându-mă. Şi acum, din această cauză, trăiau departe de mine.

Am privit spatele Sylviei Murchinson pe când pleca din sufragerie. Puteam s-o ucid, gândeam eu. Chiar acum, puteam să fac să-i explodeze creierul şi orice anchetă ar fi tras o singură concluzie: „cauze naturale’. Nimeni n-ar fi ştiut.

Am reuşit să mă controlez. Am privit-o până când a părăsit camera, apoi m-am aşezat, neputând să mănânc

nimic.

LINC
18

Nu ştiu ce i-a spus lui Darci aceasta Catty Sylvia Murchinson, dar a avut un impact profund asupra ei. Darci stătea la masă, dar era ca şi cum n-ar fi fost acolo. Nu mânca nimic, nu vorbea cu nimeni.

Când în sfârşit masa a lu sfârşit, femeile s-au adunat în jurul meu, făcându-mi propuneri indecente, fiindcă se temeu de singurătate. Mă uitam deasupra capetelor lor la Darci, dar ea era încă la masă. Chelneriţa strângea vasele din jurul ei, dar ea stătea cu mâinile în poala privind drept înainte.

Oricât de politicos aş fi fost am încercat să ies din încercuirea femeilor, m-am îndreptat spre masa şi i-am spus lui Darci:

— Poţi să iei corbii aceia de pe mine? Convinge-le să plece.

Darci s-a uitat la mine ca şi cum nu mă mai văzuse niciodată.

— Ce dracu ţi-a făcut? am mormăit. Femeile erau din nou în jurul meu, trăgându-mă de braţe şi sporovăind despre ceea ce doreau să la fac. Voiau să mergem în oraş, să dansam. Voiau masaje sub clar de lună. Voiau să ne scaldam în helesteu.

Când m-am uitat la ele mi-am dat seama câte eforturi făcuse Darci să le ţină la distanţă. Cu excepţia ei, toate ar fi fost grămadă pe mine, singurul mascul de aici, chiar dacă aş fi dormit într-un sarcofag din criptă.

Dar acum, Darci nu mai reuşea să mă ferească de ele. Mi-am pus mâinile pe umerii micuţei domnişoare Burns şi am dat-o într-o parte ca să-mi fac loc să trec. Am înconjurat masa şi am tras-o pe Darci de mână. Am luat-o în braţe şi am dus-o spre uşa sufrageriei.

M-am întors spre femei şi le-am spus că dacă vreuna dintre ele va veni la mine în acea seară, va fi scoasă de pe lista de masaje pentru totdeauna.

Nu m-au urmat când am dus-o pe Darci în camera ei. Auzeam în spatele meu riposte şi cuvinte cum ar fi „Cine se crede el?” dar nu m-au urmărit.

Am ajuns în camera lui Darci, dar nu ştiam ce să fac cu ea şi mă gândeam să o duc la locuinţele sclavilor. Dar plouase cu o noapte înainte şi era răcoare. Singurul lucru

bine venit pentru Darci era să o încălzesc.

Am pus-o în pat, i-am scos pantofii, apoi am înfăşurat-o în cearşafuri, dar ea a rămas în aceeaşi stare.

— Ce s-a întâmplat? am întrebat-o. Spune-mi ce ţi-a zis Silvia de te-a supărat aşa de tare.

Darci zăcea acolo, cu privirile fixate-n tavan. Dacă cuvintele mele nu ajungeau la ea, poate că viziunile din mintea mea ar reuşi. Mi-am pus mâinile pe braţele ei şi fruntea mea pe a ei şi i-am trimis imagini ca s-o fac să-mi vorbească.

Niciun răspuns. Mi-am vârât mâinile în buzunare şi m-am îndreptat spre cămin. Am auzit voci venind de afară. Am deschis fereastra. Prin frunzişul copacilor am putut vedea, mai jos, colţul terasei din spate. Toate femeile, împreună cu Delphia şi Narcissa, ieşiseră acolo. Nu le-am putut distinge din cauza frunzişului des, dar le-am putut auzi, le-am putut identifica vocile. Până acum aş fi putut să le identific corpurile fără cap într-o morgă. Râdeau cu poftă.

— Oare li s-a spus că fiul meu le va îndeplini cererile? am spus cu voce tare, sperând că Darci mă va auzi şi va ieşi din starea aceea vecină cu moartea. Fiul meu este ameninţat că mama lui va fi ucisă dacă nu-şi va folosi

puterile să omoare pe cineva pentru acele femei. Au ales cine va fi primul la noapte?

Ştiam că vocea mea era tot atât de îndurerată pe cât mă simţeam eu. De ce trebuia Darci să aleagă tocmai noaptea asta ca să intre în transă?

Am auzit un zgomot uşor la uşă. Supărat, am deschis-o brusc.

— Ţi-am spus...

Una dintre angajatele care nu zâmbesc niciodată stătea acolo având în mână o tavă pe care se afla un păhărel cu lichior verde. Fiindcă nu era decât unul, era evident că nu voiau să beau eu licoarea şi să adorm acolo, în camera lui Darci.

I-am mulţumit femeii, am luat tava, apoi am închis uşa şi am încuiat-o. Poate că somnul ar ajuta-o, m-am gândit. M-am aşezat pe pat lângă Darci, am luat-o în braţe şi am reuşit să o fac să bea. Ea nu s-a împotrivit şi am ţinut-o în braţe până a adormit.

Cu grijă, am aşezat-o pe pat şi am acoperit-o. Şi acum? De dedesubt nu se mai auzeau voci, aşa că eram sigur că femeile adormiseră din cauza somniferului. M-am întrebat dacă îşi dădeau seama ce li se întâmpla – sau, dacă da, erau de acord? O auzisem pe Sylvia Murchinson spunând

că nu va primi nimic, dacă soţul ei divorţează de ea. În ciuda înclinaţiei sale pentru „instructorii de înot”, semnase, totuşi, acordul prenupţial. Cred că o femeie ca ea accepta să fie drogată şi încuiată acolo noaptea doar dacă rezultatul final ar fi... multe milioane.

Am privit-o pe Darci. Nu mă îndoiam că ceea ce i se spusese avea legătură cu soţul ei. M-am rugat să nu i se fi spus că era mort.

Priveam apusul şi mă gândeam că, fără Darci, nu puteam face prea multe. Dacă ea nu putea să-mi găsească fiul, cu toate abilităţile ei, eu, nici atât...

Dintr-odată, mi-am amintit ce vorbisem cu Darci înainte de cină: Amelia urma să-i aştepte pe Martin şi pe copilul ei, la lăsarea serii.

Am plecat din camera lui Darci cât de repede am putut şi am alergat spre locuinţele sclavilor. M-am oprit o clipă să-mi amintesc exact ce spusese Darci. „Ulmii îngemănaţi de pe malul râului”. Râul era uşor de găsit, la aproape două sute de metri de locuinţele sclavilor. În dreapta era drumul, aşa încât copacul trebuia să se afle în stânga. Am luat-o la fugă într-acolo.

Am văzut copacul şi pe Amelia şezând pe o bancă, dar mă îndoiam că era acolo chiar ca să croşeteze.

Am rămas pe loc, am privit-o şi am încercat să mă liniştesc. În fiecare noapte, timp de peste o sută de ani, ea venea în acest loc şi îl aştepta pe strămoşul meu. Acolo se întâlniseră. În acea zi, soţul ei era plecat la locuinţele sclavelor.

Nu voiam să mă gândesc la acele vremuri. Voiam numai să-mi găsesc fiul şi Devlin spusese că un sclav ar putea da o mână de ajutor. Dacă Amelia Barrister nu era sclavă, nu ştiam cine ar fi putut fi.

— Bună, am spus în şoaptă, ca să nu o sperii.

Dar ea îl aşteptape Martin de vreo sută douăzeci de ani şi – crezând că eu sunt Martin – a fost surprinsă.

Croşeta i-a căzut din mână, şi-a pus mâinile pe faţă şi a început să plângă.

— Ai venit, repeta ea la nesfârşit. Ai venit, îi promisesem lui Darci că nu voi comunica în niciun fel cu fantomele când nu era şi ea de faţă, dar Darci era sus, căzută într-un somn adânc şi, fantomă sau nu, aceasta frumoasă femeie suferea. M-am apropiat, m-am aşezat pe jos lângă ea şi mi-am pus capul în poala ei.

Amelia s-a oprit din plâns şi şi-a pus mâinile pe capul meu, mângâindu-mi gâtul, plimbându-şi degetele peste faţa mea, încercând să-şi amintească.

Deci asta e iubirea, gândeam eu, simţindu-i picioarele sub mâinile mele, prin fustele înfoiate. I-am sărutat degetele când mi-a atins buzele. Asta e iubirea. Iubirea nu venea de la mine, ci de la ea şi ceea ce simţeam mă făcea să înţeleg fiecare cântec de dragoste, fiecare film pe care-l văzusem. Până atunci nu înţelesesem cum putea cineva să renunţe la un mare rol pentru a fi împreună cu persoana iubită. Mă supărasem ca Alanna, în loc să fie cu mine, alesese filmul, dar atunci am înţeles-o.

Atunci am înţeles şi semnificaţia cuvintelor pe care oamenii le spun adesea seci: „O iubesc, omule”. Şi Darci. Avea totul, frumuseţe, putere, dar era nefericită din cauza că nu-l avea pe bărbatul pe care-l iubea.

Ceea ce simţeam la Amelia mă făcea să înţeleg şi să doresc acest fel de iubire. Mă făcea să împărtăşesc sentimentele tuturor îndrăgostiţilor. Şi am înţeles, fără nicio îndoială, că asta îmi spusese Devlin să nu uit – că iubirea este totul.

Nu ştiu cât am stat aşa, dar, încet, am început să revin la realitate. Şi acum ce trebuie să fac? mă gândeam. Ultima oară când o văzusem, Amelia menţionase numele fiului nostru – fiul ei – şi ea dispăruse. Dacă Darci ar fi aici, ar şti ce să facă, dar Amelia ar crede că Darci este sclava

trimisă să o spioneze.

Am tras aer în piept şi m-am rugat ca Dumnezeu să-mi arate calea dreaptă. Am luat mâinile Ameliei într-ale mele. Erau moi şi tinere şi tot aşa de concrete ca mâinile celor vii. Nu puteam crede, în acea clipă, că este o fantomă.

— Vreau să mă asculţi, am spus cu blândeţe, şi nu vreau să dispari din nou.

— Să dispar! s-a mirat ea. Spui lucruri urâte.

I-am strâns mâinile.

— De câte ori ai venit sub acest copac, iar Martin nu a fost aici?

— De câteva ori, a spus zâmbind. Edward îi dă mult de lucru.

— De câte ori?

Nu a mai zâmbit.

— De mai multe ori. De multe, multe ori.

— Amelia, am spus încet, suntem în anul 2003 şi...

M-a întrerupt râzând:

— Ce prostuţ eşti. Lumea îşi va găsi sfârşitul în anul 2000.

— Oamenii credeau asta, dar... Nu am vrut să renunţ. Mă numesc Lincoln... Frazier şi sunt din secolul douăzeci şi unu. Sunt descendentul fiului tău şi al lui Martin.

A început să pălească. Informaţia era prea şocantă pentru ca ea s-o poată înţelege.

— Revino-ţi, am spus, căci ar mai putea trece uşor încă trei sute de ani până când alţi descendenţi ai lui Martin să se arate.

Şi-a revenit, dar şi-a tras mâinile dintr-ale mele. Mi-am dat seama că dorea să-mi schimb poziţia de îndrăgostit, aşa că m-am ridicat şi m-am aşezat lângă ea pe bancă.

— Cine eşti? a întrebat.

Mi-am pus capul înapoi pe genunchii ei şi voiam să-i contemplu privirea în care se citea dragostea pentru Martin. Am întins mâna să o ating, dar ea s-a dat la o parte.

— De ce eşti aici? a întrebat ea.

— Ca să-ţi aduc pacea sufletească. Cred că pentru asta sunt aici. Şi ca să primesc ajutorul tău, dar nu ştiu cum m-ai putea ajuta.

Şedea tăcută, privindu-mă cu ochii ei frumoşi, albaştri şi aştepta să continuu. De unde să încep? gândeam eu.

— Tatăl tău a avut grijă de fiul tău, am spus aşteptându-mă ca ea să pălească, dar n-a făcut-o. Am văzut o mică urmă de interes în ochi ei şi m-am rugat să fiu pe calea cea bună. Tatăl tău ştia al cui era copilul. Nu a putut să te

salveze pe tine, nici pe Martin, dar a putut să-şi salveze nepotul. A cumpărat copilul şi l-a educat împreună cu celălalt nepot al său. Dar oare nu aşa trebuia să se comporte un tată?

— O, da, a spus ea şi avea lacrimi în ochi.

Tatăl tău şi-a tratat nepotul ca pe propriul fiu. Am ezitat înainte să-i spun numele. Jedediah a administrat averea tatălui tău chiar şi după ce a fost eliberat.

— Eliberat? a întrebat ea uluită.

Am încercat din nou să-i iau mâinile în mâinile mele, dar nu m-a lăsat. Voiam să simt din nou dragostea ei pentru Martin.

— Da, libertatea, am spus. Abraham Lincoln a semnat Proclamaţia de Emancipare pe la 1863.

— Lincoln, a spus ea. Ca pe tine.

Nu voiam să-i spun că, pentru mine, era un pseudonim. Când am plecat de-acasă am vrut să mă disociez de părinţii mei şi mi-am schimbat numele. Dar Ameliei i-am spus numele meu adevărat.

— Şi Martin? a întrebat ea. Martin al meu?

Aflasem din jurnalul ei că ştia ce se întâmplase cu Martin, dar se părea că, de-a lungul anilor, intervenise uitarea... Am încercat să-i spun adevărul despre bărbatul

pe care-l iubea, deoarece trebuia să înceteze să-l mai aştepte şi să-şi găsească liniştea. Dar n-am putut. Mi-am spus că ăsta era rolul vieţii mele, rolul care m-ar face să câştig un Oscar, dar cuvintele mi-au secat.

Nu mă gândisem prea mult la fantome până în acel moment şi nu prea ştiam multe lucruri despre ele, spre deosebire de Darci. Mi se părea că Amelia începea să se trezească. Şi-a dezlipit privirile de pe mine şi s-a uitat în jur. Scruta zarea, spre râu.

— Râul era, de obicei, mult mai adânc, a spus ea. Malurile erau mult mai înalte.

— Erau mulţi oameni; se folosea multă apă.

A dat din cap şi m-am întrebat dacă nu va dori să-i povestesc despre minunile secolului douăzeci şi unul, dar nu a făcut-o.

Când s-a uitat în sus, spre ramurile copacului, am vrut s-o opresc... Mă temeam să nu-l vadă pe Martin spânzurat acolo.

Nu a privit crengile, dar s-a uitat la trunchiurile îngemănate.

— Au fost plantaţi doi copaci, a spus ea, dar au crescut împreună. O ploaie torenţială a spălat coasta şi a împins copacii unul lângă altul. Nimeni nu a observat asta şi, în

cele din urmă, au crescut într-un singur loc. Martin şi cu mine spuneam că erau ca noi. Nu eram meniţi să fim o pereche, dar pram împreună şi devenisem o singură fiinţă.

— Emmy, am spus eu, întinzându-mă să-i prind mâinile.

Şi-a pus mâinile calde şi catifelate într-ale mele.

— Numai Martin îmi spunea Emmy.

I-am strâns mâinile şi moliciunea lor ireală mi-a dat de înţeles că începuse să plece. Pentru totdeauna.

— Ce vrei de la mine? a întrebat.

— Am nevoie de ajutor ca să-mi găsesc fiul. Este pe undeva, prin preajmă, dar nu putem să-l găsim. El este nepotul tău, cu câteva stră-stră înainte, asta este. Am vrut s-o fac să zâmbească.

Amelia nu a zâmbit.

— Martin? Ce a făcut el după aceea? a întrebat ea.

— A rămas cu fiul tău un timp, apoi a plecat... unde pleacă spiritele. Ştii unde?

A dat din cap, iar mâinile ei deveneau transparente, erau şi nu erau...

— Fiul meu, am spus, iar dorinţa de a-l găsi se simţea în vocea mea.

— Te voi ajuta, a spus ea, să văd ce pot face pentru tine. Şi, încet, încet, dispărea.

— Aşteaptă! am strigat.

Într-o clipă, era din nou acolo, dar nu lângă mine. Stătea în picioare, la câţiva metri distanţă, şi nu mai arăta ca o persoană vie. În spatele ei era o lumină, iar ea arăta ca o fantomă.

— Da, spuse ea cu vocea ei mângâietoare venind de departe.

— Voiam să te întreb despre Martin. Arăta ca mine?

Lumina din spatele ei s-a schimbat de la alb pur la un auriu foarte frumos.

— Nu, a spus ea. Tu eşti un om obişnuit, iar corpul tău nu este musculos ca al lui. Curaj! Te voi ajuta.

După ce a plecat am rămas în întuneric, zâmbind. Pentru Amelia, bărbatul pe care-l iubea era cea mai frumoasă persoană de pe pământ. Între timp se lăsase noaptea. M-am întors la locuinţele sclavilor, mi-am scos puloverul, pantofii, ciorapii şi, în maiou, m-am băgat în pat. Nu gustasem niciuna dintre acele băuturi mortale de la 13 Ulmi, dar mă simţeam ca şi cum aş fi băut.

Încercam să adorm, dar nu reuşeam. Mă gândeam că, a doua zi, voi angaja oameni să demoleze fiecare cărămidă a acelei case vechi, până la temelie. Nu am putut gândi mai mult. Am adormit.

În zori, m-am trezit brusc, m-am întins şi am privit tavanul, gândindu-mă la Amelia. Mi-am amintit mâinile şi buzele ei. Mi-am amintit capul meu în poala ei şi cât de bine mă simţeam când mă atingea. Am greşit lăsând-o să plece. Am greşit spunându-i adevărul aşa curând. Ar fi trebuit să mai aştept, să o ţin mai mult. Aş fi putut face dragoste cu o fantomă?

— Băiete! Mai gândeşte-te şi la altceva decât la sex!

Am sărit şi m-am lovit cu capul de zid. Când m-am întors, am văzut un bătrân aşezat pe scaun în partea cealaltă a camerei. Purta ochelari închişi la culoare şi un baston cu cap de fildeş; era orb.

— Cine naiba eşti? am întrebat, frecându-mi capul.

— Ea nu ţi-a spus despre mine? a chicotit el. Nu, se pare că nu.

Darci nu-mi spusese că întâlnise un orb care dădea târcoale în mijlocul nopţii.

— Ce vrei? am întrebat eu.

— Casa este în flăcări şi, dacă nu faci ceva, vor fi răniţi de moarte.

O clipă, am fost prea şocat ca să mai fac vreo mişcare. Cuvintele „foc” şi „moarte” m-au şocat. Am aruncat pătura şi am deschis uşa din faţă. Am văzut o parte din casă

printre crengile copacilor, dar părea neschimbată. M-am uitat cu mare atenţie într-acolo, două sau trei minute. Nimic. Nici fum, nici flăcări, nimic.

Pentru eventualitatea în care bătrânul spunea adevărul, m-am gândit să sun pompierii. Mai bine o alarmă falsă decât un incendiu, mi-am spus.

M-am întors în cameră şi am fost surprins să constat că bătrânul dispăruse.

Unul dintre prietenii lui Darci, am mormăit şi m-am întrebat dacă nu cumva bătrânul murise cu vreo două sute de ani în urmă.

Mi-am pus tricoul, o pereche de blugi, mi-am îndesat picioarele în adidaşii deja legaţi la şireturi şi mi-am deschis celularul. Am înjurat constatând că bateria era descărcată. Uitasem să îl pun la încărcat. M-am dus la telefonul public care se afla pe coridor.

Am băgat fisa, dar telefonul nu avea ton. Am urmărit firul cu privirea în sus, pe perete, în jurul tocului uşii şi apoi pe podea... era tăiat. Timp de o secundă am rămas acolo, uitându-mă la firul deconectat fără să înţeleg.

Totul m-a lovit dintr-odată: niciodată nu-mi lăsasem bateria telefonului să se descarce. Slujba mea depindea de telefon. Am luat-o la fugă pe coridor şi apoi spre casă. Nu

puteam vedea nimic, dar ştiam ce se va întâmpla înăuntru. Singura mea grijă era să o scot pe Darci de acolo.

Am făcut un salt ca să mă prind de partea de sus a decoraţiei de pe verandă, apoi am sărit pe gard şi de acolo m-am urcat pe acoperiş. În câteva secunde eram la fereastra lui Darci. Era încuiată. M-am întins pe acoperiş şi am lovit într-un geam. Nu-mi păsa dacă se declanşa alarma, sau dacă venea cineva.

În camera ei era linişte. Totul era exact ca ultima oară când fusesem acolo. Nu se ridica fum de sub uşi, nu izbucneau flăcări prin pereţi. Totul era calm şi tăcut.

Doar că Darci nu era în patul ei.

Am verificat în baie, în dulap şi sub pat. Nici urmă de Darci. Dacă ar fi fost o femeie normală aş fi spus că a fost răpită, dar Darci era... în fine, ciudată era puţin spus.

Ceva se întâmplase cu ea la cină, iar faptul o traumatizase şi îi dădusem o băutură care păruse să o ameţească. O ameţise oare cu adevărat? Oare nu se prefăcuse, ca să poată pleca fără mine să se întâlnească cu un bătrân orb care se plimba prin camera mea în timpul nopţii?

Am hotărât că nu ştiu şi nu îmi pasă. Fie că plecase de capul ei, fie că fusese luată cu forţa, aveam să o găsesc.

Era destul! Dacă urma să fim parteneri – şi îmi ceruse ajutorul ca să-şi găsească soţul atunci trebuia să ştiu tot timpul unde este.

În timp ce mă îndreptam spre uşă, am luat pălăria de soare a lui Darci de pe coroana de flori şi m-am uitat drept în ea.

— Casa ta a luat foc! am spus şi am aşezat-o la loc.

Uşa era încuiată. Încuiată din afară. De vreme ce fereastra fusese încuiată dinăuntru, însemna că fusese – ce? Răpită de fantome? Sau poate de extratereştrii care confecţionau omuleţi de ceramică ce se dizolvau în apă?

Nu ea i-ar controla pe ei. Înima îmi spunea că oricine ar fi fost cel ce îl ţinea captiv pe fiul meu, era acelaşi care o ţinea captivă acum pe Darci. Am luat în mâna vatraiul, l-am înfipt în uşa veche şi am tras. Uşa s-a spart în câteva secunde şi am deschis-o...

Linişte. Toată casa era învăluită în linişte.

Am mers de-a lungul coridorului şi am încercat clanţele. Toate erau încuiate. Dacă aş fi avut puterea lui Darci aş fi pus mâna pe uşă şi aş fi simţit dacă era cineva – să văd înăuntru, dar nu puteam. Numai dacă spargeam toate uşile, aş fi putut şti dacă era sau nu cineva în camera.

La capătul holului, la baza scărilor, era camera Ameliei.

Nu m-am putut abţine şi am deschis uşa.

Lumina lunii pătrundea prin ferestrele franţuzeşti din peretele îndepărtat şi lumina de pe hol strălucea în spatele meu. Era destul cât să pot vedea: camera era murdara, necurătată de când murise Amelia, cu peste o sută de ani în urmă. Era ca şi cum corpul ei fusese scos de acolo, uşa fusese închisă şi nu o mai deschisese nimeni până acum.

Acolo, întinsă pe podea, era Darci. Purta un capot lung şi alb, iar mâinile îi erau încrucişate pe piept. Părea o fecioară pregătită pentru sacrificiu, dintr-un film prost.

Cu inima gata să-mi sară din piept, am alergat şi am luat-o în braţe. Când am atins-o, mi-am dat seama că mă aşteptasem ca trupul ei să fie rece. Am simţit aproape am ţipat de fericire. În timp ce o stnngeam în m-am aşezat Pe podeaua murdară, cu spatele lipit de un perete. Jucasem rolul poliţistului în prea multe episoade meit să am încredere să stau cu spatele spre o uşă deschisa

Darci, am spus dându-i părul la o parte de pe faţă.

Am sărutat-o pe frunte, pe obraz, apoi pe bărbie. Buzele mele se opriseră asupra alor ei.

— Nici, să nu te gândeşti, a şoptit când buzele mele au început să le atingă pe ale ei.

— Eşti vie! am strigat.

— Credeai că am murit? Aveai de gând să săruţi o persoană moartă?

— Aveam de gând să fug cu una în seara asta, am spus în timp ce Darci s-a ridicat.

Îşi freca creştetul capului şi clipea foarte des.

— Cu ce persoană voiai să fugi?

M-a privit pătrunzător.

— Nu te-ai întâlnit cu Amelia de unul singur, nu?

Nu voiam să o las să se eschiveze şi să nu-mi spună ce se întâmplase.

— Poţi să-mi spui ce s-a petrecut la cină şi de ce nu eşti în patul tău acum? Şi cine e bărbatul orb din camera mea?

— Henry a venit să te vadă?

— Îmi evita toate întrebările. N-am apucat să mai spun ceva ca ochii i s-au deschis larg, fără de orice urmă de somnolenţă.

— Casa asta arde!

— Asta a spus şi Henry.

— Ţi-a spus că arde casa şi tot ce poţi face e să stai aici? S-a ridicat, dar a ameţit brusc şi s-a agăţat de mine.

— Darci, nu eşti în stare să te ocupi de asta. Vreau să ieşi din casa imediat. Întră în maşina închiriată, găseşte un telefon şi suna...

M-am oprit pentru că fugise pe uşă afară.

— Femeile dorm încă în camerele lor, a spus.

Am alergat după ea.

— Uşile sunt încuiate. Unde s-a produs incendiul?

Imediat ce am spus asta, am simţit mirosul imposibil de confundat al fumului. Venea de sus, de la mansardă.

— Deschide uşile şi scoate femeile afară, a poruncit Darci în timp ce punea piciorul pe ultima treaptă a scărilor.

Am prins-o de mână.

— Nu! Nu te duci nicăieri fără mine.

— Cineva e aici sus. Trebuie să o salvez.

Vocea ei era alarmată.

— Linc! Lasă-mă!

Nu i-am dat drumul. Vorbeam serios când am spus că nu pleacă nicăieri fără mine. Mi-a privit mâna, şi am simţit o arsură. Am rezistat. Arsura a devenit mai puternică. Nu m-am lăsat învins. Ochii îmi lăcrimau; simţeam un gol în stomac. Dar nu i-am dat drumul. Ajunsesem să o cunosc pe Darci Montgomery şi ştiam că nu ar fi continuat să rănească un băiat bun ca mine.

Aveam dreptate. Arsura a dispărut la fel de brusc cum apăruse, iar eu i-am lăsat mâna.

— Trebuie să... a început, dar apoi s-a îndepărtat de

scări şi a alergat pe hol. Am urmat-o îndeaproape.

Ştiam ce voia. Am lovit în uşa cea mai apropiată. Doamna Hemmings dormea dusă în patul ei.

— Ajută-mă să-i caut celularul, am spus, şi după două secunde Darci mi l-a dat.

Câteva clipe după aceea sunasem la pompieri.

— Sunt pe drum, a spus Darci şi a fugit în sus pe scări. Or să fie în regulă. Nu văd moarte în preajma femeilor.

Am alergat pe scări după Darci şi am oprit-o chiar când era pe punctul de a deschide uşa camerei în care petrecusem noaptea cu Ingrid şi unde găsisem jucăria fiului meu.

— E fierbinte, am strigat. Nu atinge uşa aia!

— Dar cum? a început Darci, vrând să spună: „cum intrăm în cameră?”

Am vrut să o întreb cine era acolo atât de important încât merita să fie salvat, dar nu am făcut-o. Pierdusem deja prea mult timp ca să mai putem sta de vorbă.

Uşa camerei alăturate nu era fierbinte, aşa că am apăsat clanţa, am deschis-o şi am intrat amândoi. Deocamdată, focul era de partea cealaltă a peretelui. Am presupus că focul era în capătul dinspre uşă, aşa că probabil celălalt capăt, dinspre fereastră, era ferit de foc.

Poate era destul aer în acel capăt al camerei pentru ca o persoană să rămână în viaţă.

— Dar cum să intru? Ca să ies pe fereastra camerei acesteia, s-o iau pe acoperiş şi apoi să intru prin geamul de alături, ar fi durat prea mult.

Mi-a luat doar câteva secunde ca să înţeleg că există un singur mod de a ajunge în cameră la timp. Darci trebuia să facă ce făcuse în noaptea în care eu fusesem cu Ingrid: să-şi folosească mintea ca să deschidă peretele.

Ca să rostesc toate acestea, mi-ar fi luat prea mult timp, aşa că mi-am aşezat mâinile pe umerii lui Darci, stând în spatele ei, şi într-o clipă i-am trimis o imagine spunându-i că trebuie să deschidă peretele.

— Dar nu pot să o fac de una singură. Am nevoie...

Mi-am încleştat mâinile pe umerii ei. Nu aveam timp pentru tâmpenii de genul „nu pot”.

Ştiam că nu o pot ajuta, dar poate prezenţa mea i-ar fi putut oferi un sprijin. Am tras-o mai aproape de mine şi mi-am îngropat degetele în umerii ei până am fost sigur că o răneam.

Simţeam tensiunea din trupul ei. A devenit tare ca oţelul.

— Hai, Darci, scumpo, poţi să faci asta! i-am spus şi

trupul ei s-a încordat şi mai mult. Unde naiba eşti, Devlin?

am murmurat printre dinţi.

Mai mult i-am simţit râsul decât l-am auzit, apoi am văzut că florile de pe tapet deveneau ochi... ce râdeau. Am scuturat capul ca să mi-l limpezesc, fără să dau drumul umerilor lui Darci. M-am uitat înapoi la tapet, ochii au clipit de două on, apoi s-au schimbat în flori. Îmi dădeam seama că Devlin era acolo şi se preschimbase în tapet.

M-am gândit să-i transmit lui Darci că Devlin era acolo ca s-o ajute. Dar cum nu voiam să ştie că el se juca de-a tapetul, i-am trimis o imagine în care el stătea în ţaţele meu, arătând normal, cu mâinile lui puternice pe umerii mei.

Nu ştiu dacă am contribuit cu ceva sau nu, dar peretele a început să se deschidă. Când s-a dat deoparte câteva zeci de centimetri, am simţit cum Darci se mişca sub mâinile mele. Plănuia să se strecoare prin spaţiul acela de una singură – fără mine. Avea avantajul că poseda o minte cu puteri incredibile, dar eu eram mult mai mare şi mai puternic decât ea. Putea să-mi provoace o durere de cap sau să mă facă să nu mă mai pot mişca, dar ştiam de asemenea că era imposibil să facă două lucruri în acelaşi timp.

Am ţinut-o în continuare de umeri şi i-am trimis o viziune în care treceam prin perete împreună cu ea. Am simţit-o încordată, ca şi cum avea de gând să se opună, dar presupun că s-a hotărât să nu piardă timpul. S-a concentrat mai mult şi peretele s-a deschis mai larg. Câteva secunde mai târziu ne târam în cameră.

Sylvia Murchinson se afla pe podea, zăcând inconştientă din cauza fumului. Focul ardea în jurul uşii. Încă nu era prea puternic. Ţinându-mi respiraţia, am smuls lenjeria de pe pat şi am început să lovesc flăcările.

În spatele meu, Darci era aplecată asupra Sylviei şi la un moment dat am văzut-o făcându-i respiraţie gură la gură. În secunda în care Darci a încetat să fie atentă la perete, crăpătura s-a închis, ceea ce era bine pentru că oxigenul ar fi făcut flăcările să crească.

Imediat ce focul s-a stins, am deschis uşa, apoi, tuşind şi înecându-mă, am alergat la fereastră şi am deschis-o. Am respirat adânc de câteva ori, apoi am privit înspre Darci. Şedea lângă bancheta de la fereastră trăgând în piept aerul curat. Deschiderea peretelui o epuizase.

Lângă ea, aşezată încă pe podea, dar încercând să deschidă ocâiii, se afla Sylvia. Se pare că Darci îi salvase viaţa.

Când şi-a revenit, a vrut s-o atingă, dar Darci s-a ferit.

Mi-am amintit că Sylvia fusese cea care îi vorbise la cină, iar apoi Darci intrase în starea aceea ciudată. Totuşi, ea salvase viaţa femeii acesteia, deşi acum nu îi permitea femeii să o atingă.

— Hai să ieşim de aici, am spus.

Sylvia nu era în stare să meargă, aşa că am luat-o în braţe şi m-am îndreptat spre uşa deschisă, oprindu-mă ca să privesc spre Darci. Se ridica, dar cu greu. Eram înclinat să-i dau drumul Sylviei şi să o ajut pe Darci, dar conştiinţa nu mi-a dat voie.

— Mergeţi în camera mea, a spus Darci, vorbind ca o femeie de o sută de ani. E la subsol acum, aprinde focul acolo.

Până să pot vorbi a adăugat:

— Scoate-i pe toţi din casă! Pot să-l opresc pe el, dar nu pot opri focul!

Deschiderea peretelui o epuizase, dar încă mai trebuia să imobilizeze un bărbat, la subsol.

Cu Sylvia în braţe, am coborât pe scări şi, până să ajung jos, femeia a început să îmi atingă braţele şi gâtul, plimbându-şi palmele pe pieptul meu. Mirosea a băutură şi m-am întrebat dacă se afla pe podeaua camerei pentru că

inhalase fum, sau pur şi simplu pentru că era beată.

— M-ai salvat, a spus. Mi-ai salvat viaţa. Ţi-am simţit sărutul şi am ştiut...

— Darci te-a salvat, nu eu, i-am spus scârbit de ea.

Atunci Sylvia a râs şi a început să tuşească. Am ajuns în dormitorul lui Darci, am lăsat-o pe femeie pe pat şi m-am îndreptat spre uşă.

— Asta dovedeşte că nu e Hillbilly Honey.

— Ce vrei să zici?

— Aseară i-am spus că eu l-am convins pe soţul meu să publice acea carte. Dacă ea ar fi fost Hillbilly Honey, m-ar fi lăsat să mor...

— Murchinson, am zis eu, dându-mi seama cine era Sylvia. Howard Murchinson, proprietarul ziarului...

— Unul şi acelaşi.

— Şi tu... Dacă mai spunea un cuvânt, o ucideam. Voiam să ies din cameră. Darci stătea în capătul scării, folosindu-şi puterea pentru a-l ţine pe bărbat în pivniţă. Aş fi vrut să fiu lângă ea, dar ştiam să nu trebuie să-i întrerup concentrarea.

M-am întors în dormitorul lui Darci. Sylvia dormea şi nu era uşor să-mi suprim ura pe care o simţeam împotriva ei. Ce-i făcuse lui Darci... Nu puteam să mă gândesc la asta

acum.

— Ridică-te, i-am zis trăgând-o din pat.

— Sunt obosită. Vreau să dorm.

— Scoală-te şi ajută-mă să le scot pe celelalte femei sau te arunc pe geam.

A clipit de câteva ori şi părea că va protesta, dar s-a ridicat din pat.

— Ştii unde sunt cheile?

— Da, dar de ce îţi trebuie? a întrebat căscând.

Am împins-o spre uşă. Voiam s-o întreb multe în legătură cu camera de sus şi despre faptul că fusese încuiată înăuntru. Mai aveam de gând s-o întreb cine era în pivniţă, dar n-am avut timp.

Sylvia mergea înaintea mea cu aerul unui martir, al cuiva persecutat fără motiv. S-a oprit când a văzut-o pe Darci şezând pe scaun. Trebuie să recunosc că arăta foarte ciudat, într-un halat lung, alb, cu o curea aurie şi sandale aurii, într-o poziţie cât se poate de rigidă.

— Ce e cu ea? a întrebat Sylvia.

— Arde ceva în pivniţă, am zis calm, şi dacă nu ne grăbim o să murim cu toţii.

Tăcută, Sylvia s-a întors luând-o spre scări. Dacă era vorba de foc, ea va scăpa şi restul n-aveau decât să

moară.

Am tras-o înapoi, i-am spus: „Cheile!” şi am îmbrâncit-o ca să înţeleagă că nu glumeam. S-a dus spre un tablou de la jumătatea holului, în spatele căruia se aflau mai multe chei.

— Deschide uşile, am zis eu.

— Nu ştiu de ce eşti aşa supărat pe mine. Eu sunt o victimă. Sunt nevinovată, doar plăteam pentru un serviciu.

N-aveam timp să discut filosofie. Habar n-avea câte aflasem. Şi ştiam că fiul meu este exploatat de persoane ca ea.

— Sylvia?

— Da, Jason, a răspuns ea zâmbind.

— Tu vei ieşi din casă ultima.

N-am mai zis altceva pentru că ştiam că înţelesese. Am intrat în camera doamnei Hemmings, am încercat s-o trezesc, dar dormea atât de adânc încât n-a reacţionat deloc. Nici celelalte patra femei nu s-au trezit, şi n-aveam timp să le duc în braţe pe toate. Am întâlnit-o pe Sylvia pe hol:

— Două dorm, Delphia şi Narcissa au dispărut, a zis ea.

M-am gândit la Darci. Numai ea putea să le trezească şi să le facă să iasă din casă în timp. Dar dacă făcea asta,

trebuia să elibereze persoana din pivniţă. Unde erau pompierii?

I-am spus Sylviei să caute un telefon, să cheme pompierii şi poliţia.

— Şi poliţia?

I-am aruncat o privire şi a dispărut pe hol. Puteam să simt deja mirosul de fum. Focul înghiţea camere întregi din pivniţă.

— Darci, am zis, atingându-i umărul.

Ea s-a trezit instantaneu din transă. În următoarea secundă, alerga din cameră în cameră. Îşi punea mâna pe fruntea fiecărei femei, şi aceasta se trezea speriată. Darci le insufla un sentiment de panică, iar ele săreau din pat şi fugeau imediat spre scări.

Eram prea ocupat cu Darci ca să mă mai gândesc la Sylvia. Am presupus că, scăpată de sub supravegherea mea, fugise din casă.

Când am ajuns la capătul holului Darci mi-a spus că Delphia şi Narcissa erau deja afară.

— Să mergem! am strigat, apucând-o de mână şi alergând spre scări. Dar ea s-a eliberat din prinsoare şi a fugit din nou sus. Am ajuns-o în camera ei, de unde a luat o geantă pentru bile de bowling, în interiorul căreia se afla

globul de cristal.

Am apucat-o de mână, dar, când m-am întors, am privit drept în ochii impresarului meu Barney. Spiritul lui venise să mă ajute? Pentru că o ţineam de mână Darci, a simţit ce gândeam.

— Este aievea, a spus ea.

Eram ameţit. Barney era singura persoană care ştia că fiul meu era într-adevăr al meu. Ştia numele meu, aşa că ar fi fost uşor să afle despre abilităţile bunicii mele. Şi Barney a fost primul care a citit raportul detectivului particular despre fiul meu. Dintr-odată, mi-am dat seama că mi s-au dat rapoarte false.

I-am aruncat o privire lui Darci. Ştiuse că un bărbat fusese omorât în incendiul din biroul agentului meu, ştiuse că Ingrid nu voia să omoare pe nimeni. Ceea ce Darci nu ştia era că acel om, care arsese de viu, nu era agentul meu, ci un alt bărbat.

Barney avea o armă, pe care a îndreptat-o spre mine.

— Fă-o din nou, domnişoară, şi îl voi omorî.

Am presupus că acel „fă-o din nou” se referea la puterea lui Darci de a-l paraliza. În orice caz, cred că a avut destulă experienţă cu abilităţile ei ca să ştie că acea stare te cuprindea treptat. Când mi s-a întâmplat mie, mi-a

cuprins întâi trupul, şi apoi mâinile. Asta însemna că dacă ea îşi folosea puterea asupra lui Barney, el ar fi avut timp să apese pe trăgaci.

S-a uitat la Darci din cap până în picioare.

— Cu o minte ca a ta şi cu talentele mele, am putea face o avere. Dar deja te-ai măritat, nu-i aşa? Păcat că va trebui să mori odată cu el.

M-am îndepărtat de Darci. A lăsa o distanţă între victime era un şiretlic pe care noi îl foloseam în serial, dar Darci mă ţinea de mână. Părea că dorea să ştie la ce mă gândeam. „Vreau să-l fac să vorbească”, i-am transmis. „Vreau să-l fac să-mi spună unde este fiul meu”.

— Deci, Barney, am spus, eliberându-mă din mâna lui Darci şi mergând spre şemineu.

Era un vătrai acolo. În spatele lui Barney uşa era deschisă şi am văzut fum venind de la parter. Nu ar mai fi durat mult până să vedem şi flăcările.

— Cum o mai duci, Barney?

Barney a rânjit.

— Întotdeauna mi-a plăcut umorul tău, puştiule. De ce nu mi-ai spus că bunica ta putea să facă oamenii să se simtă rău? Le transmitea o boală?

— N-am ştiut, am spus, mişcându-mă în continuare, în

aşa fel încât mâna lui Barney în care era pistolul să mă urmărească, îndepărtându-se de Darci. Ea stătea acolo, în linişte, privind fix acel glob de cristal din geanta ei. Mi-am dorit să fi putut să-i spun să fugă de îndată ce Barney ar fi fost cu spatele la ea.

— Ai putea s-o duci la bun sfârşit? l-am întrebat, zâmbindu-i ca şi cum am fi fost prieteni vechi.

— Ia-o încet. Totdeauna ai fost uşor de păcălit. Ai avut grijă să ajungi în pat cu acea prietenă a ta şi asta a fost tot. Ai lăsat restul în seama mea. Am pus un detectiv particular pe urmele copilului. Mama lui l-a purtat de colo până colo pentru că băiatul putea să vindece oameni. Ca în Biblie. Dacă un puşti ar fi căzut pe terenul de joacă, copilul tău şi-ar fi pus mâinile pe inima lui, iar acesta s-ar fi trezit şi ar fi luat-o din nou la fugă.

— Aşa că ai decis să câştigi bani de pe urma lui, am spus eu.

— O, da. Trebuia mai întâi să-mi dau seama cum. Abia când mama copilului tău a obţinut o slujbă aici şi când am stat de vorbă cu surorile Barrister, mi-au venit unele idei. Femeile alea două se implică în toate afacerile murdare. Nu există un escroc pe pământ care să nu poată lua lecţii de la ele.

Eram foarte aproape de şemineu. Darci rămăsese acolo, imediat în spatele lui Barney, dar n-a făcut nimic. Ochii ei nu se îngustaseră, astfel încât era clar că nu făcea niciuna din vrăjile ei. În schimb, privea fix.

Nu ştiu de ce faptul că nu făcea nicio vrajă a fost aşa înfricoşător, dar m-a speriat.

— Deci, unde este fiul meu? am întrebat.

— Să mă ia naiba dacă ştiu.

— Ţi-ai înscenat moartea ca să pui mâna pe el. Unde e?

— Poate am fost un idiot, dar arma lui Barney m-a speriat mai puţin decât privirea lui Darci. Poate din cauză că avusesem de-a face cu multe arme – false, dar toate arată la fel – în rolurile mele.

Barney ridică din umeri.

— Trebuia să scap. Am o problemă cu jocurile de noroc şi mulţi ar dori să pună mâna pe mine. Râdea de parcă era o glumă foarte nostimă şi foarte originală. Şi am luat-o şi pe atrăgătoarea Ingrid să mă ajute.

— Şi fiul meu? Eram foarte aproape de vătrai şi mă întrebam cum să-l folosesc. Să-l arunc?

— Nu ştiam ce să fac cu copilul. Nu mă vedeam conducând un spital. Râdea de propria lui glumă. Delphia a descoperit că băiatul poate face oamenii să se

îmbolnăvească. Ea ura copiii. Dar cum nu găsea angajaţi care să stea aici printre stafii şi altele de genul ăsta, a forţat-o pe mama copilului să rămână în casă.

Din nou s-a oprit din râs.

— Într-o zi, copilul a făcut o prostie, ca toţi copiii, şi ea l-a ameninţat cu bătaia. El i-a spus că o urăşte şi că o s-o facă să se îmbolnăvească. În acea noapte ea a vomitat întruna şi în ziua următoare tot strănuta şi-şi sufla nasul. Micuţa Lisa şi-a cerut scuze pentru fiul ei şi în acea după-amiază Delphia se simţea cum nu se poate mai bine. Ea şi sora ei tocmai începuseră să-şi dea seama cum să facă bani de pe urma copilului, când am apărut eu pentru vizita anuală. Pentru el, eu sunt unchiul Barney.

Povestea lui mă făcea să mă simt naiv şi egoist. Toate acestea începuseră cu ani de zile în urmă şi eu nu ştiusem nimic. Primeam o hârtie de la Barney despre fiul meu, în fiecare an, şi o aruncam într-un seif fără să o citesc cu atenţie.

— Cine a trimis scrisoarea care mă anunţa că fiul meu a dispărut? am întrebat.

— M-ai prins cu asta, a spus Barney.

Părea că are de gând să spună mai multe dar, deodată, s-a dezlănţuit totul. Ceea ce se întâmpla în cameră mă

împiedica să aud sirena pompierilor? M-am dezmeticit când nişte bărbaţi au năvălit în încăpere strigând „Este cineva aici?”

Focul izbucnise cu forţă prin ferestrele pivniţei şi acum atingea ferestrele dormitorului lui Darci.

Cineva a ţipat, Barney a tras şi eu am simţit ceva ca o lovitură. Am privit în jos spre pieptul meu. Era o gaură în dreptul inimii. Tot ce mai ţin minte e că priveam în jos, la propriul meu trap, şi că în jurul meu era ca o lumină. Am văzut nişte bărbaţi înhăţându-l pe Barney, şi am văzut-o pe Darci îngenuncheată asupra mea. Am simţit cum ea încerca să mă aducă înapoi în corpul meu, dar inima mea nu mai bătea în acel corp, astfel că nu am putut reveni în el. Voiam să merg spre lumină, dar Darci nu să lăsa. Încercam să o ating, să-i spun să mă lase să plec, dar ea nu mă asculta, nu voia să mă elibereze. Tot ce am putut face a fost să aştept până când a înţeles că trebuie să mă lase să plec.

DARCI

19

Linc era mort. În momentul în care acel om, acel Barney a apărut, aura lui Linc s-a stins, aşa că am înţeles că o să moară şi că nu era nimic de făcut. Nu ştiam exact cum o să se întâmple şi ce să fac să împiedic acest lucru. Dacă l-aş fi paralizat pe Barney sau dacă aş fi fugit, acesta l-ar fi împuşcat pe Linc. Tot ce puteam face era să mă uit şi să fiu pregătită.

Am trimis un SOS telepatic. Poate... poate se putea face ceva după ce murea Linc.

I-am trimis pe pompieri în cameră. L-au luat pe Barney şi am făcut tot posibilul ca ei să nu vadă că Linc era împuşcat. După plecarea lor a venit pastorul Christopher Frazier, Onthelia şi fiica cea mare în vârstă de paisprezece ani. A trebuit să-i pun în transă, ca să-i fac să intre într-o casă cuprinsă de flăcări.

Fără niciun cuvânt, fără să-şi dea seama de ceea ce făceau, au luat cadavrul lui Linc şi l-au dus jos. Focul ne înconjura, dar nu puteam să-mi iau ochii de la Lincoln.

Am strâns la piept globul de cristal. Trebuia să mă concentrez asupra celor trei persoane care cărau trupul lui Lincoln, de asemenea trebuia să fac astfel încât spiritul lui Linc să nu părăsească pământul şi să-i ţin pe oameni departe de noi şi, mai mult de-atât, trebuia să fac tot

posibilul să-l întâlnim pe copilul lui Linc lângă cei doi ulmi.

Amelia m-a ajutat în această privinţă. A stat în spatele lui Linc tot timpul cât Barney a ţinut pistolul spre el. Nu ştiu ce i-a spus Linc, dar ea a simţit că-i este datoare cu ceva.

L-au dus pe Linc la ulm. L-au pus pe pământ, după care Christopher, Onthelia şi fiica ei au plecat.

Când au fost destul de departe, am ridicat vraja. Nu-şi vor aminti ce au făcut.

M-am dus spre oamenii care stăteau lângă copac. Era şi Lisa Henderson acolo şi, când am văzut-o, o mulţime de gânduri mi-au invadat mintea. Nu puteam s-o găsesc pentru că nu avea nicio legătură reală cu Linc. Ca să pot găsi pe cineva trebuia să am ceva apropiat de el. Mi-am dat seama că fusese ţinută într-o casă izolată de către Delphia şi Narcissa, care o drogaseră şi o lăsaseră acolo. Când Barney ajunsese la ea, a trezit-o şi a lovit-o, sperând că va afla unde este fiul ei.

Dar Lisa nu i-a spus nimic. Ştiam că băiatul este viaţa ei. Barney a vrut s-o omoare, dar după aceea s-a gândit că o să mai fie nevoie de ea. Tot ce voia era să ajungă la 13 Ulmi şi să dea foc casei. Când a găsit-o pe Sylvia beată în cameră, a dat foc şi a încuiat-o înăuntru.

După ce Barney a plecat, Lisa a reuşit să scape, s-a târât până la fereastră şi a fugit.

M-am întors şi am văzut un băieţel. Semăna cu Linc, doar pielea îi era puţin mai deschisă la culoare. Era copilul din visele mele, cel care mă va ajuta să-mi găsesc soţul.

Ştiam că fusese protejat. Îl simţisem în biserică şi când fusesem împreună la Pappa Al, dar acea senzaţie dispăruse ca şi cum mi-ar fi fost luată.

Eram uluită de puterea în stăpânirea căreia se afla copilul. Oare era Devlin? El îi spusese copilului să iasă din ascunzătoare şi să vină la noi?

Nu, mi-am spus, şi deodată am înţeles că Devlin era o unealtă, ca şi Oglinda lui Nostradamus.

Devlin era o unealtă folosită de o extraordinară putere omenească.

Nu mai întâlnisem o asemenea forţă. Apoi mi-am adus aminte de ceea ce se întâmplase în Connecticut şi mi-am spus că probabil cineva mă folosise şi pe mine.

M-am uitat la Lisa Henderson. Ţinea mâna copilului în mâinile sale, ca şi cum ar fi vrut să-l protejeze şi când m-a văzut s-a aşezat între mine şi el. Dar băieţelul, care era destul de înalt pentru vârsta lui, a înaintat spre mine. Era ca un bătrân într-un corp de copil. Trecuse prin multe în

scurta lui viaţă şi ştia multe.

Nu ne-am spus nimic. Ne înţelegeam fără cuvinte. A îngenuncheat în stânga tatălui său în dreptul inimii. Când Amelia a apărut la capul lui Linc am auzit-o pe Lisa bolborosind că ar fi văzut o fantomă. Am îngenuncheat şi eu lângă Linc de partea cealaltă, iar halatul alb s-a desfăşurat în jurul meu. Narcissa îl pusese pe mine. Ştia că Delphia intenţionase să mă omoare – din ordinul lui Barney, iar faptul că mă acoperişe cu un veşmânt alb fusese semnul ei de tandreţe. Dar Devlin m-a trezit şi m-a condus în camera Ameliei.

L-am privit pe băiat peste corpul neînsufleţit al lui Linc, apoi am deschis geanta care era pe jos. Ştiam că se întâmplase ceva înăuntrul ei în ultima oră, dar nu ştiam ce. Înainte era prea grea, acum era foarte uşoară. Când am deschis-o, a ieşit din ea o lumină albă. Era o lumină frumoasă, caldă care se mărea încet, încet, până ce a ajuns un cerc mare în jurul copacului. Acolo, cu un ştreang gros de gât, atârna un bărbat. Părea a fi Linc, dar cu pielea mai închisă la culoare.

Era Martin. În stânga mea am auzit-o pe Amelia gemând slab, dar nu şi-a părăsit locul de lângă Linc.

Bărbatul a deschis ochii şi şi-a îndreptat gâtul. Funia a

dispărut, şi el a păşit pe pământ. O privea mereu pe Amelia în timp ce se apropia de picioarele lui Linc. A pus mâinile pe gleznele lui şi a dat din cap în semn că era pregătit. Amelia şi-a pus şi ea mâinile pe capul lui Linc, iar băieţelul a pus mâinile pe inima tatălui său. Apoi mi-a făcut un semn.

Am scos din geantă un mic glob de sticlă alb. Era de mărimea unei mingi de golf şi era cel mai frumos obiect pe care l-am atins vreodată. Atingera lui Dumnezeu, aşa se numea, şi când l-am luat în mână am obţinut răspunsurile pe care le căutam demult.

Brusc am înţeles că acel obiect era foarte vechi. Dumnezeu dăduse îngerilor atingerea degetelor Lui. Fiecare înger suflase peste ea, după care o închisese împreună cu răsuflarea lor în ceva ce părea a fi sticlă. Ştiam că globul nu putea fi distrus. De asemenea, am înţeles că aveam dreptul la acest obiect pentru că trecusem un test. Aflasem ce-mi făcuse Sylvia Murchinson mie şi familiei mele, şi totuşi îi salvasem viaţa.

Am ţinut globul aproape de inimă cu mâna stângă, iar cealaltă am întins-o spre copil. El mi-a apucat-o cu mâna stângă, iar cu dreapta a atins corpul lui Lincoln.

Eu şi băiatul ne-am privit în ochi. Nu era nevoie să-mi

spună că era prima dată când făcea aşa ceva. Vindecase de câteva ori, dar nu înviase pe nimeni.

Mi-am adus aminte ce mi-a spus Linc: că a vindeca şi a provoca îmbolnăvirea erau două feţe ale aceleiaşi monede.

În Connecticut am omorât patru persoane. Dacă puteam să-mi folosesc puterile pentru a omorî, puteam să le folosesc şi pentru a învia oameni.

M-am uitat la fiul lui Lincoln. Eram amândoi pregătiţi. Am închis ochii şi am început să mă concentrez. Puteam să simt energia care venea dinspre Amelia, de la Martin, de la copil dar, mai mult de-atât, dinspre glob.

M-am rugat, m-am concentrat, m-am rugat.

Am simţit cum spiritul îmi părăseşte corpul. Spiritul meu plutea în lumină, în Lumina Morţii, şi acolo l-am găsit pe Linc. Se dusese mai departe decât aş fi crezut.

Era atât de bine acolo! Nu exista durere, nu existau lacrimi, griji, doar senzaţii plăcute. M-am uitat în jos spre trupul meu şi am văzut toată durerea pământeană. Puteam să simt fiecare lacrimă.

Spiritul lui Linc era în faţa mea. A încercat să mă atingă, şi am reuşit să-i citesc gândurile. Când fusese cu Amelia simţise dragostea reală, adevărată, profundă. Şi ştia că pe

pământ nu putea simţi aşa ceva. Îmi spunea că vrea să plece. Că pleca singur sau cu mine, era alegerea mea.

Am privit din nou la viaţa mea de pe pământ şi am fost tentată... oh, foarte tentată.

Apoi m-am uitat la copilul încă îngenuncheat lângă trupul tatălui său şi am înţeles că începuse să-l iubească. Avea nevoie de Linc. Am privit-o pe mama lui şi am văzut-o speriată, o simplă femeie care îşi dorise un copil de la o stea de cinema. Şi ea avea nevoie de Linc.

M-am uitat la Martin şi la Amelia, două spirite, şi mă gândeam că într-o zi eu şi soţul meu o să ajungem ca ei. Şi mai erau şi cele două fetiţe care aveau mare nevoie de mine.

L-am privit pe Linc şi l-am văzut zâmbind. Ştia care e decizia mea. Ca şi Amelia care-l iubea pe Martin suficient încât să-l aştepte o sută de ani, aşa aveam şi eu de gând să-l aştept pe bărbatul care-l iubeam – o veşnicie.

I-am zâmbit lui Lincoln, ne-am dat mâinile şi ne-am întors pe pământ.

EPILOG

Henry a râs când Linc a revenit la viaţă. În

lumeapământeană era un orb, dar în cea a spiritelor era tânăr şi vedea totul. Făcuse această alegere cu mult timp în urmă. Latura umană îi luase atât de mult din cea spirituală, încât până la urmă cedase.

— A trecut testul... îi spuse lui Devlin.

— Până acum, da, zise Devlin, dar înţelege puţin. Se materializase într-un bătrân gras şi mânca dintr-o pungă de floricele. Nu sunt sigur că va reuşi.

— Va reuşi, spuse Henry cu convingere.

Devlin se transformă într-un viking gata de luptă.

— Vrei să încetezi? zise Henry.

— Sunt ceea ce ai vrut.

— Trebuie că am folosit greşit nişte ingrediente.

Devlin zâmbi, armele îi dispărură, îşi dădu jos coiful şi se aşeză pe un scaun acoperit cu blană.

— Eşti un vrăjitor atât de prost? De ce laşi puterea oricui? Henry nu se grăbi să răspundă la o astfel de întrebare retorică.

— Ea este cea aleasă, dar are nevoie...

— De mai multe ispite?

Henry zâmbi în gând.

— S-a purtat bine eu acea femeie, nu? Ar fi putut s-o ucidă, i-a dat din propria ei răsuflare. O, ia te uită! Privi în

jos, prin ceaţă.

Nu mai era nimic la 13 Ulmi. Casa arsese, ca şi locuinţele sclavilor. Peste tot erau maşini de pompieri, poliţie şi multă lume.

Zâmbind, Henry privea cum Barney, Delphia şi Narcissa erau luaţi cu cătuşele la mâini. Henry întinse degetul şi unul dintre faruri a prins-o în lumina lui pe Sylvia care se furişa în pădure trăgând după ea o valiză mare. Lumina a făcut-o să se oprească, a scăpat valiza din care au căzut bijuterii. În timp ce Darci şi Linc le treziseră pe femei, Sylvia le golise casetele cu podoabe.

Zâmbind mulţumit, Henry îi văzu pe poliţişti luând-o pe Sylvia. Femeile şi-au cerut bijuteriile înapoi, iar la sfârşit pe pământ a rămas doar un mic ceas de aur pe care Adam i-l dăduse lui Darci înainte de căsătorie.

— Ea îl vrea, spuse Henry. Fă în aşa fel încât să-l găsească.

— Da, domnule! spuse Devlin şi se transformă într-un frumos soldat cu şase stele pe guler.

Henry se abţinu să nu zâmbească.

— Nici tu nu poţi să mă superi în seara asta. Simt că ea va dovedi că merită.

— Dacă-i dai mai multă putere decât are...

— Ştiu, spuse Henry. De aceea sunt atent. Dacă ea are propriile ei puteri, mai slabe, şi...

— Tu ai puteri foarte mari...

— Plus trei obiecte magice...

— Sunt douăsprezece...

— Ea are deja două din ele, spuse Henry. Şi o cheie.

— Are doar un obiect, spuse Devlin. Are Atingerea lui Dumnezeu care poate...

— Ştiu foarte bine ce poate face, dar ea trebuie să afle asta. Mai are un obiect, dar nu ştie.

Privi prin ceaţă şi zări un obiect ca o colivie, numai că barele erau făcute din aţă. Înăuntrul coliviei era o piatră. La vederea ei, Devlin dispăru într-un nor de fum albastru.

Henry râse iarăşi.

— Vino, prietene. El doarme. Nu ne poate face rău.

Şi-a făcut apariţia capul unui bărbat, purtând un coif de oţel.

— Ea ştie?

— Nimic. L-a găsit când era o copilă sau, după cum ştiu, el a găsit-o pe ea. Era mereu singură aşa încât obişnuiau să stea de vorbă. Mama ei a considerat că fata era suficient de ciudată, încât nu era nevoie să mai şi vorbească cu o piatră, aşa că i-a spus că a aruncat-o.

— Dar... l-a păstrat?

— Da. El este în Putnam, Kentucky, în fundul unei debarale. Darci trebuie să-l găsească din nou, nu crezi?

— Cred că dai prea multă putere unui singur om. Ar putea... să

— Să schimbe lumea, spuse Henry, zâmbind.

Devlin s-a transformat într-un bătrân cu barbă căruntă, îmbrăcat cu o robă albă, aspră.

— Ea poate schimba Istoria!

— Da, şi o va face, spuse Henry privind în jos. Darci şi copilul îl sprijineau de o parte şi de alta pe Linc şi îl ajutau să meargă. Când şi-au făcut drum prin pădure, ea s-a oprit o clipă şi a ridicat de jos ceasul îndrăgit pe care-l scăpase Sylvia, în buzunarul halatului său se afla globul acela care părea din sticlă.

— Mulţumesc, i-a spus Linc lui Darci, şi fiindcă a atins-o, ea a ştiut că îi mulţumea pentru că îi găsise fiul.

— N-aş fi reuşit fără tine, a spus ea, zâmbindu-i.

Ceaţa deveni de nepătruns, iar Henry îşi întoarse privirea spre Devlin.

— Cât de mult ştie ea? întrebă Devlin.

— Nu multe, dar ea îşi imaginează. Deja ştie că cineva a ascuns copilul, dar încă nu ştie cine anume. Trebuie să

pregătim un nou test pentru ea.

— Unul cu mai multe ispite?

— Cele mai multe.

— În Putnam, lângă... el?

— Nu, nu încă. E nevoie ca ea să înveţe, mai întâi, câteva lucruri. Henry îi aruncă o privire dură lui Devlin. Iar tu... fără tapet!

Devlin a râs doar, fără să răspundă.

Sfârşit